

העולם הזה

קומדיית המרגלים השלומיאלים

אלוף לילה ולילה אחד

לאן נעלם האלוף?

נורמנדיה, יוני 1944. לילה של פרי-חות ירד לאיטו על כוחות הציר שהת-מקמו בכפר הבלגי ליליפט (כפר גמדים קטן, צפוני ללייז'ר). אובר-לויטנט אדולף שפאכטל ירד בזריזות מעמדת ה-תצפית והכין עצמו לשנת לילה. זהו לילו הרביעי של אדולף כתצפיתן, למ-רות שהוא טנקיסט במיקצועו. בגלל פנצ'ר בפאנצ'ר שלו הוסב לתפקידו זה, והשתדל לבצעו כמיטב יכולתו. רעם יריות חטוף קטע את הדממה. אובר-לויטנט שפאכטל פשט את נממת החורף שלו והרכיב בזריזות את מסיכת

האבוקדו שנופקה ליחידתו, נגד פב"ח (פצעי-בגרות, חצ'קונים). אינסטינקטי-בית נשלחה ידו אל המטרשמידט שהיה אמור להיות לצידו ואז נוכח כי ה-תמ"ק נעלם. שפאכטל נאלץ-דום אף הוא. זהו מיק-רה ההיעלמות השני ביחידתו. לפני חוד-שיים נעלם מפקד החזית. אלוף מילחמת הטנקים הקודמת ומפקדה של חטיבת הפנצרים השביעית המהוללת, האלוף ש. גודריאן (שם בדוי). כל נסיונותיו של שפאכטל ושל אחרים להבין את פשר היעלמו נתקלה בחומת שתיקה. היה אלוף, והופ — איננו... מספרים כי נש-לח לאוקיינוס השקט, לאיי שלמה, אלא שגם שם שרוי גודריאן באלם, ואיש אינו יודע למה. מדוע נעלם, אין זה כמובן עניינו של אובר-לויטנט שפאכטל, שהרי זוהי פר-שיה צבאית נעלמה (ראה תמונה). ולכן עצם שפאכטל את עיניו ושקע בשינה עמוקה.

דע את העולם

הוראות מאלפות לאזרח הישראלי התמים היוצא מגבולות מדינתו לסיוור בפרובינציאות, מצאנו במדריך למטייל 1973, המופץ ע"י סוכנויות הנסיעות. אנו מביאים להלן קטע מתוך המדריך ככתבו וכלשונו:

כיצד לרכוש ידידים?

- ♦ בארץ אתה אחד מתוך רבים. בחו"ל, אתה הישראלי ועל-פי התנהגותך יש-פטו זרים את דמותה של המדינה.
- ♦ כאשר אתה בחו"ל, לבד או בקבוצה, ראה שהכל יתרשמו משתיקתך. ככל שתהיה שקט יותר, ידברו האחרים בקול רם יותר, זכור, "דברי חכמה בנחת נשמעים".
- ♦ אל תנסה להתנצח בדיבורים, כאשר לאחר יש יתרון. במקום שלך הית- (המשך בעמוד 3, טור 4)

מילכודים

א.

מאוד כדי לשפר את רמת הלוחמים, כדי לשרת את התע-שייה הצבאית ולהעלות את המוראל, וכל זה כדי שהצבא יהיה מספיק חזק כדי שיהיה ביטחון כדי לשגשג כדי צבא טוב. כדי בטחון. שיגשג. צבא. ביטחון. כל המדינה צבא. כל העם חיילים. כל העם שומר על כל המדינה כדי שכל העם יוכל לישון בשקט בזמן ש-הוא שומר.

ג.

איי-שם על דינות-חול באפריקה הרחוקה יושב חייל שנשבר לו. הוא שונא חול ומילחמה ושטחים. הוא שונא את ההנהגה שהביאה אותו לשם. הוא נקם בהנהגה. הוא הצביע עבור הליכוד. עכשיו הוא יישב על הדיונה שלו לתמיד. והוא לא יחיד. הוא 42% אחוז מקולות החיילים.

CATCH 22 חי וקיים

אצלנו ביחידה כולם מתים ללכת לקב"ן (קצין בריאות נפש) כדי שהוא יכריז עליהם כעל משוגעים ואז יוכלו להשתחרר. אבל מאחר שהם רוצים להשתחרר, אז תיכף הקב"ן יראה שהם בעצם נורמאליים ולכן הם, שרוצים להשתחרר, לא יכולים להשתחרר.

לעומת זאת יש לנו אחד שהוא משוגע אמיתי. עוד מלפני המלחמה. ואותו הקב"ן ישחרר באמת. אבל, מאחר שהוא משוגע, הוא לא רוצה ללכת לקב"ן, כי הוא, שיכול להשתחרר, לא רוצה להשתחרר.

וככה הוא ניראה הצבא שלנו עכשיו — חלקו האחד אנשים נורמאליים שרוצים להשתחרר וחלקו האחר משו-געים שרוצים להישאר.

דבר המערכת

והטיל טיל יעקב

"עלי באר, באר עלי", שורר משו-ררנו הגדול ח.ש. והתכוון ודאי לאו-תה באר-נפט ע ב ר י ה שהציתה ע-צ-מה שלא תיפול ביד אויב. חשה עלובה זו שעומדים אנו להחזירה ולהסגירה ביד פרעה וגזרה על ע-צ-מה מיתה משונה — בבחינת "תמות נפשי עם פלישתים".

צא ולמד מה גדול כוחה של באר אחת, קל וחומר של טילי ישראל-סבא, שהרבה מטרות להם בארץ מצריים, ודווקא בבאר זו בחרה נפשמ להצ-ית תה באש אמונתם היוקדת ולהצמיחה מתחת שמי אלוה.

ורק חשש אחד מתגנב אל ליבותינו, שכן ימים קשים אלה לישראל, תרתי משמע, והדלק בצימצום, ובא קפץ עלינו רוגזם של השיחים המוס-למים למיניהם. ויש לבדוק איפוא באם אותו טיל שהתלטל והטיל, לא הפר את ימי השבתון שלו. שכן אם נסק ביום שחובה להשבתו, הרי זהו חטא בל-יכופר. ברם, אם לא הפר מצוות "אל תעשה" זו ועשה את המוטל עליו — יבורך. ויבורכו כל בית ישראל.

צ"ח. א. זאליץ 13

"כי טוב האב המת מן הבן החי"

(דבה"י ג', י"ח 12)

בימים טרופים אלו, כשגובר הלחץ האנטישמי הבינלאומי להביא אותנו לנסיגה מיהודה ושומרון, נחלת אבותינו, תמורת שלום מדומה, אנו פונים בקריאה נירגשת לעם היהודי בארצו ובתפוצותיו:

למען אבותינו לא נחשה!
למען אבותינו נקריב את בנינו!

ולהאדון המיתבולל קיסניג'ר נביא "השלום" נאמר כולנו:

לא ניכנע! גם תמורת חיי בנינו
לא נוותר על נחלת אבותינו!

אנו מוכנים להקריב את בנינו, עד האחרון שבהם, למען יוכלו אבותינו, עד הראשון שבהם, לנוח בשלום על מישכבם.

צעירי המפד"ל
ומטורפים בלתי-מיפלגתיים

חייל ישראלי בטרמפ עם כתבת "ZOO הארץ"!

"מלחמה זה דבר נורא"

מאת כתבתנו

עפרה יגון-שכולניקוב

אספתי את הנער אל מכוניתי בצומת גהה. מדיו מלוכלכים, שערו רך ומתול-תל ועיניו, כרגיל, תכולות כעומק ה-אוקיינוס — עיניים שידעו מלחמה...

"נו?" פתחתי בשיחת הרקע, "מה דעתך על המלחמה?"

הילד זך-המבט פער את עיניו ונעץ את מבטו עמוק בלבבי: "מיל-מה זה דבר נורא..." לחש בשקט ש-איים למוטט אושיות העולם... "מדוע?" שאלתי את עיניו הירוקות.

"מתים מזה..." השיב...

"מתים מזה..." כך אמר... איזו פש-טות, איזה הוד נורא זועק מן המלים. "מתים מזה..." איזה חייל נפלא. אי-זה עם!

"מלחמה זה דבר נורא", המשיך ה-חייל הנפלא שלי, סימלו הדומם של נצח ישראל, למלמל. אלפיים שנה דוב-רות מגרוננו הניחר. מי כמונו שונא מיל-חמות. מי כמונו אוהב שלום. מי כמונו באלים ה'.

"מלחמה זה דבר נורא", המשיך ב-שלו עם-ישראל המתולתל, עם העוץ ביד והעיניים הלחות.

מי האיש?

1. בריגדיר-גנרל טאנוקו קוקוי סובארו — מפקד הצי היפאני המלכותי במאה הי"ח. השתתף בקרב טרפלגר לצידו של האדמירל גלסון והטביע שש ספינות טילים רוסיות. מדבר ערבית, עברית ואידיש. נראה לאחרונה לובש וורוד.
2. רבי (רבינוביץ) עקיבא — רב ידוע. נכלל בעשירייה הראשונה של הרוגי מלכות. מראשוני מרד בר-כוכבא. הידוע גם בשמו המרד על הבאונטי. אשתו רחל היתה עובדת בכירה בשק"ם.
3. ליאון דיציאן — עורך וכלכלן. סגן פרקליט המדינה לשעבר. חבר המוס"ד המרכזיים של המפלגה הליברלית ויו"ר מועצת הסניף בתל-אביב. חבר הוועד"פ של ההסתדרות. חבר הכנסת ה-39 ברשימת הליכוד. נבחר על-ידי קולותיהן של הרשימות ל"ע, מוקד ומפד"ל. ידיים הטוב ביותר של באדר ועופר.
4. ארמונד ד'אמיצ'יס — סופר איטלקי ידוע. כל ילדי העולם מכירים את הוימן שכתב בשמו של ילד איטלקי "הלב" (מוצג עתה בארץ בסרט הנושא את השם יומנה של בתולה).
5. שמואל-יוסף קטשופ (מקודם ש"י עגבון) — ממציא החרדל. סופר ומדינאי. על שמו נקראים כפר-חרדל ורחוב ארלוזורוב בחיפה.
6. חאג' אמין אל קיוסק — מוותיקי המואזינים בירושלים. עורכו ומייסדו של העיתון מואזינים יקרים. אלוף העולם בתפילה לגובה לשנת 1948/49. התשובה במהופך: (E)

ממישנתו של מייסדו

אנא פרנק

ד"ר זוארץ ז"ל

(בשיחה עם ד"ר שאק)

עצתי את מכוניתי לצד הדרך. אספ-תי את הנער האומלל אל ליבי וזרועי-תי. נשקתי על עיניו הסגולות, על פיו הצח, על אוזניו המתולתלות ועל שערו הירקרק. נער נפלא, חזק, איתן, או-הב, רגיש — עם ישראל חי!

"מלחמה זה דבר נורא", המשיך ה-נער להזות, תוך שאני מסירה ממנו את בגדיו המלוכלכים ומגלה את גופו השזוף והטהור ואת חוסנו הרוחני.

"מלחמה זה דבר נורא! מלחמה זה דבר נורא! מלחמה זה דבר נורא!" — קראנו שנינו בקצב — "מלחמה זה דבר נורא! מלחמה זה דבר נורא! מלחמה זה דבר נורא!" — ראה! — סיימנו.

גם לאחר שהמשכנו בדרכינו נינו-חיים ופרועי-שיער, המשיך עם-ישראל ההמום למלמל: "מלחמה זה דבר נורא!"

וראוי שנזכור זאת כולנו לקראת ה-מלחמה הבאה.

תזכורת

לא זכיתי בעור מן ההפקר
ויש לי אחד — לא יותר.
ובגלל זבולון המר
ועוד ברנשים
לא בא לי עליו לוותר.

אנשי "השומר"
היו אמיצים
וזבולון המר — גיבור.
אני סתם אחד,
אנוכי, אגואיסט
— לא מוכן לוותר על
העור.

כל אחד והתפקיד שלו

כשאתה בא, כמה קצת ממורמר,
ושואל: "למה X שוחרר ולמה Y לא
גויים ולמה אני כבר כאן יותר מי-
שלושה חודשים?" אז תמיד יש מי-
שהו מלמעלה שתיכף דואג להרגיע
אותך ולהסביר ש"כל אחד והתפ-
קיד שלו."

כי הרי כמה נוצר העולם — הי-
אחד נוצר לדפוק והאחר להדפק,
האחר נוצר לשלוט והאחר להי-
שלט, האחד נוצר לאכול והאחר
לרעוב — כל אחד והתפקיד שלו.

ויש גם כאלו שהתפקיד שלהם
זה לומר לך ש"כל אחד והתפקיד
שלו."

דע את העולם — המשך

רו, ותר תוך חיוד, כך תרכוש
ידידים.

נסה ללמוד ולהבין את מנהגי המדי-
נה בה אתה מבקר. באם הצלחת,
הרי הרחבת את השכלתך. באם לא,
חפש את האשמה בך.

בנסיעותיך בחו"ל, היה חסכן ומחור-
שב, אולם לא קמצן וצר מוחין.

אם אתה חושב, שבחו"ל הכל רע
ומסדרים תמיד את התייר הישרא-
לי, הישאר בבית. אל תיסע עם זעות
קדומות.

אל תשכח להחל את מארזיך.
מנהגיו, מדינתו וכו'. זכור כיצד אתה
כועס, כאשר זרים באים אלינו ומות-
חים עלינו ביקורות, "איזו זכות יש
להם להגיד לנו מה טוב ומה רע."

בחו"ל, מושגים ודירוג ערכים יכול
להיות שונה ממה שאנו רגילים.
"טוב" יכול להיות אצלם, "טוב
מאוד" או "רע מאוד". לכן, נסה
להבין ולהסתגל לרמת המושגים
שלהם והתאם עצמך למסגרת המקור-
מית.

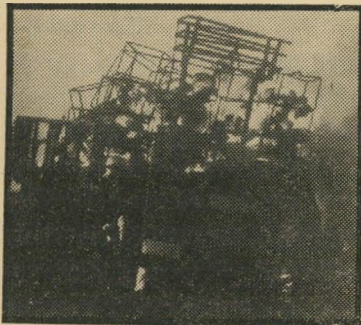
ה"טיפ" הינו כיום מינהג בינלאו-
מי ואין מדינה באירופה, שבה אפי-
שר לזוז ולקבל שירות בלי מתן
"טיפ" מתאים. גם בישראל נפוץ
ביותר המנהג, אולם במדינות מסויי-
מות, למרות שזה, בניגוד לחוק,
מעריכים אותך יותר ודרכך תהיה
סוגה בשושנים בעזרת "טיפ" מתאים.

זכור, כי הרושם אשר אתה משאיר
אחריך הוא לא הרושם של "משה",
או "חיים", או "מאיר", אלא של
ישראלי התורם תרומה חשובה, ל-
שמה הטוב או הרע של מדינת-
ישראל.

בידור

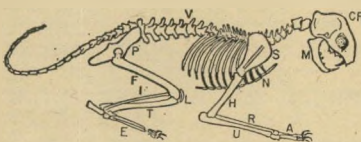
לחייל

בעריכת שושנה עמק-חוחים
א. זהה את כלי הנשק

(רמז: משאית הובלה דו-מושבת. נמ-
צאה בעבר בשימוש "תנובה").

ב. תשבץ שלד

ג. שכב עם אבותיך
(שעשועי תנ"ך וחידודי-לשון).

1. מהו גבול האמיתי של ארץ-ישראל
התנ"כית לפי השיר "אנו נושאים
לפידים"? פרט וציין שמות 3 מע-
רות בארץ אשר בהם בוצעו מעשי
האבות והאמהות.
2. מאכל לאומי לעשיר ולעני ע"ש משור-
ר לאומי לעשיר ולעני.
3. מנה לפחות 6 אנשים שלקו בצרעת
בנביאים ראשונים. מי נדבק ממי?
צייר והסבר! התוכל למצוא קשר בין
צרעת ותבוסות?

את הפתרונות יש לשלוח לרח' ז"ל 1.
בין הפותרים נכונה תוגרל קופסת שי-
מורי אפונה.

תשקיף

מחפשים דרכים

לנוטר את דיין

ראשי חטיבת מפא"י ידועבר במיפגת העבודה מחפשים אחרי אפשרויות לנטרל את השפעתו של שריהביטחון משה דיין, שגדלה כתוצאה מיחסי הכוחות שהתגבשו בתום הבחירות לכנסת השמינית, ולמנוע ממנו אפשרות לאיים בפרישה עם אנשי רפ"י, כדי לא לאפשר הקמת ממשלה בה לא יהיה הוא שריהביטחון ושלא תקבל את תכתיביו.

אחת ההצעות, שהועלתה כבר בפומבי עלידי ח"כ אברהם עופר, היא לחייב את כל השרים ברוטציה בתפקידים — כלומר, שכל שר יקבל תפקיד אחר מאשר היה לו בקדנציה הקודמת. בצורה זו, לא תיראה העברתו של משה דיין מתיק הביטחון לתיק אחר כהדחה, אלא חלק מריפורמה כללית. במיקרה כזה עשוי פינחס ספיר לקחת לידיו את תיק המיסחר והתע"ש, במקום תיק האוצר, ולהפכו לתיק הכלכלי החשוב ביותר, כפי שהיה כבר בעבר, בעת שכיחן בתפקיד זה.

כמעט ברור לחלוטין שדיין לא יסכים לצעד מעין זה.

הצעה אחרת היא להעביר במסודות המיפגה החלטה, לפיה יתפטרו כל המועמדים לחברות בממשלה מחברותם בכנסת, כדי לאפשר להכניס לכנסת ח"כים נוספים מרשימת המערך. אפשרות כזאת קיימת רק לפני הקמת הממשלה, והיא תצמצם, לדעת מציעי ההצעה, את אפשרויות התימרון של דיין.

חוששים מ"צרות" של

אריק שרון בוועדת

החוקי-הביטחון

צמרת מיפגת העבודה מוטרדת מהכללתו של האלוף אריאל ("אריק") שרון, בוועדת-החוקי-הביטחון של הכנסת.

ברור לחלוטין כי האלוף שרון יהיה אחד מנציגי הליכוד בוועדה, והוא עשוי להפוך את הוועדה לגוף מפקח על מישורי הביטחון והמסלול. כיוון שכעבר היה הי אלוף שרון "עושה צרות מיקצועיות" בכל פירום בו היה חבר, חוששים בצמרת המערך, כי האלוף שרון עלול להפוך את ועדת החוקי-הביטחון למעין טריבונל לבקורות הביטחון במדינה, כפי שהיתה ועדת הכלכלה בשנותיהם האחרונות לגבי הבעיות והשערוריית הכלכליות.

לא מן הנמנע כי לכשתקום הממשלה החדשה, יהיה אחד מצעדיה הראשונים למנוע חקירות מוועדות הכנסת ולהגביל את סמכויותיהם, וזאת למרות שדינוי ועדת-החוקי-הביטחון חסויים בלאו הכי.

ועדת אגרנט תסיים

עבודתה

תוך חודשיים?

בניגוד לתחזיות המוקדמות, לפיהן עלול לה עבודתה של ועדת אגרנט — ועדת החקיקה הממוקמת שהתמנתה לחקור במהדלי מידע מיוס-הכיפורים — להתמשך כשנה, נראה עתה כי הוועדה תסיים את כל נכיות הערויות תוך חודשיים.

לוועדה הגיעו קרוב לשלושת אלפים בקשות למסירת עדויות, והיא הקימה ועדות-מישנה רבות כדי לבדוק את טיבן ולגבות את העדויות הנראות להן. כבר נראה כי בהכנת מסקנותיה של הוועדה יהיה קולו של מבקר המדינה, הד"ר יצחק נבנצאל, הקול המכריע. סבורים כי בעוד שרביהאלופים במילואים, יגאל ידין וחיים לטקוב יחייבו הסקת מסקנות כלליות מבלי להצביע על אשמים, יעמדו חברי הוועדה, השופי טים שמעון אגרנט ומשה לנדוי על מיצוי כתב המינוי כלשונן. עמדתו של נבנצאל היה העשויה להכריע לכאן או לכאן.

אגודת ישראל

תתמוך בממשלה

כבר עתה נראה כי גם אם לא תצטרף הסיעה המאוחדת של אגודת-ישראל ופועלי אגודת-ישראל לקואליציה, היא עשויה לחתום על הסכם עם המערך לפיו תתמוך בממשלה בשאלות חוקי-ביטחון. במגעים

דיכדוך גולדה

מחמיר מצבה

מצב רוחה הקודר והדיכדוך הי נפשו בו שרויה ראשיההממשלה נולדה מאיר, מאז הבחירות לכנסת השמינית, מקשים עליה לחלום ממחלתה — טוענים כמה ממקרי רביה המכונים אותה כמיתה בי יורשיה, שם היא מאושפזת. המחלה ממנה מחלומה עתה נולדה, שהוגדרה עדיין רוסאתה הפרטית כ"וירוס שפגע בעצב", אינה אלא מה שמכונה בפי העם "שוגגה" — מחלת עור מסרודה וכדתי נעומה הנורמת לסבל רב. בצמרת המערך יש כבר הכנה נפשה לאפשרות שאחרי שגולדה תחלום ממחלתה היא עשויה לסרב לקבל על עצמה הרכבת הי ממשלה כהסתמך בנימוקי בריאות.

בין השר פנחס ספיר לראשי אגודת-ישראל הסתבר כי קיימת תמימות-דעים בין המערך והאגודה כי שאלות אלה.

ראשי מועצת-גדולי-התורה התבטאו לאחרונה כי פומבי בשאלות הנסיגה מן השטחים בצורה הרחוקה מאוד מהעמדות הקיצוניות של צעירי המפלגה. התמיכה השקטה של סיעת האגודה בכנסת עשויה להכביד למערך עוד 5 קויות בכנסת, גם אם לא תצטרף האגודה לקואליציה. תמורת התמיכה בממשלה בי בעיות חוקי-ביטחון יעשו לאנשי האגודה ויתורים מסוימים בנושאים דתיים.

הארמיה

ה"צ

התחילה

לשיר

חיילי הארמיה השלישית הנצורה של צבא מצריים קיבלו הוראה להפגין מוראל גבוה בי כל מיפגש שלהם עם חיילי צה"ל או אנשי האו"ם. כתוצאה מכך הוקמה מה שמכונה בפי חיילי צה"ל "מקהלת הארמיה השלישית".

אלה הם אותם החיילים הנמצאים ממזרח לתעלת-סואץ, החוצים את התעלה מערבה, כדי לפרוק את שירות הי אספקה המגיעות אליהם, ולהטעינו על הי דוברות והטנקים האמריקניים הנושאים אותם לצד המזרחי.

מוזה כמה ימים שהחיילים-הסבכים מבצעים את עבודות הפריקה והטעינה לעיני חיילי צה"ל תוך שירה בלתי פוסקת, שנוי ערה כנראה להפגין את מצב רוחם.

העלאה נוספת במחיר

הדלק - תוך חצי שנה

ההחלטה שהתקבלה במשרד-האוצר להעלות את שיעור מחירי הדלק בארץ ב-50% במקום ב-100%, גבעה מחשש להשפעת מרכיב הדלק באינדקס יוקר-המחיה, הכלכלנים הגיעו למסקנה כי ההעלאה בשיעור של 100% שתוכננה תחילה, עלולה לגרום לעליית מחירים דרסטית, שתעלה את האינדקס בחצי שנה — עד לחודש יולי, בכ-12% בקירוב, עלייה ללא תקדים. מאחר שבגלל מלאי הדלק הגדול בארץ כל העלאה במחיר הדלק היא הכנסה נטו לממשלה, וכמוה כהע" לאת מיסים, הוחלט לפצל את ההעלאה לשניים. ההעלאה הכאה במחירי הדלק בארץ, בשיעור נוסף של כ-50% תיעשה בין חודש אפריל לחודש אוגוסט, כך שתהיה לה הש"פעה מינימאלית על חישובי האינדקס כי חודש יולי.

צפויה העלאה

במחיר הסיגריות

העלאה נוספת במחיר הסיגריות צפויה בשבועות הקרובים.

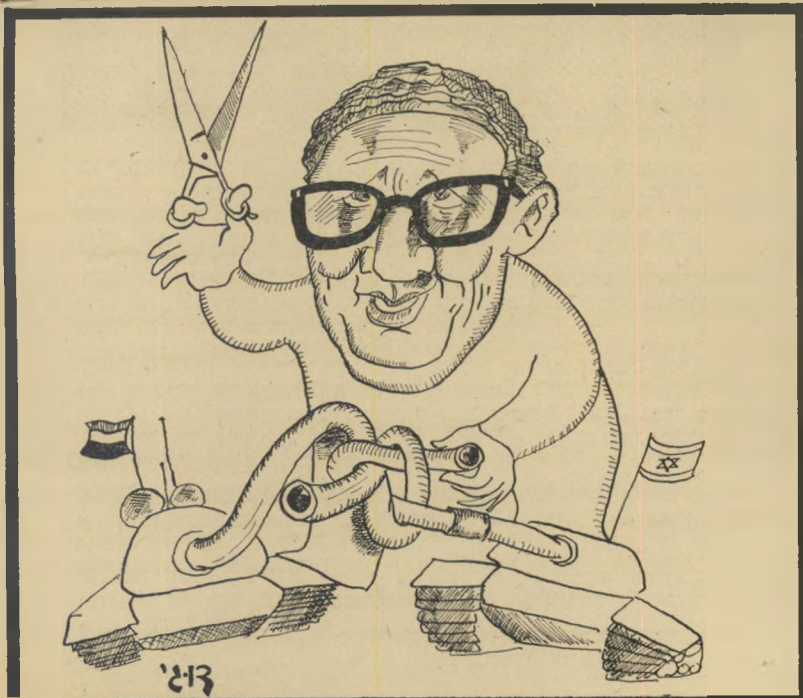
ההעלאה תיגרם הן בשל עליית הוצאות הייצור ועליית מחיר הטבק והן בשל הנטייה במשרד-האוצר להעלות את הבלו המשוולם על סיגריות. בעיקבות המילחמה קפצה תיצרונות הסיגריות במידה ניכרת והאוצר רואה בהעלאה המס על הסיגריות אמצעי למימון וספיגת כספים מהציבור, תוך הנחה שאפילו העלאה בשיעור ניכר, לא תוריד את הצריכה.

תשלום בהמחאות

עבור דברי דואר

מנהל הדואר בתל-אביב הורה לכל בתי הדואר בעיר לאפשר לציבור לשלם בהמחאות בנקאיות עבור דברי-דואר.

עד כה ניתן היה לשלם בדואר בצ'קים רק עבור חשבונות. לפי ההוראה החדשה, שניתנה עלידי מנהל דואר תל-אביב בחוזר מספר 1 לשנת 1974, אפשר יהיה לשלם בהמחאות גם עבור דברי דואר בסכומים מעשר עד 200 ל"י. ההוראה מתייחסת לתקופת ניסיון של שישה חודשים. החוזר המודיע על כך מבקש מעובדי הדואר לא להודיע על ההוראה החדשה ברבים, אלא לאפשר לאזה הרוצים בכך לשלם בצ'קים עבור דברי הדואר שהם קונים.

הפרדה

**הפתעה
לילדים!**

**- בכל קופסה
מכונת להרכבה**

"פיצפוצי אורז" של עלית
ארוחה שהיא משחק
ובתוך הקופסה - הפתעה!
מכונת להרכבה.
הנאה כפולה לילדים
עם "פיצפוצי אורז" של
עלית - קנו ותהנו!

עלית

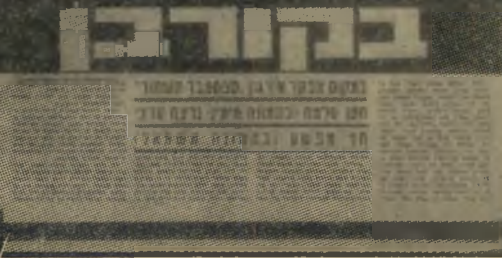

קרא יד

דוגמה מוחשית לאחד הפאראדוקסים המבדחים של העיר תנונת הישראלית, ניתן היה לגלות במוסף יום השבת של הצהרון ידיעות אחרונות לפני שבועיים. אותו עיתון רכש את זכויות הפירסום בעברית של גילויי צוות כתבי העיתון הלונדוני סאנדיי טיימס על מלחמת יום הכיפורים, הנושאת את הכותרת "כך הופתעה ישראל". והנה, בין שאר "הגילויים" של אותו צוות שפורסם לפני שבועיים, מסתבר שהכתבים הלונדוניים מסתמכים, בין השאר, גם על גילויי העולם הזה שפורסמו בימי המלחמה ומייד אחריה. בניגוד לעיתונים ישראלים, ציינו כתבי הסאנדיי טיימס את המקור, והוכירו כי הדברים לקוחים מתוך העולם הזה.

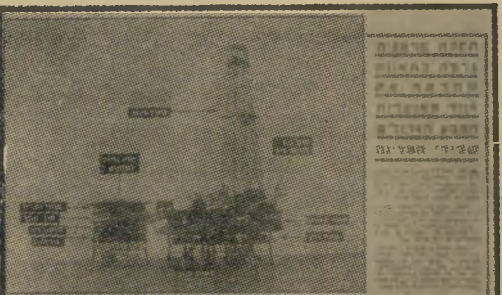
סליחה, טעות

רצח בושיקי: "העולם הזה" 1.8.73
אמתלה מפורקת —

הזכות לפרסם מתוכו ציטוטים מתוך העולם הזה. לא הייתי מזכיר אפיוודת עיתונאית פאקניטית זו לולא הפך פאראדוקס זה לתופעת קבע בעיתונות הישראלית. ה"שבוע קיבלה תופעה זו מישהו תוקף בשתי פרשות שונות לחלוטין זו מזו, שעוררו סער רה בעולם, ושגילויי העולם הזה היו קשורים בהן בעקיפין. באוסלו, בירת נורבגיה, נפ"תח מישפטם של גאשמי, רשת לילהמר, שהואשמו על-ידי התביעה הכללית הנורבגית ב"רצח המארוקאי אחמד בושיקי. התובע במישפט זה, תיאר את הגאשמים כאנשי שירותי הביטחון הישראליים, טען כי הם רצחו את בושיקי בטעות, אחרי שטעו בזוהתו והחליפו אותו באדם אחר. בין השאר טען התובע, כי ייתכן שאנשי הרשת התכוונו בעצם לאחד מראשי אירגון הטרור "פ"תחמבר השחור, עלי חסן סלמה, בנו של מנהיג הכנופיות ימי מלחמת העצמאות חסן סלמה. כאפשרות לגירסה זו הגיש התובע לבית-המשפט את ג"ליון העולם הזה שפורסם ב"אוגוסט השנה, מייד אחרי הרצח (העולם הזה 1874), והכיל למעשה תיאור ראשוני אמיתי למה שאירע בלילהמר, כפי שהסתבר מתוך עדויות הגאשמים בבית-המשפט. ואילו בארצות-הברית, פיר-

סם כתב רשת הטלוויזיה נ.ב.טי, דוד בינגטון, גילוי מסוג אחר: הוא טען כי באר הנפט הימית באבירודס, עלתה באש כתוצאה מפגיעת טיל הוק נגד מטוסים, שנורה אל מיגדל הקידוח הימי מכיוון ה"חוף הישראלי. גירסה זו קיבלה אחרי פירסומה בארה"ב את אישורו של דובר צה"ל. כדי לפרסם עובדה זו נאלץ ברינגטון לעקוף את הצנזורה הישראלית, לצאת מגבולות ישראל ולפרסם את הידיעה בחו"ל. העיתונות הישראלית יכולה לפרסם את הידיעה רק אחרי שפורסמה בחו"ל. כתבת העולם הזה שפורסמה בשבוע שעבר בנושא זה, תחת הכותרת אבירודס — הוק, ושי" הופיעה לפני שפורסמו ג"ליוני של ברינגטון, לא יכ" לה, מטעמי צנזורה, לפרסם את העובדות המלאות בקשר לתק" לה הטרקטית שאירעה באבירודס.

אבו-רודס - הוק!

שריפת אבירודס: "העולם הזה" 9.1.74
של נימוקים ביטחוניים —

גיים, נטלה בידה בישראל קבוצה קטנה של מנהיגים את הזכות להחליט מה מותר ומה אסור לציבור לדעת, לא רק בנושאים ביטחוניים, אלא גם בנושאים פוליטיים, כלכליים ואחרים. מאחר שניתן להחליט את תירוצי ה"ביטחון" על כל אחד מתחומי החיים בישראל, נוצר מצב האופייני רק למדינות טוטאלטריות, בו מועבר המידע לציבור דרך מסגרת קפדנית, הבוחרת להזרים את המידע לפי האינטרסים של עצמה בלבד. זוהי לא רק שיטה פסולה המנוגדת לאורח החיים הדמוקרטי, אלא גם שיטה בלתי יעילה. מה שאירע במלחמת יום הכיפורים צריך היה להוכיח לנוגעים בדבר עד כמה נואלת וחסרת-ערך היא שיטה זו. שאינה פוגעת באויב אלא באזרחי המדינה עצמה. אבן הפינה של כל מישטר דמוקרטי היא זכותו של כל אזרח לדעת, לקבל מסקימום של מידע שעל פיו יוכל להכריע ולבחור בצורה חופשית ביום האחד בו נמסרת ההכרעה בידו. תנאי יסוד זה אינו קיים כלל בישראל. הפירסומים הרבים בעיתונות חו"ל, על נושאים שונים הקשורים בישראל, שבחלקם הם מוטעים ומסולפים, יכולים רק ללמד את הציבור בארץ עד כמה מעט הוא יודע על הנעשה באמת בישראל.

המוסדות להשכלה גבוהה בישראל מודיעים

לסטודנטים מגויסים אשר שרתו או משרתים בצה"ל במשך 75 יום (ברציפות או לסירוגין) בין 6 בספטמבר 1973 ואילך, כי הינם זכאים לתשלום שכר לימודים ע"י אוצר המדינה, וזאת עבור שנת הלימודים תשל"ד או תשל"ה ע"פ בחירת הסטודנט.

סטודנטים המבקשים להנות מזכות זו בשנת הלימודים תשל"ד צריכים להמציא למוסד שבו הם לומדים אישור משלטונות צה"ל המעיד על שרות של לפחות של 75 יום כאמור לעיל, עם המצאת האישור יזכה המוסד את הסטודנט דנט מתשלום שכר לימוד.

הטכניון — חיפה
האוניברסיטה העברית בירושלים
מכון וייצמן למדע — רחובות
אוניברסיטת תל-אביב
אוניברסיטת בריאלין
אוניברסיטת חיפה
אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

לשיער רעב
PANTENE
VITAMIN HAIR TONIC
מי שיער עם ויטמין

כל מה ששמעת על הליידי והלורד זו אינה רכילות! זו אמת!

בכל מפגש חברתי, בכל מסיבה, בכל מקום שבו נפגשים אנשים, נושא השיחה היחיד הוא עליה. גברת מכובדת אחת סיפרה שהיא **יפהפיה אירופאית** אמיתית, ובעלה הוסיף, שאין יתרון שאינו נמצא בה. שכנה העידה **שהליידי** ממלאת את כל הדרישות, וגברת אחרת טענה שהיא יציבה להפליא.

בבית קפה קטן ומהודר לחש גבר לחברו שהוא משתמש ב**ליידי** שלוש פעמים ביום והיא עדיין כמו חדשה. להפתעתו הגדולה סיפר לו חברו כי הוא משתמש בה כבר מספר שנים, ובכל פעם הוא נהנה ממנה כמו בפעם הראשונה. בטורי הרכילות כתב מישוה שראה את ה**ליידי והלורד** מסתובבים ב**דיזנגוף**.

היה גם אחד שנשבע כי, לעומת כל חברותיה, אצל ה**ליידי** הפתח הוא מלמעלה... בעתון ערב ידוע הופיעה מודעה זו בלשון, "התאהבתי ב**ליידי** ממבט ראשון" — אחרי, זריז יותר לקח אותה לשבועיים נסיון בביתו, והתוצאה — הוא ממש מאושר איתה. מכאן המסקנה היא ברורה כשמש, מכונות הכביסה **ליידי ולורד קריסטל** — אכן הטובות מכולן. אין יתרון שאינו נמצא בהן, כל השכלולים והמעלות האפשריות נמצאות בהן.

ועוד יתרון — חברת **קריסטל** בטוחה בתוצרתה, לכן היא מעניקה לך תקופת נסיון חינם ללא כל התחייבות. קחי עוד היום את ה**ליידי** או ה**לורד** לביתך!
(מ.)

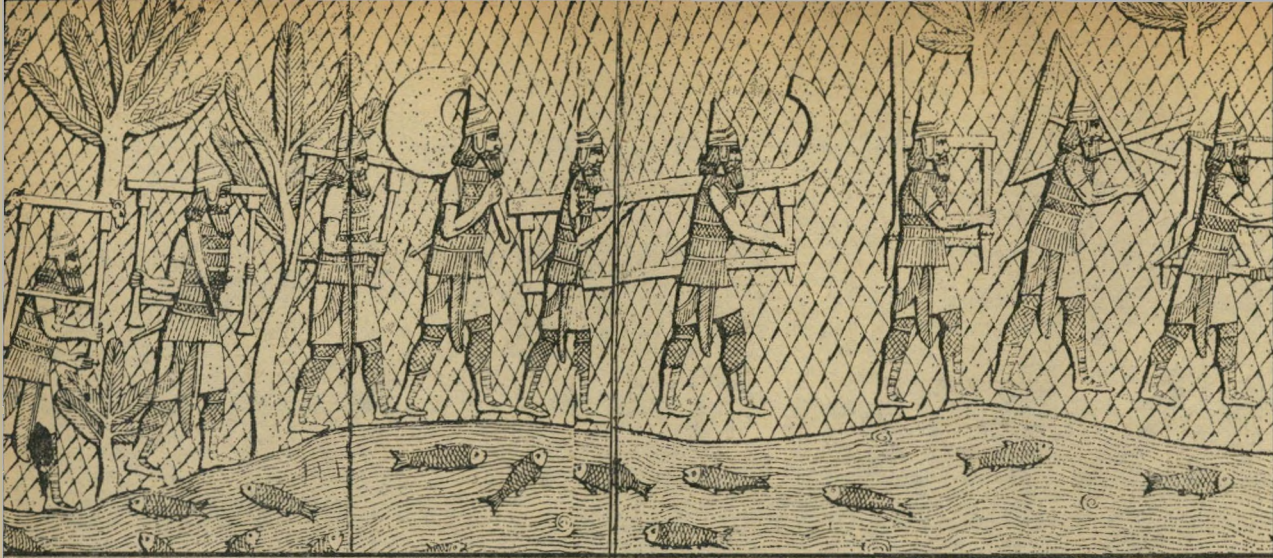
כשאמר אהרון ידלין בליל הבחירות "יום זה היה חג לדמוקרטיה", היה לי חשק לצחוק. אבל הוא לא התכוון לבדיחה, הוא דיבר ברצינות, במלוא הרצינות, ללא שמץ של אירוניה.

ליל הסילווסטר היה יום הלוחית של הדמוקרטיה. הדמוקרטיה לבשה תכריכים, היא נישאה אל הקבר בתהלוכה חגיגית, כשולדה, דיין, בגין ורפאל הם נושאי הארון.

אם אלה הם המנהיגים שבחר העם, כנראה שהוא לא שווה יותר. העם הזה העדיף ללכת שולל ביורעין מאשר לספוג את האמת המרה הישר בפניו.

אני תקווה, אורי אבנרי, שלא תפרוש מההיים הפוליטיים, למרות שעם זה הוכיח שאינו שווה יותר שתשרתו.

אני מקווה שבכל זאת, תרוץ בעוד ארבע שנים לבחירות. עד כמה שזה יישמע ציני, לא תצטרך כמעט לתעמולת בחירות, המלי (המשך בעמוד 8)

אחרי מילחמת הכיסאות...

אחרי מילחמת הבענקלאך חזרו כל החיילים האשוריים, איש איש וכיסאו עימו (בולט במרכז שר- הביטחון האשורי שבניגוד לאחרים לא הסתפק בכיסאו וגרר עימו ספת עינוגים גדולה...). יוסי סדן, ירושלים

הדואר הצבאי של העולם הזה

אנו קבוצת חיילים המשרתים באותה יחידה ושייכים למחנה הפוליטי בו אתם עומדים בראש. אנו מזדהים עם המצע המפלגתי והרעיוני של תנועת מרי. אנו חשים צער עמוק שמסע הבחירות לא העלה תוצאות נאותות. חבל מאוד שתנועה עם מעוף לא תבוא

הזה (1894). אני מסכים לחלוטין עם דעתו של הכור, תב, כי הכתבה חכת בבורות הינה ניסיון לנצל את הדם השפוף למטרות פוליטיות. והיה זה שפל ומכוער מצידכם לפרסם את שמו של הכותב בניגוד לבקשתו המפורשת. ריח של נקמנות זולה עולה מן המעשה.

אשר לי, אינני חושש מפירסום שמי, תחת מכתב זה. אדרבא! סגן רוני בראל, ד"צ 2040

מודה לכם מאוד על משלוח גיליון העולם הזה. מי יתן ותמשיכו בכך עד תום מערכה זו.

סגן יאיר דוידובסקי, ד"צ 2502

כקורא נלהב של העיתון אני מוצא לנכון להציע הצעה שאי אפשר לסרב לה והיא: מדור ספורט. חושבני שאם מדור זה יתווסף לעיתונכם, ודאי יתווספו אליו קוראים רבים, וזו עוד הצלחה. אשר דרין, ד"צ 1034

בזמן האחרון מרבים לפרסם במרבית העיתונים על המורל הגבוה בצבא. לדעתי פירסום זה אינו משקף את המציאות.

אני, למשל, מיואש מאוד. אחרי כשלושה חודשים במילואים אפשר כבר להשתגע. ואני מקווה להגיע הביתה בחזרה במצב נפשי מאוזן. אולם לפי מה שנראה לי, היפוכו של דבר יהיה הנכון. רוני מוזס, ד"צ 2784

אנו קבוצת חיילים המבקשים להישאר בעולם שם מסביבות ברורות, מבקשים להודות לכם על כל מה שהתנועה עשתה במשך השנים לקידום השלום. היום הוא יום הבחירות, יום גורלי מאוד עבור הארץ, יום שיקבע אם פני האומה הם לשלום או לא. אנו, שמשרתים אישם במערב אפריקה, מרגישים היטב על בשרנו את כל מה שלא נעשה עד היום לקידום השלום ותקוותנו הגדולה שהעם כולו ידע בדיוק כמונו במי לבחור על-מנת שלא ניאלץ לבנות בכאלה מקומות את מיטב שנותינו.

קבוצת חיילים, צה"ל

שמחנו לקבל את גיליונכם האחרון, בכמה עותקים. תודה. האם נמשיך לקבלו גם לאחר הבחירות? נקווה שכן, בהסתמך על מדורכם דואר צבאי.

סמל משה פינגל, ד"צ 2081

חן על תשומת הלב: על העיתון, המעטפות ועל הפתקאות שחילקתם לנו. בהעדר מספק עצים למדורה שלנו, שימשו הנ"ל חומר בעירה מצויין לשביעות רצוננו המלאה. בפעם הבאה תשלחו גם עוגות. טוב !! אסא דברת, ד"צ 2256

לבקשתי לשלוח לי את העיתון שלכם. לפי מיטב ידיעתי, לא השבתם-ריקים אף בקשה מחיילים עד כה. כל הכבוד. השבוע קיבלתי מכם גם את סיפורו של אורי אבנרי. תודה רבה. אני מקווה שנשמור על קשר. דויד שושן, ד"צ 3090

בימים אלה נתקלתי בכתובת על קיר בבסיס אישם בדרום, ובו כתוב: "עד

חיילים מבקשים

אנו קבוצת חיילים במוצב אישם בדרום הארץ. היה לנו פעם טרניסטר גדול. משום-מה הוא השתק בהפגזה אחת, כך שכרוע אנו נורא משועממים ועצובים. אם יואיל אחד האזרחים או אחת החברות הקוראים מודעה זו לשלוח לנו טרניסטר גדול שקולט את תחנות העולם, נודה לו מאוד. סמ"ר דודו גבאי, ד"צ 2130

הרגע האחרון — עוד יום אחד. רמי הלפרין 211525.

חמה אני אם זהו אותו רמי צלמכם שנהרג במילחמה, כי זה משרה מן אווירה מזוהה של רגע אחרון. רב"ט עירן ריקדים, ד"צ 2963

המספר האישי הוא של רמי ז"ל.

היום נערכות כאן הבחירות וסביב השמ"ר חה רבה: חיילים וקצינים מסתובבים כשעל חולצותיהם כתובות בנוסח: "לגולה יב אהבה". מהכים במתח לתוצאות... קיבלתי את הספר המעניין מלחמת היום השביעי. נעזרתי בו בדיונים הפלוגתיים. תודה!

אדיאב צרפתי, ד"צ 3339

ברצוני להגביע על המכתב שפורסם בש"ב בעונכם תחת הכותרת טרפדים (העולם

בשמי ובשם חיילי היחידה ברצוני להודות לכם על כל שעשיתם למעננו.

כפי שרודאי נזכרתם לדעת בעת תצוגת האופנה (העולם הזה 1895), חיילינו נהנו מהמופע.

כמו כן, תודתנו לכם על התמונות ששלחתם לנו מהמופע, ועל 500 הגיליונות של שבוענוכם.

מפקד היחידה, צה"ל

אנו חיילי היחידה שבה נערכה התצוגה שאודותיה נכתבה הכתבה בשבוענוכם, ר"ר צים להודות למערכת על 500 הגיליונות שתרמתם ליחידתנו.

חיילי היחידה, צה"ל

אם יבוא השלום או לא יבוא, אתם לפחות ניסיתם להביאו. אז באמת בהצלחה.

קבוצת "יונים", אישם

קיבלתי בצער רב ובמורת-רוח רבה את הבשורה העצובה שאבנרי לא נכנס לכנסת. אני מודה לכם על החומר ששלחתם לנו. חזק ואמץ. אני תיקווה שגם להבא ישלח החומר, עליו אנו מודים לכם מקרב לב. דויד לביא, ד"צ 2044

עלי לציין ששמחתי מאוד על קבלת סיפורו של אורי אבנרי מילחמת היום השביעי.

הופתעתי מאוד על השי הנאה שמאוד מתאים למאורעות היום. אברהם כרמי, ד"צ 2522

ברצוני להביע לכם את הערכתי ותודתי על אספקת חומר קריאה לחיילים בקווים הקדמיים.

ביחוד תודתי על סיפורו של אבנרי מילחמת היום השביעי. התחלתי לקרוא אותו בזמן הפנוי, ואני מקווה לסיים אותו בקרוב עם השיחורר הבא עלינו לטובה, אם יבוא? רב"ט אביגדור לוי, ד"צ 2737

אני רוצה להודות לכם על שנתנתם

דאגה אמיתית

כסמ"פ גם אני נתתי את הפקודה ה"משפילה" וה"מזכירה את מעשי הנאצים" —לגלל את חזקנים. חבל רק שיונתן זילברשטיין מד"צ 1492 (העולם הזה 1895) לא ציין שהסיבה לפקודה זו היא בטיחותית ממדרגה ראשונה: חזקן אינו מאפשר הידוק הרמטי של מסיכת המגן (ביחידות שבהן יש חשש שיוזדקקו להשתמש במסיכה כזו).

אני מבצע מעשי כפייה נוספים מסוג כזה: מחייב בליעת כדורי קמוקין, מאלץ לחבוש קסדות בעת הימצאות בתפקיד ובנסיעה ברכב פתוח, אוסר עריכת קומוץ מתרגולות שלל נגועות.

הסיבה אנואיסטית לחלוטין: אני מעדיף מאה תלונות של אמהות על שאני מאלץ את הילד שלהן לחבוש קסדה, ולא תלונה אחת של אם שכולה על שהנחתי לבנה להתהלך ללא קסדה.

אגב, גם "זקן התפארת" שלי היה קורבן לאותה פקודה.

סגן יעקב חשטיין, ד"צ 1484

אני שונא

אני שונא את צבע החאקי. את יציאות הפגזים. את הפנס המזעיק לשמירה. את מבשרי ביטולי החופשה. את הסולר, את הגריו. את בעל הקיוסק

אברהם שייך

את הנהג שלא עצר טרמפ

שלא נתן לטלפן הביתה. את הצמיג שנתקר בדרך אליך. את הפרצופים הקבועים בעיתון. את הנהג שלא עצר לי טרמפ. את המטרונות בסטייקיה שהשתכלו על רגלי האשה. את החבר שהעביע החיפך. ואת עצמי.

אברהם שייך, ד"צ 2531

לידי ביטוי בכנסת השימינית. אנו מבקשים להמשיך ולשמור על קשר עם התנועה ואם יתאפשר לשלוח לנו את העיתון שלא ניתן להשיגו בתנאים שאנו שרויים בהם.

סמ"ר דויד קנפס, ד"צ 1449

אנחנו מוחים בתוקף כנגד כפייה מוסרית של ח"כ זבולון המר המתנגד למשלוח שבועוני פלייבוי לצה"ל.

לא ח"כ נכבד זה היושב לו בכסא הכבוד בכנסת, יקבע מה מוסרי עבורנו. קבוצת חיילים, ד"צ 3058

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

חמות הבאות (שללא ספק יהיו), הכפייה הדתית, ובראש וראשונה הכנסת, שתהפוך בלעדיך לבית-קברות גדול. כל אלה יהיו את תעמולת הבחירות הטובה ביותר. העם הזה פנה לך כעת עורף, העם הזה (או לפחות, מה שישאר ממנו לאחר המלחמות הבאות), ירוץ בעוד ארבע שנים לקלפי לשים את ה"ש", זאת, כמובן, אם תהיה עדיין מוכן לשרת כפויי טובה אלה. ציון דרך, פתח תקווה

נופלים

ההולכים ראשונים

אורי אבנרי, לוחם השלום הוותיק, לא נבחר לכנסת השמינית, ומאידך עלה כוחו של הליכוד דווקא בשעה היסטורית זו, אשר בה יש סיכוי סביר לשלום. בהצבעתו זו חשף הציבור את כוונותיו האמיתיות לאמור: שלום, שלום, אך העיקר הם השטחים.

ניסינו, אנו הישראליים, במשך שנים רבות לייצר תדמית של שוחררי שלום אמיתיים וכנים, אולם כאשר הגיעו הדברים למעשיות ולא מילות, פשטו המליציאות את הרגל ובמקום נחשפו הציפורניים הניציות שהסתתרו במשך זמן רב במסווה של שלום.

מרטין

נופלים ההולכים ראשונים" אמר אבנרי ואכן צדק, אין כישלון בליבנו. עשינו כמיטב יכולתנו להתריע נגד מדיניות "אף שעל" של הליכוד וה"סיפוח בשלבים" של המערך.

עם ישראל שמע את אשר רצה. האזהרות התכופות בדבר שלום כפוי ומילחמות ממושכות לא גרמו דאגה לאיש, להוציא קובץ אנשים אשר תודתו נתונה להם. עוד יבוא יום והציבור ילמד לדעת ולהבין מה רבה חשיבותו של השלום ומה מאושרים האנשים שהשיגו אותו. מייכאל מרטין, תל אביב

שלמות הארץ

ושלום העם

לאורי אבנרי, ימח שמו וזיכרו: אני שמח מאוד שנפלת כבר מהכנסת ונכשלת כישלון חרוץ כמו שמגיע לך, אבל אני מצטער על דבר אחר שהרב מאיר כהנא לא הצליח להיכנס לכנסת, ושללא השיג הליכוד ניצחון מלא על המערך, ושהמערך עוד יכול להרכיב ממשלה, שהיא כוגנת במדינה.

אני בין אלו שהצביעו עבור הליכוד הלאומי חל-טעם ואני גאה בזה שתמכתי בליכוד לאומי, הלוחם כל ימיו לשלמות הארץ ושלום העם.

אתה עוזר ישראל שונא דת, ושונא המדינה. אפשר להשוות אותך ליוליוס שטרייכר ימח שמו עורך השטירמר, והשבויר עון העולם הזה שלך וזה עם השטירמר. קורא, תל אביב

יהודי

יקר

באמת שאני לא מבין אותכם. אתם מפרסמים סיפור נגד אבי הפצועים שמחה הולצברג (נכי צה"ל כאתר תיירות, העולם הזה 1897), בו אתם מתעלמים לגמרי מכל פועלו הברור של האיש במשך השנים. הרי שמחה הוא יהודי יקר שהקדיש את כל חייו למען מטרה אחת: לעזור ליהודים באשר הם. אז על סמך סיפור אחד אתם צריכים להשמיץ אותו? זאת לא הדרך שלכם!

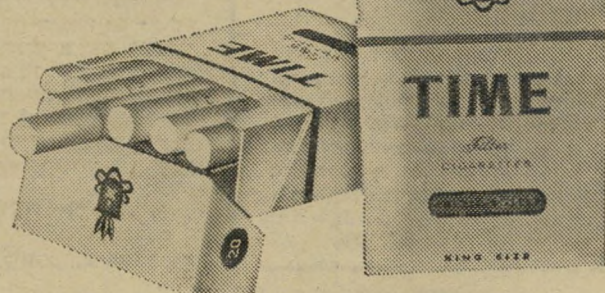
משה בלוק, תל אביב

קוראים השוחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצוינים תמורת למכתביהם.

TIME

גם לחוכשה

תוצרת דובק, הסיגריות המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

עסקים כרגיל

תפרוץ מידחמת-אחים. סוכת-דיוור הנופלת לא תיפול.

אילו רצו הליברלים למסור את נפשם על מיזבן "חוק האזנר", הם יכלו להילחם בגבורה עוד בכנסת הקודמת. אבל הם העדיפו או את הנוחיות על הגבורה, ובוחרים הוכיחו שהם יודעים להעריך זהירות זו.

מדוע יחרפו את נפשם עכשיו? כנ"ל ידידינו הדתיים. אילו רצו למות למען קידוש השם ו"מיהו יהודי", יכלו להחזיר את נפשם לבורא כבר לפני ארבע שנים, כאשר נתקבל חוק זה. אבל הם העדיפו לחיות למען השם, ולחיות לא רע.

אז מדוע לא ימשיכו לחיות, בעזרת השם והתקציב הממשלתי?

בקיצור, דרושה פשרה. פשרה הוגנת, שתתקבל על דעת כולם.

אין דבר קל מזה. אני מציע את הפשרה הבאה, שמותר לכנוי תה בשם "העיקרון האבנרי".

הוא יפעל כלהלן: לכל אחד יהיה מותר לדבר, לכל אחד מותר להצביע, לכל אחד יהיה מותר להרעיד את אמות הסיפים.

בתנאי אחד: ששום דבר לא ישתנה. למשל: ל"ע יעלו מחדש את חוק-האזנר, נישואין אורחיים לחצי תריסר אורחים, שהרבנים אינם מוכנים להשיאם, והמשך נישואי-הכפיה הדתיים לשאר שלושה המיליונים.

האזנר יציע. אלונים תגאס. הדתיים יילחמו בגבורה. הבית יודעו. ואז תיערך הצבעה מצפונית חופשית. די בקולות מיפלגת-העבודה, הדתיים והרות כדי להוריד את העניין מסדר-היום, והכל יבוא על מקומו בשלום.

כנ"ל לגבי "מיהו יהודי" מילים יתנופפו כחרצות. הקירות ירעדו. הלשוניות תצלם כמטרפת. ואז תהיה הצבעה חופשית. די בקולות המערך, הליברלים השונים ושרידי השמאל כדי להוריד את העניין מסדר-היום. ושלום על ישראל.

כך ניתן לפתור את כל הבעיות. באחריות גמורה. תהינה כמה בעיות של תיקים וחצאי-תיקים, משרות בכירות ואולי גם רשיון-בנק אחד או שניים.

בעזרת השם ופינחס ספיר, כל זה יבוא על תיקונו. העיקר הבריאות. שז גודדה.

הכל ניתן לפיתרון, בגלל סיבה פשוטה אחת: אף אחת מן הבעיות הגדולות-באמת לא תתעורר בכזו.

י זחלי עובד-חיסוד לגבי הכנסת השמינית, כפי שנבחרה על-ידי בוחריו ישראל מתל-שאמס ועד סואץ-מירח:

אין בה אופוזיציה אמיתית. לגבי הבעיות המכריעות שז המדינה, הפער בין גודדה והשומרים, בין האזנר והלוי, בין משה דיין ואריק שרון, הוא מינימלי.

הבעיות הסוציאליות הגדולות פשוט ירדו מן הפרק. איש אינו מדבר עליהן כלל. הוויכוח הוא בין ימין מתון וימין קיצוני, בין ידו השמאלית וידו הימנית של פינחס ספיר.

וגם בעניין המכריע באמת — עניין המשך המילחמה — ההבדלים הם טאקטיים, לא מחותיים.

יש הדוגלים בנוקשות גמישה. יש הדוגלים בגמישות נוקשה.

אין בכנסת אף סיעה רצינית אחת, המאמינה ברצינות שניתן לזנוח שש שנים, וחמור כנה להיחלם ברצינות עם יוזמה כזאת.

בהיעדר אמונה בשלום ודרך לשלום, מצטמצמים כל הוויכוחים על עניינים של מהיכך — על "הסברה", על ניסוחים, על השיטה הטובה ביותר להוביל את האמריקאים באף.

מי שרוצה לטרפד את קסיניגר בעדינות, בטורסדו המרוח בוואלין, אינו יכול להרשות לעצמו ממשלת ליכוד-לאומי. זוהי הסיבה העיקרית לכך שממשלה כזאת לא תקום עכשיו.

לולא כך, יכלו חזן ובגין לחיות טוב מאוד בממשלה אחת, כפי שחזן עבר. כאשר גודדה עומדת בראש, ודיין עומד לצידה, קבועה הי מדיניות ממידא.

א במיקרה מדברים על "מישחק קואליציוני". זהו באמת מישחק.

אין זה מישחק מיותר. אחרי הכל, צריכים להקים ממשלה. ולממשלה דרוש רוב בכנסת. ומי שרוצה להשיג את הקולות הדרושים לרוב, צריך לשלם בעדם. ומי שרוצה למכור קולות כאלה, מותר לו לדרוש מחיר גבוה ככל האפשר.

זה בהחלט בסדר. אבל אין לזה שום חשיבות לגבי עתיד האומה. וגם לא לגבי השאלה: מתי יחזור הבחורים הביתה. או לגבי השאלה: מתי תפרוץ המילחמה הבאה.

שאלות אלה הוכרעו ביום הבחירות.

ליתר דיוק: יש כמה בעיות, אבל הן בהרבה פחות קשות מכפי שנדמה.

יקח, למשל, את מה שקוראים אצלנו "ענייני חוץ וביטחון".

שלום ומידחמה, נסיגה וסיפוח. נשק אמרי-קאי והסדר כפוי. מילואים לנצח או לשנה אחת.

לכאורה — בעייה קשה מאוד. אלה התחייבו לארץ-ישראל שלמה ומושלמת. מה עושים?

פשוט מאוד. אומרים לאדה ולאדה: יודים נחמדים, שבו בשקט ותנו למכוננים לעבוד.

(מבחינה מעשית, אין הבדל גדול בין שתי התפיסות. אין אף ערבי אחד המוכן להסכים ל"פשרה טריטוריאלית", כשם שאין אף ערבי אחד המסכים לארץ-ישראל השלמה.

כל הערבים סבורים שישראל כבשה ב-1967 שטחים הר-שייכים להם. אין הם מוכנים "להתפשר" על השטחים השייכים להם, בנוסח: "סאייב, או אתם תיקחו את אלכסנדריה ואנחנו ניקח את קאהיר". או: "אתם תיקחו את יריחו ואנחנו ניקח את שכם".

העיקר הוא, שבממשלה הבאה לא ישאל איש את הל"ע, וגם לא את המפד"ל.

ענייני החוץ והביטחון יהיו גם להבא נח-ענייני החוץ והביטחון.

כקשר עם חוק, מיהו יהודי? יש לקבוע בי פירוש שהגור יהיה לפי החלטה...

אל תחשבו שאני לא יודע שאתם תלויים הפעם בקולות שלנו...

כקשר עם החוק, מיהו יהודי? אסור לקבוע שהגור יהיה רק לפי החלטה...

אל תחשבו שאני לא יודע שאתם תלויים הפעם בקולות שלנו...

לא נתפשר על עקרונותינו המקודשים...

על כל פנים, זה יעלה לכם ביוקר...

רק למען הצלת המדינה נוותר על התע-נוג לשבת באופוזיציה...

הה, רק תנסו להשאיר אותנו בחוץ!

ל משיא-ימתן קואליציוני מתנהל בשוק הפוליטי. זהו תהליך של מקדומי-מכר.

יש סחורה, והיא נמכרת במחיר הגבוה ביותר האפשרי. הסחורה היא ידיים מורמות בכנסת. המחיר הוא חק בשלד שז השיטון.

ככה זה. ואילו היה הדבר נעשה בגילוי-לב, כמו אצל סוחריו הזוהב ברחוב לילינבלום או בבורסת היהלומים, זה לא היה מרגיז.

הצרה היא שהתמקחות זו טובעת תמיד בדיופה של צביעות. והפעם, כך נדמה, הדייפה דביקה יותר מתמיד.

אולי זה בגלל רוח הזמן. הכל מרגישים שכמה מאות אלפי חיילים מסתכלים במחזה מרחוק, ולא נעים להגיד להם את האמת, כל-כך מהר אחרי הבחירות.

הפעם בין היומרה והמציאות, בין הסיסמאות של ערב-הבחירות והמעשים שלמחרת-הבחירות, גדול מדי.

לכל העניין מתלווה, על כן, מין רגש של בושה. פגמים על עשן מילולי מסתירים את הנוף הקואליציוני.

כדאי לחזור בערך, כדי לראות את הי מציאות.

מציאות היא שתוצאות הבחירות מכתבות קוא-ליציה שבה יהיו שותפים גם חסידי הכפיה הדתית וגם מתנגדיה, גם החסידים הדתיים של "נחלת אבותינו" וגם החסידים החילוניים של "פשרה טריטוריאלית".

בתיאוריה תיתכן קואליציה עם הדתיים בלי ל"ע, או קואליציה עם הל"ע ושותפיהם בלי הדתיים.

אבל רק בתיאוריה.

לקואליציה האחת יש 64 או 69 קולות, לשניה 61 או 62. זה מספיק להלכה. יש ממשלות בעולם המתקיימות איכשהו עם רוב כזה.

אך לא בישראל, שבה נמצא תמיד שליש מחברי הכנסת בנושח בחו"ל, והשלש השני בא רק כאשר מונפת המאכלת על המיפלגה והפרנסה.

לא יהיה נוח לשלוט בשנה הקרובה בעזרת רוב זעום. לא יהיה נוח לל"ע או למפד"ל להישאר בחוץ.

לכן תקום קואליציה שבה יישבו כולם, שבת אחים ואחיות גם יחד. מיוסף בורג עד שר למית ארזני, ואולי אפילו ממנחם פרוש עד מרשה פירדמן.

אין בעיות.

מראית עין, הבעייה הדתית קשה יותר. בענייני ביטחון ישלש דיון. זה מסכם, פחות או יותר, מאז שהפסיד את מלחמת יום-הכיפורים, יש לו סמכות בלתי-מעוררת.

אין ליישב את הדרישות של שותפים קוא-ליציוניים, שהתחייבו ערב הבחירות לחתוך זה לזה את הגרון?

לכנסת הקודמת העבירה לכנסת החדשה ארגו של עניינים בלתי-גמורים, המכיל כמה מוקשים. פסולי-חיתון. גידר כהלכה. ניתוחי-מיתם.

יכולנו להתייחס, לולא היטבנו כל-כך להכיר את הנוגעים בדבר.

אך מכיוון שאנחנו מכירים אותם, וזא מהיום, אין צורך להתאבד. הכל יפתדר. זא

מכיוון שאנחנו מכירים אותם, וזא מהיום, אין צורך להתאבד. הכל יפתדר. זא

מכיוון שאנחנו מכירים אותם, וזא מהיום, אין צורך להתאבד. הכל יפתדר. זא

מכיוון שאנחנו מכירים אותם, וזא מהיום, אין צורך להתאבד. הכל יפתדר. זא

מכיוון שאנחנו מכירים אותם, וזא מהיום, אין צורך להתאבד. הכל יפתדר. זא

מכיוון שאנחנו מכירים אותם, וזא מהיום, אין צורך להתאבד. הכל יפתדר. זא

סופות הגשמים, הברקים, הברד השלג, שפקדו השבוע את ישראל, הזכירו לאזרחיה כי בעולם כתיקונו, עלול גם משוה בנאלי כמו מזג-האוויר לשמש מיטרד ומקור ל- תקלות, חששות ודאגות.

שוב, כמו בימים הטובים, הוצפו הרהר בות בערים, נותקו הדרכים, נגרמו הפסקי, חשמל, וסידורי-התחבורה השתבשו גם ללא סיועו של מצב החירום. מהחרמון ועד לאזורי החיץ החקלאי ממערב לתעלה, התערבו הברקים בהבהקי התותחים וה- מרגמות.

סופות הגשמים האפילו מעט על הסופה המדינית שהתחוללה השבוע בישראל, עם שובו של שר-החוץ האמריקאי, הד"ר הנרי קסינג'ר לאיוור. בקצב רצחני חסר-תקדים, דילג קסינג'ר מדי יום בין אסואן לירושלם, לים חולל סערה של רעמיל-חצים וברקיי- שידולים.

כמו ממטרי השמיים שלאחדים הם קללה ולאחרים הם ברכה, כך יכלו אורחי ישראל להתייחס גם לסופה המדינית בשמיה של ישראל. לרבים היא בישרה חורף לאומי, אבל רבים אחרים ראו בה את גשמי ה- ברכה שבאו סוף-סוף, אחרי חקופת בצורת ארוכה, גשמים של תקוות העשויים להר- וות את קרקע האיבה הצחיחה באיוור, ול- הנביט את נבטי השלום.

מיפלגות

ניצחון גדול מדי

"קיבלנו יותר מדי קולות", נאנחה שר' למית אלוני, ברגע של תיסכול, ואכן, העיקרון של "מרבם נכסים, מרבם דאגה" כבר הטיל את צילו עליה.

לא אלוני, ולא שום אדם אחר, האמינו בריניות שה"תנועה לזכויות האזרח", ש" קמה בבחילות ברגע האחרון, תזכה בשלר- שה מנאטים בכנסת. מטרתה היחידה היתה להכניס את שולמית אלוני עצמה לכנסת, אחרי שנברר ברגע האחרון שה-

ח"כ אלוני מרבם נכסים

מערך מסרב להציב אותה במקום ריאלי. כתוצאה ממעברות מיקרי, שלא היה צפוי בעת הגשת הרשימה, זכתה הרשימה לפתע בניצחון משולש. הדבר מעניק יתר רונות רבים — אך אלה קשורים בבניית- הזכות לאורגאזם. הבעיה הראשונה קשורה בהרכב הרשימה עצמה.

מכיוון שאיש לא חלם על מנדאט שני, הורכבה הרשימה בצורה מיקרית לגמרי. דקות מעטות לפני גמר המועד להגשת הרשימות, עוד עמדו שולמית אלוני וגיי- סה, רם רון, בחדר סמוך בקומת-המרתף של הכנסת, ורשמו את סדר המועמדים.

רם רון עצמו, מי שהיה מפקד הגדנ"ע וניספח צה"ל באמריקה, הוצב רק במקום הרביעי. במקום השלישי הוצבה מרשה

האם אחרי הפרדת הכוחות יחזרו אנשי המילואים הביתה?

צעים של שינוע גלוי ואיומים גלויים-למחצה. ריקון ועיריית-נכה מתוכנה האמיתי, וחפיכתה למוסד המאשרר הסכמים שכבר הושגו.

סוך השמויות

ה שבוע פעלה השיטה הישנה-חדשה של קסינג'ר לעיני כל. הוא נסע למצרים, הציע לנשיא המצרי הצעה אמריקאית וקיבל את תגובתו.

לאחר-מכן טס לירושלים, כינס את שרי ישראל, הודיע להם מהי העמדה האמריקאית, והתגובה המצרית עליה. הוא הודיע לישראלים, בישון דיפלומטית ערי- נה: "תפסיקו את השמויות. זוהי החצעה שלנו. נא להודיע אם אתם מקבלים אותה."

תוך כמה שעות, התגבשה "הצעה ישראלית", שלא היתה אלא ההצעה האמריקאית בשינוי-דגש קלים. עיקריה:

- הדרישה להפסקת מצב הלוחמה — נעלמה.
- ישראל תיסוג לקו המיתלה והג'די.
- הגדה המיזרחית של התעלה תישאר כולה בידי המצרים.
- המצרים יגבילו את סוגי הנשק שבאיוור התעלה.
- יובהר שאין זה הסדר סופי, אלא רק שלב בדרך אליו.
- כוח האו"ם יתפוס את האיוור שבין הקווים.

התנאי של הגבלת הנשק אינו משמעותי ביותר — מכיוון שהמצרים יוכלו תמיד להעביר את סוגי-הנשק הדרושים על פני התעלה, שתהיה מוחזקת בידיהם, אם יחליטו לפתוח מחדש באש. כדי להמתק את הגלולה, הבטיח קסינג'ר ערובות אמרי- קאיות להסדר, דבר שיתבטא, בין השאר, במשלוחי נשק. בישראל עצמה היו הדיעות על הפרדת-הכוחות מחולקות. צמרת הליכוד, ובראשה אריק שרון, התנגדו ב- חריפות לכך הפרדה.

היא טענה שנוכחות כוחות ישראל בדרך לקאהיר חשובה לישראל יותר מאשר קרהגנה נוח יותר. למעשה הציע אריק להשתמש באיום הצבאי על קאהיר כדי להשיג מן המצרים תנאים טובים יותר במשאומתן לשלום.

זה היה הגיוני — לולא היה ברור מראש שכך איום על קאהיר יביא כמעט אוטומטית להתערבות צבאית סובייטית מאמית.

כנגד הגישה המתקפתית של אריק עמדה הגישה של ראשי המשק, שידעו כי פשוט אי-אפשר להחזיק לאורך ימים בקווים הנוכחיים. מבחינת הנטל הכלכלי שהגיוס הטוטאלי מטיל על ישראל, התערבותו הישירה של קסינג'ר חיוקה אגף זה.

המילואים לא ישוחררו

אם יושג ויבוצע הסדר זה של נסיגה — האם פירוש הדבר שיחרור מיידי של חלקי-הארי של מגויסי המילואים? בעניין זה שוררות בקרב המגויסים כמה אשי- ליות. הפרדת-הכוחות אין פירושה שיחרור ארי- טוטאלי, טוטאלי ומחיר.

כ: עצם הנסיגה היא תהליך די ממושך. יהיה צורך לפנות מאות אלפי מוקשים, להעביר ציוד וכוחות. זהו שלב עדין, שיחייב כוננות.

הקו החדש אינו קו בטוח כשלעצמו, כפי שנדמה לרבים. אמנם קל להגן על מעברי המיתלה והג'די, אך מצפון למעברים משתרע שטח מישורי בלתי-מוגן, שהוא אידיאלי להתקפת-שריריו. על השטח הזה יהיה צורך להגן בעזרת כוחות חזקים וביצורים.

● בהיעדר שלום, יהיה צה"ל נאלץ גם להבא להיות דרוך לקראת התקפה מצרית מחודשת. איוור-החיץ ודילול הכר- חות המצריים לא יהיו ערובה בפני התקפה כזאת. כל עוד תעמוד מול צה"ל מלוא העוצמה של הצבא המצרי, על צידו החדש המאסיבי, לא תיתכן עוד רגיעה מן הסוג ששרר בין מילחמת ששת-הימים ויום-הכיפורים.

● העמדה המצרית היא שאין לתת למצב הצבאי החדש לקפוא. אלא יש להשיג הסדר-שלום כולל, שיחזיר לערבים את השטחים המוחזקים ויביא לפיתרון הבעיה הפלסטינית. אם לא תהיה התקדמות סבירה לקראת יעד זה, תתחדש המילחמה. מכיוון שממשלת-ישראל כלל אינה חולמת ללכת — ולא כל שכן לרוץ — לקראת הסדר כזה, יהיה על צה"ל לשמור לטווח ארוך על כוננות הרבה יותר רחבה מכפי שהיתה קיימת ערב יום-הכיפורים.

מכל הסיבות האלה, אין כל אחיזה דתיקות הוורודות על שיחרור מרבית כוחות המילואים למח- רת יום התימת ההסכם על הפרדת-הכוחות — תיקויות שמגויסים רבים נתפתו להן. חקצב יהיה הרבה יותר איטי.

נוצר כאן פאראדוקס מסוים: רבבות מגויסים שהצביעו בבחירות בעד הליכוד, או שנתנו את קולותיהם להנהגה של גולדה ודיין, מקווים עכשיו שמלאך כלי-כול בשם קסינג'ר ישחרר אותם מן התוצאות של הצבעתם. ואפשר להם לחזור הביתה. אולם קסינג'ר אינו מלאך בעל-כנפיים. הוא טס בין בירות המרחב, והוא יכול להשיג הסדר — אך גם הוא אינו יכול לחולל פלאים.

הדרך לשיחרור ארוכה, ארוכה. ואין כל ביטחון שהגנמ"ש של מדינת-ישראל לא יפסה ממנה, ויפול לתוך התהום של מילחמה חדשה.

אמריקאים חשבו שהכל מסודר, אך יעברו הבחירות בישראל, יתקבל תוך יומיים-שלושה ההסכם להפרדת-הכר- חות, כפי שנקבע על-ידי קסינג'ר, והוא יבוצע תוך כמה ימים נוספים.

אולם הם נוכחו לדעת שגם הפעם, כמו תמיד, לא הבינו נכון את המאקטיקה של ממשלת-ישראל.

הבחירות עברו, המשאומתן בוצע, התחדש — ואז נתברר כי המישלחת הישראלית כלל אינה חולמת להגיע להסכם מהיר, על-פי ההנחיות האמריקאיות הידועות. להיפך, היא התכוננה

קסינג'ר ודיין חייבוק של דוב

למשאומתן ממושך, בעצלתיים, עם כל טכסיסי ההשהייה האפ- שריים, כדי למשוך את העניין.

פקודה לד"ן

א ום הנרי קסינג'ר אינו מהדורה חדשה של יארינג או רוג'רס, והטכסיסים של אתמול שוב אינם מצליחים לגביו. ברגע שנפתח לו כי בוצעה נוקטת ישראל במכ- סיסי ההשהייה, פשוט ביטל קסינג'ר את ועידת-ז'נבה כגורם רציני. הוא העביר את המשאומתן אל עצמו.

כשלב ראשון הזמין אליו את דיין לושינגטון, עם רמז דק: "נא להביא לי את ההצעות הישראליות להפרדת-הכוחות". כאשר הגיע דיין, הוחלפו חיוכים ולחיצות-ידיים. אולם ברגע שקסינג'ר החל חוקר את שרהביטחון חקירת שתי-עורב, בלי חוכמות, נסתבר כי ישראל נקטה שוב בטאקטיקה של השהייה.

דיין לא הביא הצעות רציניות, אלא רעיונות לשיחה. בין הרעיונות האלה היו כמה שהיו בלתי-מצאותיים לחלו- טין, ושלא נועדו אלא לגרום לעיכובים נוספים.

כך, למשל, דרש דיין שתמורת הנסיגה הישראלית לקו המיתלה חכריו מצריים על "הפסקת מצב הלוחמה" ותפתח את תעלת- סואץ. העוקץ: מצריים מסתמכת על קיום מצב חוקי של "לוחמה" כדי למנוע מעבר אנויות ישראליות בתעלה.

למעשה הציג דיין שתמורת נסיגה של 30 ק"מ תסכים מצריים למצב של שיתוף-למעשה, ובמקד זה פתיחת התעלה למעבר ישראלים.

בעיניים מצריות (ואמריקאיות), נאמנה הצעת-דיין כטכסיס מחוכם, שמטרתו לאפשר לישראל להחזיק לצמיתות כמעט בכל חצייהאי סיני. כי אחרי כינון מצב של אי-לוחמה ופתיחת התעלה, אילו קלפים יישארו בידי מצריים להשגת נסיגה יש- ראלית נוספת?

היה ברור שגם דיין אינו מצפה להסכמת אנוואר אל-סאדאת להצעה כזאת, וממילא: היה ברור כי ממשלת-ישראל מעלה רע- יונות-סרק שונים כדי להרוויח זמן, לעכב ולהשהות, עד שיתעייפו האמריקאים, כמו בתקופת רוג'רס.

גסיסת זינבה

ב שוב זה החליט קסינג'ר כי יש צורך בשיטה נוקשה יותר, אם הוא רוצה להשיג משוה. וכך, בו במקום, החליט שהוא חוזר למרחב, וכי ידפוק בעצמו על דלתות ישראל ומצריים. למעשה התגבשה השבוע שיטה חדשה, שתשלט מעתה ותלאה בכל מהלך המשאומתן:

נסיעותיו של קסינג'ר מצד אל צד, תוך כפיית הרעיונות האמריקאיים (בשיתוף עם הסובייטים) על שני הצדדים, באמ-

בעקבות פרשת ה"בידה" בלשכת האלוף במטכ"ל - פרשה

חדשה: מי שילם עבור האמבטיה שקנה שר הביטחון?

האם יחקור מבקר המדינה (מימין) בפרשיות החדשות?

מבקר המדינה נבנצל

שני אנשי מידואים במדי צה"ל, עמדו השבוע על ספסל הנאשמים ברובע המעצרים בבית-משפט השלום בתל-אביב. יחד עם שני אורחים בלתי מגוייסיים, הוחשדו שמואל פרץ ומשה אזולאי, המשרתים במילואים בחזית הדרום, בכך שגנבו ארבע מאות קילוגרם של חוטי נחושת, שנאספו על ידים בסניף, העבירו אותם לתל-אביב, כדי למכרם שם לסוחר מתכות. מכיוון שחיילי המילואים נתפסו עם חוטי הנחושת שבמכוניתם בתל-אביב, ביקשה המיטרה להוציא נגדם צרמער על חזקת רכוש גנוב.

"מה פתאום רכוש גנוב?" התפרץ הח"ש שמואל פרץ, בעל זקן השיבה, מעל דוכן הנאשמים. "בכל הדרך מסיני תל-אביב עברנו דרך מחסומים של המשטרה הצבאית, ואף אחד לא האשים אותנו בהעברת רכוש גנוב. אז מה פתאום המיטרה טרחה האורחית בתל-אביב עושה לנו בעייתיות?"

"יש חשד שחוטי הנחושת שהיו בידם הם מרכוש צה"ל בסניף", הסביר נציג המיטרה.

אבל חייל המילואים שמואל פרץ לא נרגע: "מה עשינו? מה גנבנו?" שאל, "האם גנבנו טנק? בסך הכל לקחנו חוטי נחושת שלא היו שייכים לאף אחד. למה השוטרים הצבאיים לא אמרו לנו אף מילה?"

השופט לא התרשם כל-כך מהטענה. הוא פסק לשני חיילי המילואים, ולשני שותפיהם האזרחיים, שלוש שנים מעצר אורחית לחקירה.

כאן לא יכול היה עוד החייל שמואל פרץ להתאפק. כאשר ניגשו אליו השוטרים, כדי להוליכו למעצר, זעק כלפי השופט: "נו, אז אחרי זה אנחנו עוד צריכים להילחם בשבילכם?" באולם קמה מהומה. פרץ וחבריו הנוצר מים ניסו להתפרץ לעבר דוכן השופט. זה קם ממקומו ועזב את האולם.

תקופה חדשה

מלך חדש

סצינה דראמטית זו, שהתחוללה בבית-המשפט בתל-אביב, סימלה אולי יותר מכל, לא רק את הפער ההולך ונפער בין החזית והעורף, אלא את הפער בין העם ומנהיגיו. כאשר הובאו להוצאת פקר דת-מעצר נגדם, לא הבינו שמואל פרץ וחבריו, מה פסול באיסוף חוטי נחושת בסניף ומכירתם בשוק האזרחי?

במדינה בה מותר לשר-הביטחון, המופי קד על אותם חיילי מילואים, לחפור עתירת בניהוד לחוק, ולסחור בהם, אין זה פלא שישנם חיילים שאינם מבינים מדוע מה שמותר לשר, אסור להם?

אבל מדוע להיתפס לעתירות כמו עסקי העתירות של משה דיין, כאשר נולדה כבר פרשה חדשה, מסעירה לא פחות, שבמרכזה עומד שוב שר-הביטחון. לכל תקופה הסמל שלה. כל תקופה והמלך שלה. תקופת מלחמת ההתשה, לי-משל, עמדה בסימן "מלכת האמבטיה". היה זה או שר-הביטחון משה דיין, שהצטרף למגנים את הסאטירה בשם זה שהוצג גה בתיאטרון הקאמרי, והכינוי שהורבק

אמריקאיים לצרכי עסקים, ושאת אחת ה-פגישות עם קיסניגר לא האריך כפי שיכול היה להאריך, משום שנקבעה לו במועד זה פגישה עם סוחר-עתירות, אינו משנה ל-פרשה זו.

לאותו ביקור, בו טס דיין לארצות-הברית וחזרה במטוס מיטען של אל-על ולא במטוס נוסעים בטיסה שיגרתית, לקח עימו השר גם את אשתו רחל, והנה, מסתבר, שהביקור - שכמה פרשנים הגדירו אותו כ"מסע קניות" של שר-הביטחון - כלל לא רק קניות לצרכי המדינה, אלא גם קניות פרטיות לצרכי משפחת דיין.

בעת מסע הקניות הפרטי שלהם, נתקלו השר ואשתו גם באמבטיית חרסינה ש-מצאה-הן בעיניהם. היתה זו אמבטיה מפוארת מתוצרת איטלקית, בו במקום רכש אותה הווג דיין בתוספת אריחי חרסינה,

בעקבותיה לראש-הממשלה גולדה מאיר. ו-נה, בעקבות מלחמת יום-הכיפורים, הס-תבר שישראל זכתה גם למלך האמבטיה. המלך הוא דיין, והאמבטיה - אינה סמלית, אלא אמבטיה של ממש, עשויה לתפארה מתרסינה איטלקית.

במשך שנים רבות עמדה בביתו של משה דיין בצהלה, בחדר האמבטיה, אמבטי-יה רגילה כמו בכל בית אחר בישראל. בכל השנים בהם היה משה דיין נשוי לרות דיין, הלמה האמבטיה הצנועה את הרוח הנהלית בה ניהלו את ביתם.

אולם מאז נשא משה דיין את רחל כורם לאשה, ומאז הפך את ביתו לבית הארחה וקבלות-פנים לאורחי המדינה, הס-תבר כי האמבטיה הישנה אינה עונה עוד לצרכים החדשים של שר-הביטחון. איש, גם אם הוא נמנה על יריביו

שילם דיין תמורת האמבטיה מכספו, או ש-מא נעשה התשלום עליידי משלחת ה-קניות של משרד-הביטחון בארצות-הברית? האם קיבל שר-הביטחון הקצבת מס-בעתות לרכישת אמבטיה בארצות-הברית, מהסוג שניתן לרכוש אותה בישראל? האם שילם שר-הביטחון לחברת ה-עופה הממלכתית אל-על, תמורת הטסת ה-אמבטיה מארצות-הברית לישראל? האם שילם שר-הביטחון את המכס הניגבה ממוצרי יבוא של מותרות מסוג זה?

השאלה האחרונה היא בעלת חשיבות מיוחדת. שכן בעבר, כבר אירע לפחות מקרה אחד, בו ראה שר-הביטחון את עצמו פטור משלם את המכס החל על כל אורחי המדינה. הית זה בחודש נובמבר 1973, כאשר ראש-הממשלה גולדה מאיר יצאה לישיבת האינטרנציונאל הסוציאליסטי ש-נערכה ברומא. דיין הגיע לנמל-התעופה לוד כדי ללוות את גולדה, ובחזרה נסע רכש מוצר כלשהו בחנות הפטורה ממכס שבבית-הנתיבות שבנמל-התעופה.

מן הראוי להזכיר כי החנות הפטורה ממכס שבנמל התעופה, מסוג חנויות ה-"דיוטי פרי שופ" המקובלות בכל נמל-תעופה, מיועדת רק לשימושם של היצאים את הארץ. המוצרים הנמכרים בה, תמורת מטבע זר בלבד, הם זולים במיוחד כיוון שהם פטורים מכל תשלום מכס.

עתונאי שהיה נוכח באותו מעמד, פנה אל אחת הובניות בחנות ושאל אותה כיצד היא יכולה למכור ממוצרי החנות לאדם שהגיע לאולם הנוסעים היוצאים רק כמלווה, אפילו אם הוא שר בממשלת ישראל? הוא נענה כי אין זו הפעם הראשונה, ששר מבצע רכישה מעין זו, אבל כאשר פנה כתב העולם הזה לחברת אשקד, שהיא בעלת החנות הפטורה ממכס בנמל-התעופה בלוד, הוא קיבל הכחשה טוטאלית. "מעולם לא מכרנו מוצר מ-מוצרי החנות למד דיין ולא לכל שר אחר", נאמר לו.

הקץ לשמועות

הזדון!

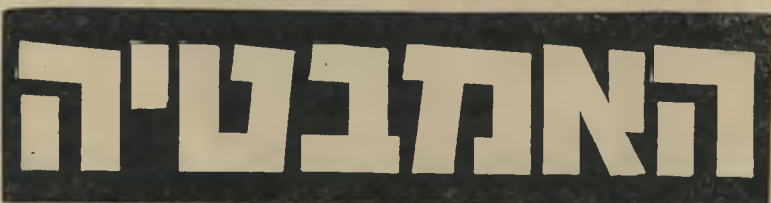
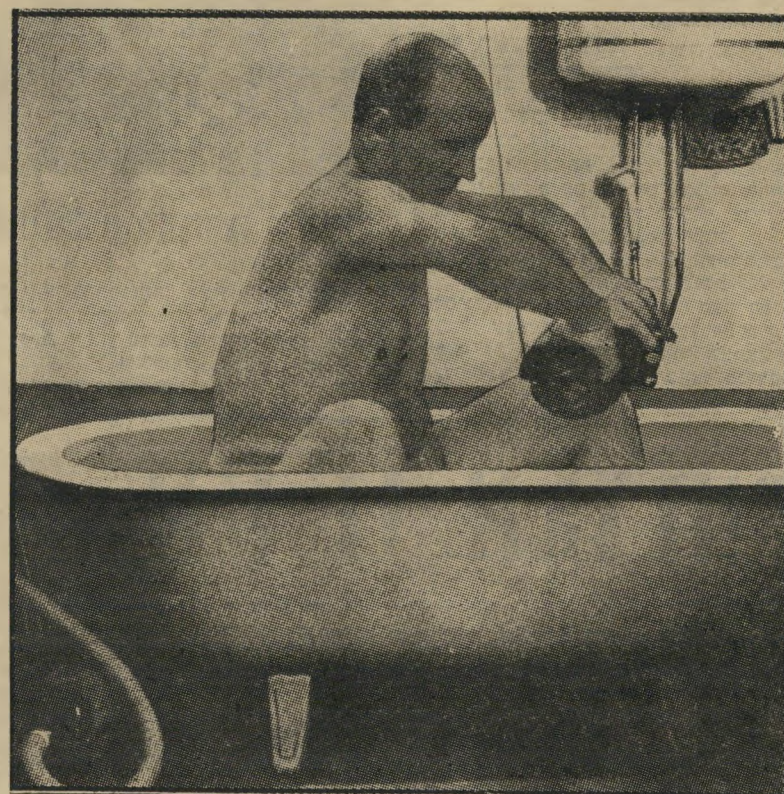
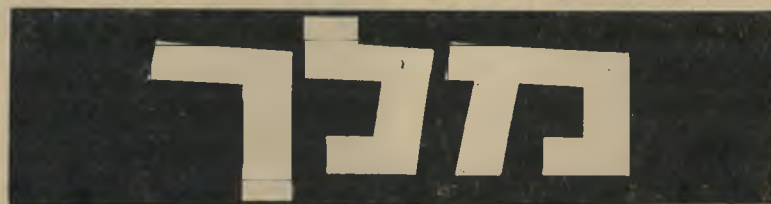
השאלות שהוצגו לעיל ראיות ל-חקירה ולתשובה מצד מבקר-המדינה, שהוא האדם היחיד היכול לבקש ולבדוק את המיסמכים והקבלות אצל הגופים ה-ממלכתיים הקשורים בעניין. שכן, אם הכל נעשה בגדר החוק והסדר הטוב, מן ה-ראוי לשים קץ לשמועות הזדון המכתימות את שמו הטוב של שר-הביטחון.

קרוב לוודאי שימצאו אנשים שיטענו כי פרשת האמבטיה היא פרשה שלילית וחסרת חשיבות, וכל חיסוט בה אינו אלא היטפלות חסרת-טעם לאדם עסוק וטרוד כמו שר-הביטחון, הנושא על כתפיו את גורל האומה. אלא שאם כך הם פני הדברים, הרי אין גם כל חשיבות לעובדה שראש אגף-האספקה במטה הכללי של צה"ל, האלוף נחמיה קין, התקין לעצמו "בידה" (מיתקן שטיפה נשי) בלשכתו שבבנין המטכ"ל (העולם הזה 1893) (אגב, למרות הפירסום על הקמת ה"בידה" ב-לשכת האלוף, ולמרות התגובות השליליות בצה"ל בעקבות גילוי זה, שוכן המיתקן עד היום כבוד בלשכת האלוף ומשמש כמקום עליה לרגל לקצינים רבים הבאים לחזות ב"פלא").

אין גם כל חשיבות לעובדה שאותו אלוף, בעת שכיחן כנסת צה"ל ברומא, עסק, בין שאר תפקידיו, בקניית כלבים ל-רמטכ"ל דאג, רבי-אלוף חיים בירלב, או לכך שדאג באותה תקופה להעסקת בתו במיטרה אחת משלושת הביטחון בחו"ל, תוך הבטחת אחזקת מכונית צמודה לבת על חשבון אותה שלוחה.

לפי אחרו קו מחשבה אין חשיבות גם לעובדה שאחרי בצה"ל, האלוף מרדכי ("מוטה") גור, עסק, לפי עדות עצמו, ב-משך שנתיים וחצי בתקופת שירותו ה-צבאי, בחיכוך ספר שינציה עבור ההיס-טוריה את פרטי הקרב של חטיבתו ב-כיבוש ירושלים במלחמת ששת-הימים.

רק דבר אחד חשוב: שהחיילים יהיו בסדר.

אף הם מתוצרת איטלקית, שהלמו את חדר האמבטיה המשופץ שתיכנן הווג ל-הקים.

עד כאן הכל טוב ויפה. אלא שמכאן והלאה מתעוררות מיספר שאלות ששום עתונאי ושום חוקר אינו יכול למצוא להן תשובה. יש רק אדם אחד במדינה היכול להמציא את התשובות המוסמכות שיסירו כל ספקות בעניין. זהו מבקר המדינה, הד"ר יצחק נבנצל. אחרי שיתפנה מישי-בותיו בוועדת החקירה החוקרת את מחדלי מלחמת יום-הכיפורים ומעיסוקיו הרבים האחרים, מן הראוי היה שמבקר-המדינה יחקור בפרשה ויתן תשובות ברורות ל-שאלות הבאות:

● מי שילם עבור האמבטיה שרכש שר-הביטחון משה דיין בארצות-הברית: האם

השבוע יתקיים בקאהיר „קונגרס באזל“ הפלסטיני העשוי לגרום למיכנה היסטורי

מדינת הפלסטינים

קריאתו הנרגשת ביטאה את עמדת אירגונו: נגד מדינה פלסטינית בחזק מן הארץ, שתחיה בשלום עם מדינת ישראל.

מאז עברו כמה שנים — והכל השתנה. בעוד כמה ימים תתכנס בקאהיר ועידה לאומית פלסטינית. יוזמיה רוצים לקבל בה אישור להקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה, ולהשתתפות בוועידת השלום הישראלית בז'נבה. בשיחה עימי בז'נבה הודיע נציג סובייטי שעל פיתרון זה כבר הוסכם בעת ביקורו האחרון של יאסר עראפאת במוסקבה — וכי ברית המועצות תומכת בו. אין זה סוד שמצרים ומדינות ערביות אחרות חותרות לפיתרון זה, כדי להוריד

זאת אורי אבנרי

את „הבעיה הפלסטינית“ מן השולחן. ומקורביו של הנרי קסינג'ר אינם מסתירים שלדעתו אין עוד מנוס מיצירת קשות פלסטינית. רעיון זה ריחף באולם הדיונים של ז'נבה כבר בשלב הראשון. כל זה מוזר, אם זכורים שעוד לפני שש שנים היה זה אחד הרעיונות הבלתיפופולריים בעולם. ממשלת ישראל ואירגוני הפידאיון, ארי צוהר הברית וברית המועצות, ירדן וסוריה היו מאוחדות בהתנגדותן. כיום ניתן לומר על רעיון זה: „אבן מאסו הבונים, היתה לראשיתה.“ הוא עבר דרך ארוכה מאוד.

שיחה משולשת בחיפה

ב ראשית 1949, כשעוד לבשתי את מדי צה"ל, השתתפתי בפגישה קטנה בדירה ערבית יפה בחיפה. ימים מעטים לפני כן השתחררתי מבית החולים, בו כיליתי כמה שבועות בעקבות פציעתי. שם, בין הפצועים והגוססים, בלילות ללא שינה, היתה לי הרבה שהות לחשוב על הדבר האחד שנראה לי חשוב בחיים: השלום. כחזרי הביתה פגשתי את טוביה שלונסקי, שעבד אז בממשל הצבאי. הוא הבטיח לארגן פגישה עם צעירים ערביים. להחלפת דעות. וכך נתקיימה אותה פגישה. השתתפו בה, בין השאר, רוטטום בסטוני, ערבי מוסלמי צעיר שכביתו נתקיימה הפגישה, וג'אבר מועדי, צעיר דרוזי, מכפר ירקנה. אז היו שניהם בחורים צעירים, מלאי להט ורצון טוב. דיברנו על המלחמה שנסתיימה זה עתה, והסקנו את המסקנה שרק גורם אחד מסוגל לשמש גשר לשלום: העם הפלסטיני. העם שהפסיד את המלחמה, שאיבד את הכל, שנשאר ללא מדינה, ללא ארץ, ללא זהות לאומית. אם ישראל החדשה תציע לעם זה בסיס לקיום לאומי עצמאי, אפשר לקשור ברית אחים בין שני עמיתיהם. שתאפשר את השתלבות ישראל במירקם המרחב. לא ידענו אז שמעבר לקו החזית נרקמת מחשבה דומה. כיום אנחנו יודעים

במחנה: אמו של אחד המתנקשים שנהרגו במינון

ה ערבי הצעיר שישב מולי נופף את ידיו בהתרגשות. עיניו נצצו. „לא! לא! לעולם לא! לעולם לא נסכים למדינה פלסטינית קטנה, מיניפליסטית!“ זה היה לפני שלוש שנים. סיימנו זה עתה ויכוח פומבי ברדיו ז'נבה. בן-ישי חי היה סטודנט פלסטיני, נציג בלתי-רשמי של „האירגון לשחרור פלסטין“. כעבור זמן מה מת מסרטן — ואז נתברר שהוא היה מעורב בתיכנון הרצח במינכן.

„אם נרצה, אין זו אגדה!“

עבור ישראל, זהו רגע האמת. בפעם הראשונה, מאז נוצרה מדינתם, המנהיגות הישראלית והציבור הישראלי מוצאים את עצמם מול שאלת השלום והמלחמה בצורה רצינית. עד כה לא התמודדו עם בעיה זו, מפני שהיא לא חדרה לחייהם. הם

בחודש שעבר הופיע ב„טיימס“ הלונדוני מאמר מחפ' כני, בחתימת סעי' המאמני, הנציג הרשמי של יאסר עראפאת בלונדון. הובעה בו בפעם הראשונה ההכרה הרשמית של „אירגון השחרור הפלסטיני“ במדינת ישראל, והכנוות לעשות עימה שלום. העיתונות הישראלית התעלמה ממנו. לחלן המאמר במלואו:

I believe that the first step towards that would be a mutual recognition for the two respective parties. The Israeli Jews and the Palestinian Arabs should recognize one another as peoples, with all the rights to which a people is entitled. This recognition should be followed by the realization of the Palestinian state in partnership.

סעי' המאמני ב„טיימס“

חשים בטעם המר של האמת. אכן, הטעם הוא מר — כפי שלמדו הפלסטינים — אך הוא מרפא את הכל. המלחמה האחרונה הרסה הרבה מיתוסים והפגינה הרבה אשליות. היא החדירה למוחות הישראלים את המציאות של מצבם. כמדינה קטנה התלויה בצורה מוחלטת בארצות-הברית, המבודדת מבחינה פוליטית ופסיכולוגית משאר העולם, והגת' מכת רק עלידי ארצות-הברית, דרום-אפריקה ופורטוגל. לא הר' בה ישראלים יכולים לחוש בטוב בשל כך, או להיות מלאי אופ' טימיות ושימחה. לפני המלחמה האחרונה יכלה ישראל להכ' תיב את האופציות של השלום, כיוון שהיה לה המונופול על אמנות-המלחמה, ויכלה לקבוע את תוצאותיה של המלחמה.

(המשך בעמוד 20)

מ ילחמת אוקטובר פתחה פרק חדש בהיסטוריה המודרנית של המיזרח התיכון. היא סימלה את מותה של תקופה, בה שיחקה ישראל את תפקיד האלוהים בכמה המיזרח-תיכונית. ניתן לקבוע בצורה סבירה את תחילתה של תקופה זו. התקופה בה מילאה ישראל תפקיד של כוח מיני-אימפריאליסטי באזור החלה בפברואר 1955, כאשר חזר בן-גוריון לשיל' טון אחרי תקופה של התפטרות, בה ניסתה ישראל, בהנהגת משה שרת, אמנם בהססנות ובחצי-לב, לבוא להסדר עם שכ' ניה הערביים.

שבועיים אחרי שיבת בן-גוריון, ב-28 בפברואר 1955, ערכו שני גדודי צנחנים ישראלים התקפה פראית על מחנה בעזה. 36 קצינים וחילים נהרגו במיטותיהם. באמצעות הת' קפה זדונית זו, שבאה ללא פרובוקציה, דחה בן-גוריון בצורה ברוטאלית את מאמצי גמאל עבד-אל-נאצר להשיג הסדר עם ממשלת שרת, והנהיג את מדיניות הפשיטות והשימוש בכוח כדי „ללמד את הערבים לקח“. מגבולות בטוחים — מדיניות שהתמוטטה ב-6 באוקטובר.

„רגע“

האמת

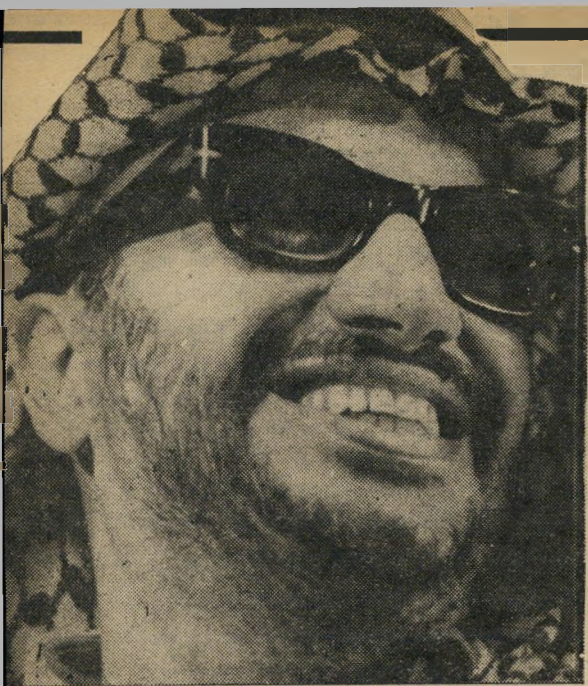
מ ילחמת האחרונה היתה חשובה מבחינה היסטורית כמו מלחמת 1948. כתוצאה ממלחמת 1948 צויירה מפה חדשה של המיזרח התיכון. אומה חדשה נולדה, ומדינת צעירה הר' פיעה. דומה כי מלחמת אוקטובר יכולה, בצורה דומה, ליצור מפה חדשה של המרחב, ובה מדינה חדשה — פלסטין — המצ' טרפת למישפחת העמים.

רעיון בלתי-פופולרי

ק שה היה לתאר רעיון פחות פופר לרי בישראל של אז, מאשר הפיתרון הפלסטיני שדגלנו בו.

רוב הציבור ראה בו רק מוזימה וזוגית להחזיר פליטים פלסטיניים לשטח ישראל. בכל שלב של קיום ישראל מהלך בה אימים מיתוס של השמדה. בימים ההם לבש מיתוס זה את הצורה הבאה: ביום הביר אחד ייפתחו הגבולות, ומיליון פליטים פלסטיניים יורמא ארצה, יציפו את המדינה היהודית כנחשול שחור, ויהרסוה.

היה זה סיטו אוילי. אבל היתה לו השפ' עת עצומה על הכל, ומכשירי שטיפת-המוח

יגאל לביב מסכם מגעיו עם פלסטינים בז'נבה

תוכנית

בילטמור

הפלסטינית

כ אשר יכתוב ד"ר ואליד חאלידי, הנשיא המיועד של מדינת פלסטין העצמאית, את סיפור מדינת הפלסטינים, ודאי יתחילו במישפט: בקאהיר ייסדתי את מדינת הפלסטינים.

הקונגרס הלאומי הערבי העליון, המתכנס ב-18 בחודש זה, יהווה עבור האומה הפלסטינית מה שקונגרס באזל ובילטמור גם יחד היוו עבור העם היהודי.

שכן, בקונגרס זה עתידים הפלסטינים להודיע על שלוש החלטות. האחת: נכונותם להשתתף בשלב השני של ועידת ז'נבה, כמישלחת המייצגת של העם הערבי הפלסטיני, בניגוד למידך. השנייה: הכרתם במדינת-ישראל, כמדינה בעלת רוב יהודי, בתנאי כי תמלא את החלטת מועצת-הביטחון 242. השלישית: תביעה להקמת מדינה פלסטינית עצמאית בגדה המערבית ורצועת-עזה.

הגנה, אצל ולח"י

ה נכונות הפלסטינית לתוכנית-החלוקה מהווה מעין סיום של תהליך חיקוי של התנועה הציונית, העובר על התנועה הלאומית הפלסטינית מזה עשר שנים.

המסגרת החל כאשר את ראשות התנועה תפסו בוגרי אוניברסיטת מארצות-הברית, אירופה ומסעקה. הם תפסו את מקום ראשי המחנות, שהנהיגו קודם לכן את האיגוד-לשיחור-פלסטין.

הגל החדש של צעירים בוגרי אוניברסיטות הכניס דרכים חדשות במאבק הפלסטיני. ראשית, לכל החליטו ללמוד כיצד השיג העם היהודי עצמאות. לשם כך האקם בפאריס מכון מיוחד, בו עובדים יותר מעשרה אנשים, וכל חפידו הוא לחקור עבור האיגוד-לשיחור-פלסטין

את הנעשה בישראל. במקביל החלו ראשי האיגוד ללמוד עברית, ושקדו על הכנת דרכי הפעולה של התנועה הציונית.

המסקנות המעשיות הושפעו במידה רבה משני גורמים: קבוצת-לחץ מרכסיסטית תוססת המרוכזת בעיקר סביב אירגונו של נאסף חאוותמה, אשר אנשיו שולטים בכל מערכת-ההסברה של אירגון השיחור (הפלסטינים משווים את אירגונו של חאוותמה ללח"י).

● מיספר ניכר של בוגרי אוניברסיטות מערביות, המתווים למעשה את הקו הפוליטי המעשי של התנועה. עם אלה נמנה גם הנשיא המיועד של המדינה, ד"ר ואליד חאלידי, ממישפחת התאלידים הנודעת, שראשיה היו מן תחתונים בוועד הערבי העליון, שהתנגשו עם המושפח. אחיו של ואליד היה שר בממשלת חוסיין. הוא עצמו יושב בביירות, והוא חבר הנהגת האיגוד.

דוגמה למורה-דרך מרכסיסטי הוא עפיה לחדאר, מורהו הרוחני של חאוותמה. לחדאר הציע, לא מזמן, להקים מיפלגה מארכסיסטית יהודית-ערבית, ולכנס בי קפריסין כנס-ייסוד לשיחור המיוחד התיכון.

לצד שתי קבוצות אלו מורכב האיגוד-לשיחור מפלגה, בראשות יאסר עראפאת, שאותו משווים לאירגון ההגנה, ומאירגונו של ג'ורג' חבש, החזק ברצועת-עזה, שאותו משווים לאצ"ל. גם עראפאת וגם חבש עיקר כוחם במחנות, ואצל ראשי הפלסטים. ארבעת הגורמים, יחד עם כוחות נוספים, חברו יחד להקים את האיגוד-לשיחור-פלסטין, המהווה מיסגרת-גג כתנועת המרי-ה-עברי בתקופת הבריטים.

לחץ הנפס

ב חמש השנים האחרונות חלו שינויים בקבוצות עראפאת וחבש, שקודם לכן היו המתנגדות לכל רעיון של הסדר מדיני.

הגורם המרכזי הוא שנות השיגעון במחנות, ועליית רמת-המחיה של חברי האיגוד בשטחים המוחזקים, מול הצעדים היעילים של ישראל לחיסול הפיראטיות בשטחים אלה.

המעבר לפעילות בחו"ל בא לאחר חוסר היכולת להכות בארץ, והביא לתגובות חריפות מצד מממני האיר-גונים — מסעודיה, לוב ואלג'יריה. נוסף לכך הגבירו הרוסים את השפעתם גם על עראפאת.

לפני כחודש ביקר עראפאת במוסקבה, עם חוותאמה ועם ודיע חדאר, מייסד סטסמבר השחור. הרוסים הפעילו בפגישה זו לחץ כבד למען פיתרון מדיני.

כתוצאה מכך, וגם מן העובדה שגם ארצות-הנפס החליטו כי המשך הסרור והמילחמות מסכן את מעמדן

יאסר עראפאת: ציונות אנטי-ציונית

ורוחיהן, בה השינוי המהפכני בעמדות האיגוד-לשיחור-פלסטין.

גילוי פומבי ראשון לכך בא ב-17 בדצמבר זה, במאמר בטייטס הלונדוני, החתום בידי סעיד חמאמי, הנציג הרשמי של האיגוד-לשיחור-פלסטין בלונדון. במאמר חשוב זה שלא צוטט אפילו על-ידי עתון ישראלי אחד (ראה מיטגרת), קובע חמאמי כי המטרה של "מדינה פלסטינית דמוקרטית" אינה ניתנת להשגה, והדרך היחידה, הפתוחה עתה, היא הכרת הדדית של הישראלים והפלסטינים בשתי מדינות לאומיות. הכרה הדדית זו, לדבריו, צריכה להיות מלווה בהקמת מדינה פלסטינית עצמאית חברה באו"ם.

זוהי אותה "תוכנית אבנרי", שאירגון-השיחור ניהל נגדה תעמולה חריפה במשך שנים.

כצעד לכך הכינה ברית-המועצות פילוג במפלגה הי קומוניסטית הישראלית, תוך הפיכת אירגונו של חאוותמה למיפלגה קומוניסטית פלסטינית עצמאית.

למעשה, רק ממשלת-ישראל מתנגדת לתוכנית זו, המקובלת עתה על הכל, וסביר כי תהיה הפיתרון לבעיות המרחב. בורעידת השלום בז'נבה היה אורי אבנרי הישראלי היחיד שתמך ברעיון זה, לו הוא מטיף מזה עשרים שנה. אם ממשלת-ישראל לא תלך בעיקבותיו, חרי חיאנס לכך על-ידי הכל.

סמוך לאותו זמן גוסס "האיגוד לשיחור פלסטין", כנציג העם הפלסטיני בליגה הערבית. דגל פלסטין התנוסס בין דיגלי האומות, לפחות בפורום בינלאומי אחד. המשבר של 1967 היה תוצאה המאורעות האלה. אנשי פתח החלו פועלים משטח סוריה, הגבול הסורי התחמם. ישראל איימה בגלוי בפעולה צבאית מאסיבית נגד סוריה. מצריים חשה, כביכול, לעזרת סוריה. בן לילה עבר המרחב מריגוע כימעט טוטאלית למצב של ערב-מלחמה. ישראל נאלצה להכות בריכוזי המאיים עליה.

כך פרצה מלחמת ששת-הימים.

ביום החמישי של מלחמה זו, ב-11 ביוני 1967, כתבתי מיכתב ללוי אשכול. הוא פורסם באותו יום.

זה עתה כבש צה"ל את ירושלים, רצועת-עזה והגדה המערבית כולה. הקרבות עוד נמשכו בחזית אחרת. אבל במערכת העולם הזה היה ברור לנו שרעיונו הישן קיבל לפתע משמעות אקטואלית בוצרת.

במיוחד זה * הצעתו ללוי אשכול לפנות מיד אל העם הפלסטיני ביוזמת-ישראל, להציע לו את עזרת ישראל בהקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, ולערוך לאתר מישאלי-עם בקרב הפלסטינים על אפשרות זו.

כיום, בדיעבד, ברור לכל כי ישראל החמיצה או הודמנת היסטורית בלתי-חוזרת. היא הייתה בשיא כוחה המדיני והצבאי, העולם כולו רחש לה אהדה. העולם הערבי היה המום. הפלסטינים היו כמצב של הלם. רעיון מהפכני חדש יכול היה לשנות מיסודה לא רק את המציאות הפוליטית, אלא — ובעיקר — את המציאות הריגשית, הנפשית, בין העמים.

מפוא ומעולם היה שדה-הקרב המקום האידיאלי להפיכת אויב לידיד.

אשכול לא קיבל את הרעיון. הוא, איש החתישבות, היה מהופנט עדידי השטחים שנפלו לידינו, ושאפשר היה לחקים בהם התנחלויות.

אסנם נמשך בינינו מעין דרישה. פעם שלח אלי יועץ בכיר, משה ששון (כיום שגריר ישראל ברומא), כדי לברר אילו פלסטינים רוצים במדינה עצמאית. ששון חיסר דו"ח, בו קבע שהוא מסכים עם הערכותי. אך פוסל את מסקנותי מסיבה אחת ויחידה: לא ייתכן מדינה פלסטינית בלי בירה ברושלים, והרי ממשלת-ישראל אינה מוכנה להעניק לערבים מעמד מדיני כלשהו בעיר זו.

(דרישה זו היה אפשרי רק מפאת היחסים המזוהים ששררו בין אשכול וביני. בניגוד חותך ליורשתו צרת-המוח, הפגין אשכול כלפי אהדה גלויה, ושוחח עימי לא פעם, כמה שבוועת לפני מלחמת ששת-הימים ניסיתי לשכנעו להקים מחסום אלקטרוני לאורך הגבול הסורי, כדי למנוע הידרדרות מלחמתית. הוא הקשיב תמיד באדיבות ובעניין, אך מושגיו היו קבועים ונוקשים, והנעשה בעולם הערבי היה מחוץ לתחום התעניינותו.)

אשכול לא קיבל את הקו הפלסטיני.

בשנים הראשונות שלאחר מלחמת ששת-הימים היה נראה כאילו אפסו התיקנות לפיתרון פלסטיני. "העולם כולו קשר קשר נגדנו", אמר לי במרירות אחד מראשי שכם. ממשלת-ישראל התנגדה בחריפות לכל פיתרון כזה, ושיחקה עם הרעיון (המגוחך (המשך בעמוד 22)

הממלכתית (שהיו כבר אז מפותחים למדי) דאגו שלא ייעלם.

מחשבתנו, במציאות של אז, הייתה זו: **מזה עמי ערב, רק העם הפלסטיני יש לו עניין אמיתי בשלום עם ישראל, כי בשלום כזה יוכל לזכות בעצמאות לאומית, במדינה משלו ובחיסול המנדט של הפלסטים.**

לשום עם ערבי אחר לא היה אז, בעצם, אינטרס מוחשי כדשהו קעשות שלום עם ישראל.

יש לנו מה להציע פלסטינים. אם נעזור להם להקים תנועת-שיחור, ונספק לה בסיוע בטוח בישראל, תוכל תנועה זו להפיל את השלטון ההאשמי ולהקים מדינה משלה. היחסים שייקדמו בינה ובין ישראל במהלך המאבק יבטיחו יחסי ידידות בין המדינה הפלסטינית והמדינה הישראלית. אלה ימצאו ביטוי בשיחור-פעולה כלכלי וזיטחוני. **הבעיית העיקרית של ישראל היא השגת השלום. הצעד המכריע לקראת השלום הוא יצירת יחסי ידידות עם מדינה ערבית אחת. יצירת כרית עם מדינה פלסטינית חדשה משנה זו, ותפלוז את הדרך לשלום עם שאר מדינות ערב.**

פיתחתי רעיון זה בעשרות מאמרים בעולם הזה, במרוצת השנים. בשנת 1957, ערב חג השבעות, פילסמתי לראשונה תוכנית מפורטת. תחת הכותרת "איחוד הירדן" (העולם הזה 1025). בראשייה-הפרקים של התוכנית נאמר, בין השאר: "ארץ-ישראל היא יחידה אחת — ארץ-ישראל היא מולדתם של שני עמים — המלחמה מובילה למבוי תסו — לא יקום איחוד הארץ אלא בדרך של שותפות — השותף יהיה פלסטין הממוחזרת — הצעד הראשון לאיחוד הארץ הוא שברית המלחמה ההאשמית הירדנית — איחוד הארץ יקום על-ידי פדרציה של מדינת ישראל ומדינת פלסטין, שתשא את השם "איחוד הירדן, ובערבית, "איתחאד אל-אורדון".

ניסחתי רעיון זה ביתר פירוט במיסמך הקרוי "המינשר העברי", שהשתתפתי בכיבויו בסוף אותה שנה.

מובן שממשלת-ישראל, בהנהגת דויד בן-גוריון, פסלה את הרעיון לחלוטין. בעיקבות מלחמת-קדש שרר שקט לאורך הגבולות. המדינה שקעה בענייניה הפנימיים. היה נדמה שהבעיית נפתרה. שלעולם לא תהיה עוד מלחמה. רעיונות לפיתרון מרחיק-לכת נראו אז מגוחכים. תרגילים אינטלקטואליים עקרים של יושבי-קרנות. **ואז, כמו רעם כיום בהיר, בא המשבר של מאי 1967. נסתבר ששלום דבר לא נפתר, ושצפויה סכנה של השמדה לישראל.**

מיכתב ללוי אשכול

אשלייה שהבעייה נפתרה נבעה מן הרצון להתעלם מן הבעיית הפלסטינית. המדינה כולה עסקה בסוגסטיה עצמית, וחזרה באוזני עצמה בלי הרף: "אין פלסטינים, אין בעייה פלסטינית."

למרכזה הצעיר, לא שינתה הסוגסטיה את המציאות, אלא רק את ראיית המציאות.

ב-1963 קרת מאורע חשוב: נולד אירגון פתח (ראשי התיבות, במהופך, של "התנועת לשיחור פלסטין", בערבית). היישות תפלסטינית מצאה לה ביטוי. התיסכול שהצטבר במחנות-הפלסטים הסך לכוח היסטורי. אולם בישראל לא שם כימעט איש את לבו למאורע זה.

משהו מצחיק קרה להם בדרך ללילה 15 בעיקבות 1

לאית. הוא עלה ארצה ב־1955, ועבד בחברת תל-אביבית. הגדיר עצמו כאיש עסקים. התביעה הנורווגית טענה, כי בפאריס הוא התגורר תחת השם ולדמאר אנריק שטיינברג. גם לנורווגיה נכנס בדרכו בשם זה.

בדירה שבה התגורר בפאריס מצאה משטרת פאריס, לאחר שהתפוצצה הפרשה, מפתחות ומספרי טלפון שהיו שייכים לחברים אחרים ברשת.

● דן ארבל, (37), אזרח דני, בן למשפחה עשירה, נשוי לישראלית מאז 1965, עלה אז לארץ. חולה קלאוסטרופוביה. עסק במסחר רהיטים (רכש, בין היתר, מניות בחברת דניש אינדיאנס) ובייצוא התרופות והתגורר ברחבי אירופה — לכאורה, במסגרת עבודתו.

בגלל מחלתו, נאלץ לטוס קטעים קצרים, מאחר שלא יכל לשהות זמן רב מדי במטוס סגור. כך, נהג גם בצאתו לנורווגיה למשימתו האחרונה.

לדברי הנורווגים, היה קשור בהברחת ספינות שרבורג, במסגרת עבודתו בשירות החשאי הישראלי. שמות נוספים שבהם השתמש: ארט, ארטשיק, ועוד.

● מיכאל דורף, (28), ישראלי יליד הארץ, רווק. סטודנט לכלכלה ומדעי המדינה.

היו כמובן גם חתיכות בחולייה. אחת הנאשמות היא מריאן גלדניקוף (29) מתכנתת מחשבים ילידת שטוקהולם, בעלת אזרחות שוודית, שעלתה לארץ. אביה ואחיה, מראשי הקהילה היהודית בשטוקהולם, שירתו בישראל במלחמת ששת הימים.

ידידתו

של חוסיין

● סילביה רפאל, (37), הופיעה בנורווגיה כספרייה רוקסברג. ילידת דרום אפריקה, חתיכה, בעלת ביטחון עצמי רב, אינטליגנטית מאוד. הגדירה עצמה כמורה וכעיתונאית. עבדה בין היתר כצלמת-ערי תמונות בפאריס. חבר בריטי למיקצוע הגדיר אותה כמסעירה. לטענת עיתונים בנורווגיה עבדה גם כצלמת בחצרו של חוסיין מלך ירדן, עימו התיידדה בפאריס, ניצלה את ההזדמנות ואת הידידות עם המלך לפעולות ריגול.

זה היה חלק מההברחה, שמטתה, לדברי התביעה הנורווגית, 15 איש, ושמימתה היתה חיסולו של חסן סלמה — אולם שבפועל חיסלה את אחמד בוששיק.

אלא שעד שירות הביון הישראלי התארגן לפגוע בו, עזב כבר סלמה, מפקד ספטמבר השחור, את שטוקהולם — אם לרגל עסקיו, אם בגלל שהיה משהו. הצליח לגלות כי הוא עבר לאוסלו, כן הצליח לעלות על אלגירי בשם כאמל בן-עמאנה, שאמור היה ליצור קשר עם סלמה.

כך, הוחלט לעקוב אחרי בן-עמאנה, להיגיד דרכו למטרה.

חמישה עשר המוסקטרים הגיעו לאירופה בדרכים שונות, בדרכונים שורבים, ויצאו להרפתקתם המוזהרת.

כדאי לעקוב אחרי הרפתקאותיהם באמצעות אחד מהם, דן ארבל.

דן הגיע לעסק באמצעות פיסטאואר, שהזמין אותו למסע קצר לאירופה לעבוד עבורו כמתורגמן. דן ניאות, מאחר שחשב לנצל את הנסיעה גם לעסקיו הפרטיים. הוא הכיר את פיסטאואר מעסקים משותפים קודמים.

כך, הגיעו ארבל ופיסטאואר לשטוקהולם, בעשירי לילי, גירשמו במלון גראנד.

למחרת הגיעם, ביקש פיסטאואר מארבל לקנות עבורו את העיתונים המקומיים, לתרגם לו מתוכם את הידיעות הפוליטיות וכן מודעות בדבר דירות פנויות. הוא ביקש לשכור דירה וצמח ואחת לארבל. דן עשה כמבוקשו, שכר דירה על שמו,

דיים אולי לנצח, בצורה נאה במשימתו. מאז טבת הספורטאים במינכן התרחשו ברחבי אירופה, כולל בקפריסין, תריסר מקרי רצח של ערבים. עיתוני אירופה תיארו את הנרצחים, בצורה חדים-משמעת, כקשורים באירגוני המחבלים הערביים, ואת הריגתם כמעשה ידיו של הביון הישראלי.

עתה, עמד האיש הקטן, האפור, בפני מיבצע ה־13 מאז רצח מינכן.

לידיו הגיע מידע כי עלי חסן סלמה, מפקד ספטמבר השחור בכבודו ובעצמו, עומד להגיע לשטוקהולם. המיבצע שתיכנס עתה

האיש הקטן החליט לגייס מכל הבא ליד.

מוכר

המקרונים

כך, החל מתגנב כוחה-המשימה המזור, שהפך את המיבצע לטרנדית של פעוריות ובזיונות, שלאורה נראו אפילו מיבצייה הביון המוקדניים בסרט הבלונדי עם הנעל השחורה, כמקצועיים בהשוואה.

כאשר התפוצצה הפרשה וחלק מגיבוריה נתפסו, טענה העיתונות באירופה כי קבוצה זו אחראית גם לחלק מתריסר מעשי החיסול הקודמים, כמו של איש אל-פתח עבד וזעייתר ברומא, באוקטובר 1972, ואחרים.

משטרות איטליה וצרפת ביקשו את הסגרת הנאשמים, כדי לחקור אותם בדבר פרשיות חיסול שבוצעו בארצותיהן.

היו עיתונים שאף קבעו כי למעשה חיסלה החולייה את האדם הנכון, כאשר רצחה בלילה-המר את המלצר המרוקאי אחמד בוששיק.

אולם לאור התנגדותה של החולייה לפני, בשעת, ואחרי מעשה הרצח — קשה להאמין בכך.

סיפורי אלף לילה ולילה שלהם בלילה-המר מראים את ההיפך, למרות שאין ספק שהיה ביניהם גרעין של בעלי מקצוע.

התנהגות הפנטסטית של אחד מחברי החולייה, דן ארבל, כאשר נעצר, שמה ב' כיס אפילו את עלילות הברון מינכהאוזן: מאחר שפחד לשהות בתא המעצר המבוהר, והעדיף לשוחח עם חוקרו — המציא ארבל סיפורי מעשיות שלא היו ולא נבראו. מסר בין היתר את מיספר הטלפון התל-אביבי של חברת אסט, שהוא היה סוכנה — כאילו היה זה מיספרו של המורסד המרכזי לביון. אין ספק שחברת אסט, לפחות, עשתה עסק טוב, כאשר שכרה את ארבל: הוא התגלה כמוכר לוקשן מיקצועי.

אומנת

לבוס

היתה זו חולייה סגונית ביותר, המפקד היה זקן בן 60 בשם

גוסטאב פיסטאואר. היה זה אדם חולה, שבקושי עמד על רגליו, סבל מהתקפות סחרחורת, ולא היה מסוגל להזמין לעצמו אפילו סעודה במסעדה בלי עזרת חבריו. "הייתי צריך לשמש לו אומנת", סיפר לאחר מכן דן ארבל, שהואשם כחבר אחר בחולייה.

● נאשם אחר בחברות בחוליית החי"ס היה לסלי, הלא הוא אברהם גמר (36), שהזועק ממישרדו במישרד-הביטחון.

גמר שימש בשנים 65-67' כמזכיר ראשון בשגרירות ישראל בפאריס. הגדיר עצמו כסטודנט, דיבר אנגלית בהגיית הצב"רי הידוע.

● צבי שטיינברג (30) הוא אזרח ישראלי, שעבד בזמנו גם הוא בשגרירות ישראל בפאריס. היתה לו גם נתינות ברוי-

ידועה רק לאיש הקטן והאפור, ולחבריו, אולם ארבעה חודשים לאחר מכן, כאשר תפרוץ מלחמת יום-הכיפורים, תיוודע גם לישראל ולעולם כולו: העובדה שקהיליית הביון של ישראל הידלדלה בצורה מסוכנת. אמונתו של שר הביטחון, משה דיין, כי אפשר לזלזל

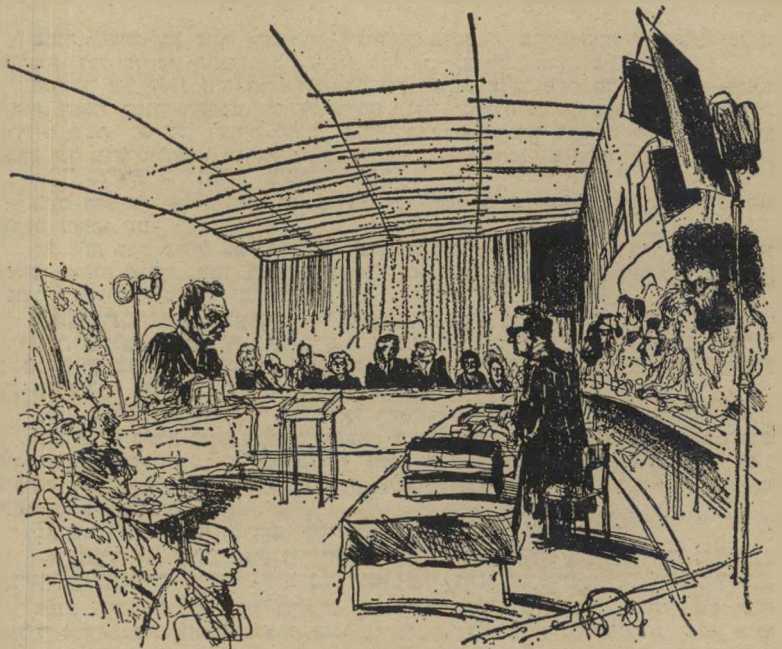
איש קטן ואפור, בחדר קטן ואפור, בבניין משרדים רבי-קומות ואנונימי בתל-אביב.

כאן התחילה הפרשה, שחצי שנה לאחר מכן התפוצצה ברחבי העולם כפרשת ליל-המר.

האיש הקטן והאפור היה אחראי

ששת הנאשמים בבית-המישפט.
טרנדית —

אולם המישפט
של טעויות

למשימה בלתי-אפשרית: מלחמה באירגוני המחבלים הערביים, בפעולותיהם מחוץ לגבולות ישראל.

תנאים אלה, נתבקש האיש הקטן והאפור לקצץ את נחש הטרור הערבי בעולם.

המיבצע

ה-13

מרות זאת, הצליח האיש הקטן, האפור, שזהותו ומעלליו יישארו סר-

● מימין לשמאל: מיכאל דורף, צבי שטיינברג, דן ארבל, אברהם גמר, סילביה רפאל ומריאן גלדניקוף. מלבד ארבל וגלדניקוף, מרכיבים הנאשמים אוזניות מיקרו-פונים לתירגום.

פיליפ רפאל
ידידתו של חוסיין

מייק מודיע לו שהוא הגיע לחינם, כי אין בו צורך. מאוחר יותר מגיעה שאר החבורה — גמר, רפאל, גיימס, גלדניקוף — והחבורה מתפורים בבתי-מלון שונים.

שיכשוכים

סביב הקורבן

למחרת יוצאים ללילה במעקבות בן-עמאנה. מגיעים במכוניות השכור. רות, מתפורים במלונות שונים בעיירה. שטיינברג, דורף ופיסטאואר נשארים בי אוסלו. לפונד, גיימס ואינגלבי נשארים בכתובת לא ידועה. ראיל, קוזין, דני ומי-ריאן נרשמים במלון סקוט.

שם, הם נתקלים למטה, בחדר הטלוויזיה, בבן-עמאנה בכבודו ובעצמו. למחרת — ה-20 ביולי — מגלים העוקב בים את בן-עמאנה מנהל שיחה עם ערבי בעל שפם — הלא הוא בושיקי. מתחיל מעקב מסובך אחרי שניהם גם יחד, תוך תיאום אלוטני בין תחוליות השונות. למחרת, ה-21 לחודש, מגיע רופא אל פיסטאואר, השוכב חולה במלון ריץ בי אוסלו. פיסטאואר נושט את המשחק ואת נורווגיה, מייק תופס את מקומו. בן-עמאנה נעלם, ולעוקבים לא נשאר אלא בושיקי. הם מאתרים אותו בבירכת השחייה בעיירה, ומריאן מתבקשת לזהות אותו מקרוב. היא נכנסת לבריכה, שוכרת בגדים ורוד, ומתחילה להשתכשך במים סביב המלצר המארוקאי המשופם.

רצח ליד

האשה בהריון

ל' **אחר מכן**, מציג בפניה מייק צילוי מים של המטרה — הסן סלמה. מריאן מביעה דעתה שאין זה אותו האיש. מת' קיימות התיעצויות טלפוניות קדחתניות עם אייל, באוסלו. לבסוף, מחליטים אלה המוסמכים להחליט, בניגוד לדעתה של מריאן, כי המשופם הוא כן האיש — ובכך נגזר דינו למות.

בין השעות 16.00 ו-17.00 משולמים כל חשבונות המלונות של החוליות השונות. בשעה 19.00 עוקבים העוקבים אחרי בושיקי קי ואשתו הנכנסים לקולנוע. מייק מנצל את הזמן, מקיים שיחה טלפונית נוספת עם יגאל אייל.

הסרט נגמר. בושיקי ואשתו יוצאים מהקולנוע, עולים לאוטובוס הביתה. השעה היא 22.40 כאשר הם יורדים מהאוטובוס, מתחילים לצעוד לעבר ביתם. ממכונית חודה שכורה, החונה בסמוך, יוצאים שני גברים, דופקים בבושיקי 13 כדורי אקדח, חוזרים למכונית, ונעלמים לתוך הלילה, משאירים ליד הנדנדה את אשתו מוכתה-החלם, הנמצאת בחודש השמיני ני להריונה.

לאחר שעשו כמעט כל טעות אפשרית בשלב העיקוב — החל מצורת ביצוע העיקוב, וכלה בזהויה המטרה — המשיכו 15 המוסקטרים במסורת. עשו ביזיון בשלב הנסיגה, אחרי ביצוע הרצח. משיחור התנהגותם, אפשר ממש להאמין (המשך בעמוד 18)

עתה תשומת-לב העוקבים על בעל המוסר טאש. אולי הוא מטרתם הנכספת והחמקי מקת?

היתה זו צורת פעולה מדהימה בפרימיר טיביותה — לעקוב אחרי כל מי שאיש הקשר נפגש עימו. מה גם שמאוחר יותר הוברר, שבן-עמאנה לא היה הרש, לא עיוור ולא מטומטם: הוא העריך נכונה את הצוות שעקב אחריו — וניגש ברחוב, בכונה תחילה, לכל בעל הופעה מזרחית, עיכב אותו לשיחה סתמית — כדי להפוך את ההוא למטרה נוספת לעיקוב, לשבש את מהלכי העוקבים.

אולם חזרה למירפסת מסעדת קרונן: בעל השפם מאתמול לא הופיע, והחבורה התפזרה.

בשלב זה, יצא פיסטאואר מהמשחק. תוכניתו המקורית היתה לצאת לפנסיה

צבי שטיינברג
איש השגרירות הישראלית

לאחר מיבצע זה, אולם כוחותיו לא עמדו לו, והוא התמוטט באמצע. במקומו, נטל את הפיקוד אחד בשם מייק. כך נראתה התמונה כפי שביקר לספר אותה דן. מעניין לראותה מזווית ה'ראייה של מריאן': היה זה ב-17 ליולי, כאשר אלמוני הת' קשר עימה בתל-אביב, ביקש ממנה לבצע שליחות בנורווגיה "למען ישראל", "בענ-יגני שפה", הסביר לה. היא ניאותה, למרות שלא ידעה כל פרטים נוספים. בנמל-התעופה לוד פגשה את סילביה. בנמל-התעופה בציריך פגשו השתיים שניים נוספים: את לסלי וגיימס.

מציריך לאורלי, מאורלי לאוסלו. לאוסלו הגיעה ב-18 לחודש. היא נרשמה במלון פאנורמה, בשמטה ובדרכונה האמיתיים. למחרת פגש אותה גיימס במלון, והיא השתלבה במעגל הודיעות, הנסיעות, העיר קובים, הכניסות והציאות מבתי-מלון, מס' עדות ובריכות-שחייה.

במהלך המעקבים אחרי בן-עמאנה, עליו נודע לי מפי חבריה, הוביל אותה זה אל המשופם — שהיה, כפי שהוברר לאחר מכן, אהמד בושיקי, בסך-הכל.

התרוצות

טלגרפית

ב **אופן טלגרפי**, נראתה התרוצצותה של חבורת העוקבים כך בערך: ב-10 ליולי יוצאים פיסטאואר, ארבל וסבנייה מלוד לפרנקפורט. למחרת ממשיכים לשטוקהולם, שוכרים שם דירה, אך מתגוררים במלון. ארבל אינו יודע היכן מתגוררים השניים האחרים. יש לו רק את מספר הטלפון של פיסטאואר.

ב-17 לחודש עוברת החבורה לאוסלו, וארבל מאתר את בן-עמאנה. למחרת הוא עובר למלון שלו, שבו שוכר דירה. באותו יום מתברר כי בן-עמאנה התנדף ללילה. שטיינברג מגיע מאמסטרדם, מתקשר עם יגאל אייל, קצין-הביטחון של שגרירות ישראל באוסלו.

הסצנה הקומית הזו נמשכה עד הצות, שאו החליט פיסטאואר שמספיק להיום. דן הספיק בקושי להעלות בחכתו שם אחד מתוך הרשימה.

למחרת המשיך דן בעבודה, הפעם מתוך מלון קונטיננטל עצמו, אך העלה חרס בידו.

במשך הבוקר הגיעו אליו למלון סילביה רפאל ובחורה נוספת בשם נורה הפנר. פיסטאואר ביקש ממנו להסיע את כל החבורה ללילה.

רק כשהגיעו לליהמר, והתיישבו לארוי חת-צחרים במלון טוריסט, גילה פאסטאואר לארבל כי הם נמצאים בעקבות בן-עמאנה, שאותר במלון סקוט בעיירה. פיסטאואר שלח את דן ואת סילביה לאותו מלון, הורה להם לשבת על ספסל בחוץ, להמתין לבואו.

השניים מילאו את ההוראה, אלא שבינתיים החל לרדת גשם, והם נכנסו למסעדה סמוכה. "אנשים גורמלים לא יושבים בי גשם", שיכנעה סילביה את דן לנטוש את תצפיתו.

המטרה: ערבי

עם שפם

ב **שעות הקרובות** נמשך העיקוב המגוחך. הקבוצה הענקית של הישרא-לים הורים שוטטה בעיירה הקטנה בעיקבות בן-עמאנה. העוקבים השתמשו במכוניות תיהם השכורות, שוחחו ביניהם במכשירי קשר שהביאו עימם.

בן-עמאנה עצמו אולי לא הבחין בעיקוב אחריו — ביחוד אם היה עיוור חרש ואילם — אולם לא היה כמעט תושב בלילהמר,

דן ארבל ושומר נורכגי
חולה קלאוסטרופוביה

שלא חתה למראה המחזה המוזר. היה זה כאילו קבוצה של 15 נורווגים היתה מתחיי לה לשוטט במטולה במכוניות שכורות, שאגטות של מכשירי אלוט מוזקרות מתוכן.

ארבל קפץ לאוסלו להסדיר את עניין הדירה ששכר שם, חזר לליהמר, שם הורה לו סוניה, חבר נוסף בחבורה, לסור למס' עדת קרונן.

שם, התאספו החברה — דן, אברהם גמר, סילביה ונורה — ציפו להופעתו של ערבי עם שפם.

היתה זו נורה שהכירה את הערבי עם השפם, והיתה צריכה לזהות אותו, לכש' יופיע.

לא עיוור,

לא מטומטם

מ **ה רצו העוקבים** מתופעת הטבע הנדירה הזו — ערבי עם שפם? בעודם ממתינים, הסבירה נורה לדן כי יום קודם לכן גילו העוקבים שבן-עמאנה נפגש עם אותו ערבי עם שפם, והשניים החליפו מיסמכים ביניהם. כך, התרכזה

שאל את פיסטאואר אם הוא חופשי כבר לחזור ארצה.

אלא שרבי-מרגלים נוקק לעוד כמה שירותים מדן: סדינים ומגבות לארבעה אנשים, מפתחות נוספים בשביל הדי-רות. דן ביצע, ביקש שוב לחזור ארצה, אז גילה פיסטאואר כי הוא חייב לנסוע לאוסלו, ביקש מדן להצטרף אליו, מאחר שהוא יודק גם שם לתרגומי. בשלב זה, מסתבר, נודע לפיסטאואר כי בן-עמאנה שוהה באוסלו. דן ניסה, לדבריו, להתנגד. היה זה כבר יומם השביעי מחוץ לבית, ואשתו היתה בדיכאון ובהריון.

לבסוף נעתר לבקשות הקון. הם המריאו לאוסלו ב-17 ליולי. בשלב זה, הכיר כבר דן כמה אנשים נוספים שהיו קשורים בפיסטאואר.

באוסלו, הם נרשמו במלון ריץ, ופיס-טאואר ביקש מדן לשכור לו מיד מכונית. דן ניגש להרץ, אלא שהם יכלו לספק לו מכונית רק למחרת. פיסטאואר האץ בו לגשת לאוויר. שם, קיבל דן מכונית על המקום.

אחרי הצהריים, הביא פיסטאואר לדן רשימה של כל בתי-המלון באוסלו, ביקש ממנו, כמתורגמן, לטלפן לכולם, לגלות באיזה מהם מתגורר בן-עמאנה. הוא סירב להסביר לדן מה פשר החיפוש.

זקן

נמרץ

ד **התיישב על הטלפון**, ולאחר שעה של חיפושים מצא את מבוקשו במלון פאנורמה.

למחרת, הורה פיסטאואר לדן לעבור

מריץ' לפאנורמה. לקחת חדר באגף שבו התגורר בן-עמאנה. בצהריים, אסף פיס-טאואר את דן והם נסעו לבית השגריר הישראלי באוסלו. כאשר הגיעו למקום, ראו מכונית משטרה חונה בחזית הבניין. הם חזרו למלון, תוך שפיסטאואר מעיר כי מסוכן לשגריר לגור בבית כזה, חשוף מכל צדדיו.

אחר, חזרו על שיגרת שטוקהולם: דן תיהגם לפיסטאואר מאמרים פוליטיים ומר' דעות דירות מתוך העיתונים המקומיים. הם בחרו לעצמם דירת-יוקרה.

משם נסעו למסעדת טיבולי, שם הכיר פיסטאואר לדן את צבי שטיינברג, הסביר לו כי שטיינברג ישלם לו, לדן, את הוצאות שכירת הדירה.

פיסטאואר, למרות גילו ומחלתו, גילה מרץ בלתי-ידידה. הוא מסר לדן רשימה חדשה, שכללה מספר שמות של ערבים, ביקש ממנו לחזור ולחפש אותם בכל בתי-המלון של אוסלו.

דן התבצר בתא-הטלפון הציבורי ש' ממול מלון קונטיננטל, והחל מחייג. מדי פעם, היה מגיע אליו פיסטאואר כשירד מלאות מטבעות של חצי כתר, המשמשות שם לחיוג.

היא יצאה לחפש את

חש

מול קסדה
נגבה במספרה, מייבשת את שערה לאחר חפיפה וטיפול, להם נזקקה כדי להיפטר מחולות המידבר שמילאו את ראשה, אחרי מסע ההרפתקאות שעברה בחולות סיני.

קסדה
נגבה בתא הנהג של טנק פטון, חבושה קסדת טנקיסט קלופת צבע. "לנהוג בטנק" היא מונומנט: "זה לא יותר קשה מלשבת במספרה."

מזמי הובר היה עייף. כמעט שבוע חלף כבר מיום הכיפורים השחור, ועתה חנה עם יחידתו בטסה, מזרחית לתעלה. מאחורי הצעיר החדרתי היו כבר ימים ארוכים של מלחמה מבולבלת, קשה, ללא ארוחות, ללא שינה. משום כך, היה בטוח שהוא הווה בהקיץ, כאשר נדר מה לו ששמע קול קורא בשמו. היה זה קול שלא יכול היה בשום פנים ואופן להיות שם, בלב המידבר, באמצע המלחמה. היה זה קול שהוא השאיר מאחוריו בארץ, לפני המלחמה.

הוא סבב לאחור, ונכח שאכן טעה. רק איוה חייל קטן, חמוש בעוז, שתקסדה כיסתה כמעט מחצית פרצופו, היה שם. אלא שהחייל היה בתנועה, ולפני שמו" טי התעשת, זינק עליו בחיבוק פרוץ. "מוטי", קרא החייל בקול נשי.

"נגבה", נדהם מוטי בקול גברי. מתחת לקסדת הפלדה מכוסת רשת ה" הסוואה המרופטת, נשקף אל מוטי פרצו פה החייכני של חברתו.

בבעיטה

צפונה

רק כשהוא הרגיש אותי בין זרועותיו, הוא הבין שזאת באמת עותיו, הוא הבין שזאת באמת

הגדוד המאוחד
"אני אימצתי אותם, והם אימצו אותי", מסבירה נגבה את הליכי האימוץ ההדדיים בינה לבין גדוד השיריון שבקירבו נחתה — הליכים המשביעים את רצון שני הצדדים, כפי שניתן לראות. בתמונה למטה: נגבה על אחד מגישרי התעלה, מסמנת "וי" בידה.

אני, חזרה והתחייכה השכול נגבה בך דויד, התל-אביבית בת ה-22 שיצאה אל המידבר, עם פרוץ המלחמה, כדי למצוא את חברתה.

היא מצאה אותו — ועוד גדוד שלם של שיריונאים.

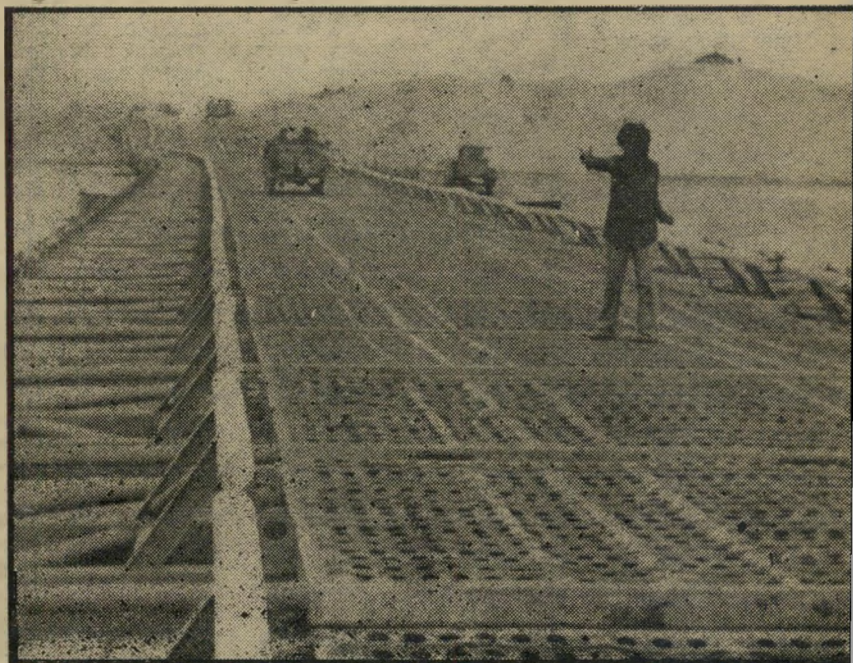
בשלב ראשון של המהומה, עם פרוץ המלחמה, היו הכל טרודים מכדי לשים לב אל נגבה וחברתה שהצטרפה אליה. השתיים פשוט התקדמו בטרמפים לתוך סיני, תוך שנגבה מנסה לגלות את יחידתו של מוטי. בדרך חטפו שתי הבנות כמה הפגזות, עד שאיזה מפקד הבחין שיש לו בנות בתוך האש, והעיק אותן בבעיטה אדירה חזרה צפונה, כל עוד נפשו בו.

נסיגה

והתקדמות

נגבה לא נרתעה, התחילה את הארץ דיסיה של מחדש. הפעם, אירגנה לעצמה בגדי עבודה של צה"ל, קסדה ועוז. בהסוואה זו לא הבחין איש, במהומה ש' עדיין נמשכה, כי היא בת.

כך הגיעה עד טסה, איתרה שם את יחידתו של מוטי, נרפזה התקפת-לפ"ל לחיבת-נפשה.

מיקלחת
נגבה וידיד במיקלחת משותפת בסיני. מיקלחת כזו, אחרי מידבר חציה, שווה כל חן שבעולם. ואכן, מנצלים

חבר שלה במרחבי סיני במלחמה - ומצאה גדוד שלם באפריקה

נפיה בצריח

אר במיון של הדואר. אחר, החלה עור קבת מטווח ביטחון אחרי התקדמותו של מוטי, חצתה את התעלה, חדרה לאפריקה. בכל מקום שעצרה, התעכבה קצת. עזרה פה עזרה שם, רכשה ידידים, והמי שיכה הלאה בנדודיה.

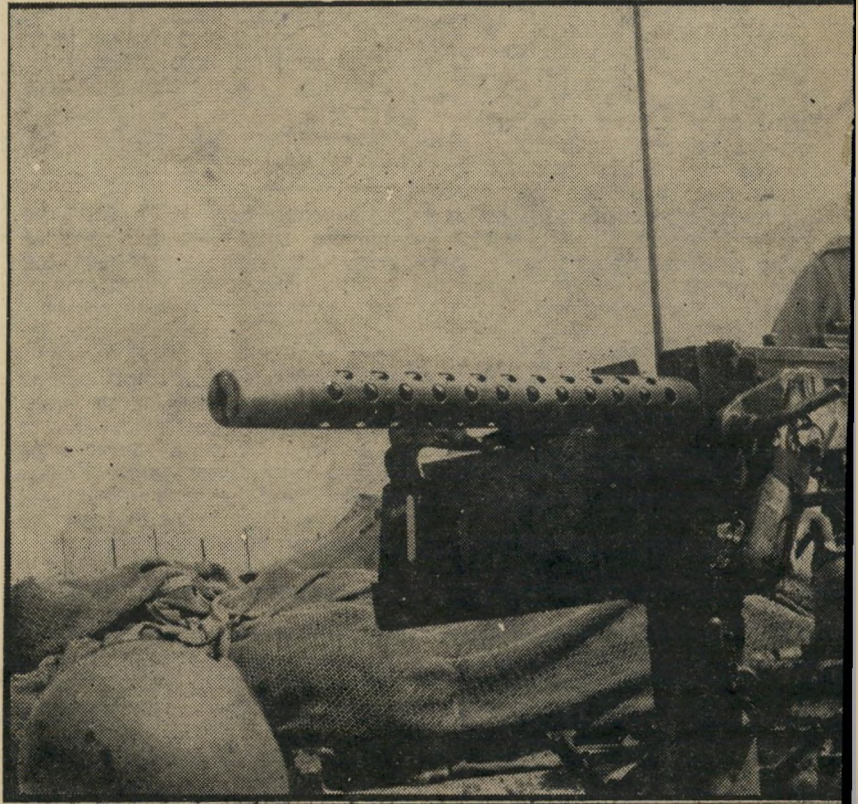
צוותי טנק

נשיים

נודיה פסקו כאשר נחתה לתוך גדוד שיריון, שסירב לאפשר לה להמשיך בדרכה. "הם פשוט אימצו אותי," מספרת נגבה. "בלית-כרירה, אימצתי אותם בחור, ונשאיתי איתם."

אולם לא אחת כנגבה חשב באפס מעשה. אם כבר בגדוד שיריון — לפחות ליהפך לשיריונאית.

היא ביקשה מהחברה'ה ללמוד נהיגה בטנק, ותוך זמן קצר היתה כבר מעבירה את הפטונים מתחניון למיסדר וכן הלאה. "נכנסתי נורא לאמביציה," היא מספרת. "רציתי להיות הבחורה הראשונה שנוהגת בטנק בצה"ל. לא היה לי איכפת כמה זה מסובך. היה לי כל הזמן בעולם, מה שלא

ביום-כיספור, ותמישרד חיה שומם. בימים הראשונים התנדבה לעזור בבתי-חולים, אך אחר החליטה שהיא חייבת למצוא את חברה.

עתה, בעיקבות הוראתו של מוטי, נסור גח לעבר רפידיים, עזרה שם במרכז הדור

בה ("אבא שלי, יהודה, נלחם עם יצחק שדה זמית השיחורר, והוקן ביקש ממנו לקרוא לי בשם אם אוולד בת") נעתרה לפקודת הגבר במשך — אך רק למראית-עין. לא היה לה מה לעשות, כאשר הגברים נלחמו בדרום. לאחר שיחוררה, עברה כפקידה בחל-אביב. הבוס שלה גוייס

נגבה כנערת המיד בר: שיער פרוע, בגדיים ושורטס (למעלה משמאל) וחשופה (לרוח ולשמם) בצריח (למעלה מימין).

במידבר

הייתי מספיקה ללמוד היום, הייתי לר מדת למחרת."

היא גילתה שחששותיה היו לשווא: "לנהוג בטנק זה הדבר הכי קל בעולם," היא מדווחת. "החברה'ה לימדו אותי בהתלהבות, וקלטתי את העניין במהירות."

"למען האמת, אינני יודעת מדוע שצה"ל לא יבקש עוד בנות מתנדבות כמוני. אני בטוחה שהמון תסכמנה להתנדב, ואו, בעזרתן, אפשר יהיה לשחרר את צוותי הבנים לחופשות יותר ארוכות, ואולי בכלל להוציא אותם הביתה — לפחות כל זמן שצריך רק לתחזק את הסנקים ולנהוג בהם, ולא להילחם בהם." והיא אפילו בטוחה שזו שיטה טובה.

נגבה בן-דודי שעברה מסע ארוך לתוך סיני כדי למצוא את חבר שלה המשרת במילואים, בת"א, מתגוננת מחמת למיסריח מטיפת-גשם מיותרת.

מול מ'סלחת

בנקודת מילוי שחייה ארוכה ב"ס כל טיפת מים.

מנוחת הלוחמים

שלושה קצינים צעירים תופסים שלווה בחברת נגבה, בנוף שנראה כחופי ים זהוב וחלומי, אך למעשה אינו אלא המידבר האינסופי — זהוב גם הוא, אך כלל לא חלומי.

פרידמן, מרצה לפילוסופיה בת 35, עולה מארצות-הברית, שיש לה דיעות רדיקליות קיצוניות בשטח שחרור האשה — דיעות העלולות להבהיל את רוב הבוחרים הבורגניים הטובים של הרשימה.

חברת-הכנסת פרידמן יצאה לחו"ל לפני הבחירות. ועדיין לא חזרה. לא בטוח לגמרי אם היא תסכים לצעדים שנקטו על-ידי חבריה — ההתקשרות עם "ה" והמשאומות על הצטרפות לקואליציה. הדברים שהיא עלולה להגיד בכנסת גורם מים כבר עכשיו לסיכויים אצל כמה מראשי הרשימה, כך, בראיון עיתונאי ערב הבחירות, הרחיבה את הדיבור על זכות האשה לאורגאזם.

חצי מיליון ל"י. שאלה אחרת היא: איך תתגבש הרשימה מבחינה מוסדית? לשולמית אלזני אין חשק להקים תנועה ממש, עם מוסדות ועודות והחלטות של רוב. היא היתה רוצה להסתפק בלשכות לטיפול בתלונות האזרחים, ואביזרים דור מים, שאינם כפופים להכרעות מפקחות. אולם איך אפשר להימנע מהקמת מוסד דות, כשיש בידי התנועה מאות אלפי לירות? האם יסכימו חברי התנועה להשתתף איר הון זה בידי כמה אנשים, ללא מיסגרת תנועתית?

הרשימה הוציאה במערכת הבחירות כ-120 אלף לירות. אותן קיבלה מתורמים בעלי-הון. בין השאר הוזכר שמו של אפרים אילון.

בתחום לחוק, תקבל הרשימה עכשיו מימון מלא לשלושה מנדטים — 540 אלף ל"י. רווח נקי: למעלה מ-400 אלף לירות. סכום כזה עלול בנקל להוות סלע-מחלוקת.

צורר מגוון. אך על הכל מאפילה, כמובן, שאלת ההצטרפות לקואליציה. הרשימה הלכה לבחירות על בסיס של התנגדות לממשל. הצטרפותה לקואליציה תעורר בעיות אצל רבים מתומכיה. תומכים אלה הם צורר מגוון. המועמד השני, בועז מואב, הוא מדיען צעיר, שעיקר התעניינותו היא בשינוי שיטת-הבחירות — דבר הנוגד לחלוטין את גישת הליצ, היודעים כי כל שינוי אפשרי יחסל אותה ואת שאר המפלגות הקטנות.

איך להתקין חבילה זו יחד וזהי שאלה קשה. השבוע, אחרי שחלפה שיחת-הנני-צחון הראשונה, החלו בעיות אלה לתסריד את המצב, שזכתה בניצחון גדול מדי.

משפט

זכות הידידות

כאשר הוציא השופט העליון יצחק קיסר, בבוקר יום ג' השבוע צירע-תנאי נגד שריהפנים — הוא הכניס את עולם המישפטים בישראל, ולמעשה את כל העורלם היהודי, למתח.

שכן לפני השופט הונחה טענה מעניינת. למה לגרש? את הטענה העלה עורר-הדין אמנון זיכרונני. הוא זה שביקש את הצו נגד שריהפנים. זיכרונני ייצג את קורטה רוזל, צעירה גרמניה נוצרית, ש-שריהפנים ביקש לגרשה מהארץ.

השופט קיסטר נענה לבקשת זיכרונני, עיכב את פקודת הגירוש, הורה לשרהפנים לבוא ולנמק למה הוא מבקש לגרש את הצעירה.

יחודי בעלי-כרחו. לשריהפנים לא היה דבר באופן אישי נגד קורטה. ההתנכלות כוונה למטרה אחרת — לחבר של קורטה, רודולף שוורצבוים, אזרח גרמני יהודי במוצאו, שגויס לצה"ל בעלי-כרחו כאשר הגיע לביקור בארץ. בטענה שמאחר שהוריו הם אזרחים יהודים — גם הוא אזרח יהודי, על אף שמעולם לא חי בארץ, ואין הוא מתכוון לעשות כן בעתיד.

(צה"ל חטף אותו, העולם הזה 1891). **ניצחון זמני.** בפני בית-הדין העלה זיכרונני טענה מפתיעה: לפי חוק השבות, (מהיהודי) זכאי כל בן-יוג של יהודי לזכויות של יהודי. בן-יוג, טען זיכרונני, איננו רק בן-יוג נשוי, אלא גם ידועה/בציבור. אי לכך, טען הפרקליט, לא רק שאין אפשרות לגרש את קורטה מ-הארץ — אלא שחובה גם להעניק לה זכויות עולה חדשה.

בינתיים, זכה גם גיבור הפרשה, רודולף, בניצחון — זמני לפחות: הוא קיבל דחיית שירות לשנה, וייתכן שאף ישוחרר לחלוטין. מאחר שטענתו של זיכרונני, כי לפי הוראות פנימיות של צה"ל הוא אינו חייב שירות כלל, נמצאת בדיון בצח"ל.

כי אכן לא ידעו כלל על הרצח, ואם ידעו — לא נגע להם הדבר.

ברגע שקבע מי שקבע כי בושיקי, המהגר המארוקאי שעבד כמלצר בעיירה הנופש הקטנה, הנמצאת 200 ק"מ צפונית לאוסלו — הוא הוא חסן סלמה המבוקש — נסתים כמובן הפקידה של קבוצת העוקבים, והם החלו נסוגים לעבר אוסלו.

דן ארבל הגיע ב-1970 השכורה, יחד עם מריאן, לנמל-התעופה של אוסלו, יצא לסיור כמה עניינים. בדעתו, כבדעת שאר חברי הקבוצה — שמצאו להם זמן להחזיר את המסמכים והשכורות כדת וכדין, כדי לקבל בחזרה את דמי-הפיקדון — לא עלה כלל שהמסמכים מחפשת מכונות אלה, לא חר שמספריהן נרשמו, בעקבות הסתובבות יותיהן החשודות בעיירה.

שני שוטרים ניגשו אל מריאן, ביקשו אותה לבוא עימם לתחנה.

נפילת

הדומינו

במקום לבוא עימם בשקט, פתחה מריאן את סיה, בצורה שאין לה שום הסבר הגיוני תחת השמש, גילתה לשוטרים כי היא ממחינה לחבר. השוטרים המתינו יחד איתה — וכך נפל גם דן ארבל בפח.

דן ארבל לא נהג בפקיחות גדולה יותר: בתשובה לשאלת השוטרים, גילה מיד את כתובת הדירה ששכר. השוטרים מיהרו לשם — וכך נסלו בפח עוד שניים מהחבורה, סילביה ואברהם גמר.

דן לא הסתפק בכך, גילה לחוקריו כי הוא וחבריו קשורים עם ממשלת-ישראל. כך, שירכב גם את שמה של ישראל לבון, כאשר נשאל מדוע עשה זאת, הסביר כי חשב שיעזור בכך לעצמו ולחבריו, וכי ממשלת נורווגיה הידודית תמחר לשחרר אותם, בהיותם שליחים של ישראל.

אשכנזי זי עומדת בערך על אותה רמה כמו תשובה אחרת שלו, כאשר נשאל מדוע גילה מרצונו את כל פירטי המיבצע, השיב בתמימות: "לא אמרו לי לשמור את זה בסוד".

זאת היתה רמתם של גיבורי הפרשה. לא היתה זו סוף המספולת. בכיסו של ארבל גילו השוטרים מוספר טלפון. היה זה הטלפון של יגאל אייל. משטרת נורווגיה לא היססה. שוטרים פרצו לדירתו של אייל, למרות חסינותו הדיפלומטית, מצאו שם את שטיינברג ודורף, צירפו ארץ חם לערימת העצירים.

אייל הוכרז כאישיות בלתי רצויה, עזב את נורווגיה. בשבוע שעבר, נפתח מישפטם של שטיינברג, דורף, גמר, ארבל, ושתי הנבות. כולם האשמו בהשתתפות ברצח בושיקי ובריגול בלתי-חוקי אחרי ורים. אם יורשעו, הם עלולים לחטוף מאסר עולם. העונש המינימאלי הצפוי להם — שש שנות מאסר.

תשעת חברי הקבוצה האחרים נמלטו. לולא היתה כל הפרשה כה טראגית — בהסתיימה בהירצחו של אדם חף מפשע — לולא היתה חלק ממאבק הדמים הנורא של טרור וטרור-נגדי — היא היתה יכולה להיות קומית.

שכן התנהגותם של העוקבים היתה יכר לה לספק חומר לקומדיית-ריגול מבריקה: — התנהגו בערך

כמו גיבורי חסמבה בעיקבות אחד.

טעויות

מדהימות

בין הטעויות המדהימות, שאפילו לחובבים אסור היה לעשותן:

● העיקוב הגלוי והרעשני בחוצות עיירה קטנה.

● איפוס הכוונות על בושיקי דווקא — בהסתמך על פגישת מקרית של בן-עמאנה עימי, ללא כל חקירה לתוך הוקע שלו, ולמרות חוות-הדעתה של מריאן כי הוא אינו דומה לתמונת עלי חסן סלמה.

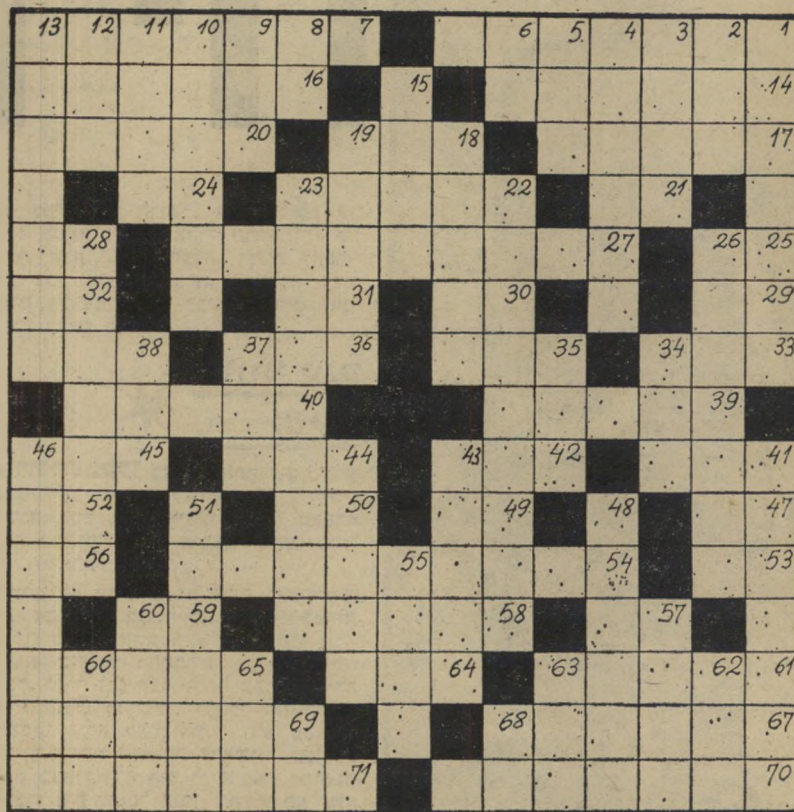
● העובדה שכל חברי הרשת הכירו איש את רעהו.

● העובדה שהם הסגירו מרצונם איש את רעהו.

● ועל כולן — העובדה שהם לא נמלטו מיד לאחר הרצח.

המחשבה שאלה היו חברי הקבוצה ש-ביצעו עד אז 12 מעשי חיסול של מתבלים ערביים באירופה — היא בלתי-נחשפת.

אפילו המחשבה שהם ידעו בכלל מה הם עושים במקרה ה-13 — קשה לעיכול.

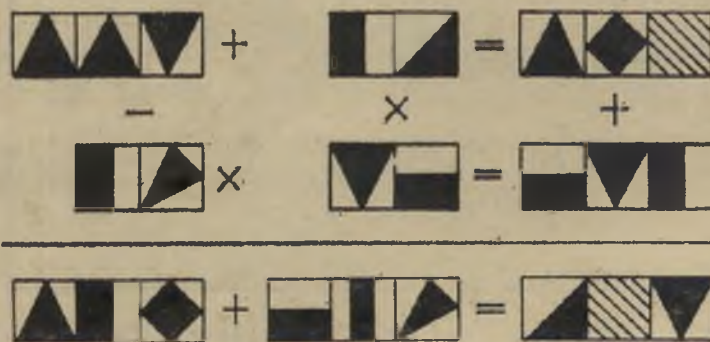
מאוזן: לימ. 71) שיין למורה הקרוב.

מאוזן:

- 1) אחראי למשטרת ישראל. 7) עבודה של סגנר. 14) בן כת נוצרית. 16) על שניהם אין מתוככים. 17) חור. 18) בא אחרי לילה. 20) צום. 21) תבלין מזרחי. 22) תואר הודי. 24) נטה ליסול. 25) יום טוב. 27) מבצע לישוב יהודים בצפון. 28) בית הציפור. 29) מכינויי אלוהים. 30) מיר. 31) גש למטה. 32) מילת כאב. 33) חכם התלמוד. 35) נסעת בסירה. 36) הור. 38) שעה. 39) קלאסיקן צרפתי ידוע. 40) ישמידו. 41) פלצור. 42) שדה מעובד. 44) עיוורת ידועה. 45) קפטן. 47) קריאת כאב. 49) מתודשי השנה העברית. 50) תור אר הולנדי. 52) מספיק. 53) מכשיר מדידה. 54) סרט נודע של מרלון ברנדו. 56) יחידת חשמל. 57) קהילה קדושה בקיצור. 58) נאמן בלועזית. 59) קרס. 61) מקוללת. 64) חית טרף. 65) הבעת תודה בפומבי (אר-מית). 67) איש מדע בריטי נודע בשם. 69) מונח באנטומיה — בליטה בקצה העצם. 70) שמו הפרטי של אחד הציירים.

חשבע 1898

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. פותרן של פתרונות חיסור וחיתוך, יש למצוא איזו סיפורה מצייין כל סמל של ריפוע.

הפרדסנות בארץ - לקראת שואה

אחד מענפי המשק שיפסידו כסף רב השנה יהיה ענף ההדרים. לפני שלושה חודשים עוד צהלו ראשי המועצה לשיווק פרי-הדר, כאשר הצליחו לחתום על כל הסכמי היצוא שלהם תמורת מטבעות אירופיים. אותה עת היה שער הדולר בשפל, ושערי המאקרו, הפרנקים, והלירות שטרלינג היו גבוהים. אולם מאז התהפך הגלגל: שערי ה-מטבעות האירופיים ירדו ב-20% לערך, ועדיין ממשיכים לרדת. כל יצוא ההדרים הנשלח עתה לאירופה - 50 מיליון תיבות - יכניס לישראל מארקים ולירות שטרלינג, שערכם 20% פחות מאשר היה לפני כמה חודשים. במצב כזה, ניתן להבין מדוע כל ירידה של נקודה בשער הדולר גורמת התיקון לפרדסנים, וסביר להאמין כי הם יבקשו את עזרת הממשלה בהסתמכם על התמיכה המיוחדת בסך 72 מיליון לירות שהעניקה הממשלה לענף ה-מלונאות.

פרשיה תמוהה ב"תוכנית ל"

זה למעלה משנה שעורך-הדין אברהם נאמן, נציגו של אירגון בעלי המיגרשים באזור תוכנית ל', נלחם כדי לבטל את עיסקת קונקורד התמוהה. עד היום, לא נשא מאבקו פרי. אולם עתה, עם הסרתו של יהושע רבינוביץ מראשות העירייה, מקווה נאמן לניצחון. עיסקת קונקורד היא פרשה יוצאת-דופן, אפילו בעיר שהצטיינה בפרשות יוצאות-דופן. עיריית תל-אביב הטילה את פיתוח האזור מצפון לעיר, הידוע כתוכנית ל', על חברת הירקון, שחוקמה במיוחד לשם כך, ושמנהלה הוא שמואל ("סמק") ינאי. תנאי בליעבור בכל חוזה-המכר של החברה, מיומה הראשון, היה: כל ריב כש מיגרש באזור חייב לבנות על מיגרשו תוך שנתיים. לא בנה - בוטלה העסקה איתו. סעיף זה נועד כדי למנוע ספסרות בקרקעות האזור, שהוא הרחבה הקרקעית האחרונה בצפון העיר. אולם בין אלפי החוזים שחתמה חברת הירקון עם רוכשי מיגרשים, ישנו

לא יהיה פירות!

הנבואות בדבר פירות הדולר הן חסרות יסוד. הסיבה העיקרית: לישראל יש כיום מלאי של 1.5 מיליארד דולר. רובו שייך לאזרחים פרטיים, המחזיקים אותו בפקדונות בבנקים בארץ. חלק ניכר מכסף זה הוא כספי פיצויים מגרמניה, אך כמה מאות מיליוני דולרים הם פיקדונות של תושבים חוזרים, עולים חדשים וזרים. פירות פירושו הגדלת התמורה בלירות תמורת דולרים אלה. הגדלה זו תביא להמרת הדולרים בלירות ולהפצת השוק בהן. לדוגמה: כיום שווה פיקדון הדולרים של ישראל 6.3 מיליארד לירות. פירות ה"ל" לשער של 6 לירות הדולר יגרום לתוספת של 2.7 מיליארד לירות. יהיה זה פיתוי רב מדי לבעלי הדולרים, מכדי שלא ימירו את כספם. אולם המרה כזו תגרום לאינפלציה דוהרת, שתבטל תוך זמן קצר כל הישג צפוי של הפירות. סיבה נוספת: הנפגעים מעליית שער הדולר הם היצואנים, המקבלים תמורה במטבעות לא דולריות. לממשלה יהיה יותר פשוט לפצותם על-ידי תמריצים. למעשה נהוג כבר עכשיו שער של 5.25 לירות לדולר ליבואנים (שער הדולר של 4.2 לירות ועוד ההיסטלים השונים). היבואנים מקבלים כיום כלם לפחות 5.41 לירות לדולר, והאוצר כבר הסכים להגדיל את התמורה ליצואנים עד ל-6 לירות לדולר, כאשר התוספת תהווה פיצוי עבור היסל היבוא על חומרי-הגלם, תוספת-היוקר הצפויה והתייקרות הדלק. הגדלת התמורה ליצואנים בלבד תמנע המרות פיקדונות מטבע זר, ותפח תור את בעיית ירידת ועליית שער הדולר וייתר המטבעות.

התפתחה ההפקעה למטרה שונה. העירייה מסרה את הקרקע המופקעת לחברת הירקון, וזו מכרה אותה לרוורט, במחיר 6.5 מיליון לירות - מהם קיבלה עד כה 100 אלף דולר בלבד. בהסכם נכתב כי אם רוורט לא תשלם את מלוא הסכום עד 21 באוקטובר 1973 - תבוטל העסקה. החסכם נחתם ב-28 באפריל 1972. מאז החלו דברים משונים לקרות. חברת רוורט שייכת, כנראה לבעלי מלון פורטאר המפורסם בהרי הקטסקיל שליד ניו-יורק, והכוונה המקורית היתה להקים מלון-נופש דומה גם בישראל. אולם מאז הכוונה המקורית, חלו התפתחויות, ושמועות עקשניות טוענות, כאילו חלק ניכר מהבעלות על רוורט ניתן לישראלי יורד, בשם משה מקוב, שחזר ארצה אחרי שעשה כסף רב בעסקי קי הפלסטיק. לפי שמועות אלה מחזיק כיום מקוב כ-90% מהבעלות, אולם מסך הסודיות על כל הפרשה כה סמיך, שאיש אינו מוכן לאשר או להכחיש דבר. מיספר משקיעים זרים, מכל מקום, מספרים כי מקוב הציע להם לרכוש ממנו את מחצית מניותיו - תמורת 1.2 מיליון דולר. סכום שיותר בידיו ריוו-חיהו נאי. כן נתפרסם כי גם איש-העסקים אבנר תומר ניהל משאומותן לקניית השטח, במחיר 8 מיליון לירות - מחיר שיע-ניק לרוכש הקרקע הראשון רווח צנוע של 350%. עד כה לא הועברה הקרקע. נראה כי המילחמה הישנה את העסקות המפולפלות. עתה מקווה עורך-הדין נאמן, כי ראש-העירייה החדש - שהוא גם יו"ר מועצת המנהלים של חברת הירקון, יכניס את אפו לעסקה מוזרה זו, ויריה מה טיבה.

ראש-עיר יוצא רבינוביץ עתה, חשיפה

אחד שבו לא מופיע סעיף זה. זהו החוזה עם חברת אלמונית בשם רוורט אופ די וורלד, ובעקבות היעלמו המיסתורי של הסעיף, אכן עומד מי-שהו להרוויח מיליונים - בדיוק בצורה שאותה נועד הסעיף למנוע. המדובר בחלקת קרקע בת 30 דונם שהיתה שייכת בזמנו לערבים. הקרקע נרכשה על-ידי יהודים שונים, עד שיום אחד הפקיעה העירייה את הקרקע מהם. לעירייה, מותר להפקיע קרקע למטרות ציבוריות. אולם במיקרה דן -

מבטלים ההטבות ל"סיבי דימונה"

מרכז ההשקעות סירב בתוקף לאשר לקונים החדשים של המיפעל הכושל סיבי דימונה המשך מעמד של מיפעל באזור פיתוח. מעמד כזה, לפי החוק לעידוד ההשקעות, היה מקנה לקונים החדשים, תוך שנים ספורות, רווח של 7 מיליון לירות, בצורת הטיבות שונות. מאחר שהקונים, קבוצת פיוריסטאן, אמורה לשלם תמורת ה-9 מיליון לירות - תשלום הענקית פירוש הדבר, כי אישור ההטבות היה מחזיר לקונים את רוב ההשקעות - וזה בנוסף ל-רווחיהם מהעסקים השוטפים. בגלל התנגדות זו של מרכז ההשקעות, טע השבוע סגן מנכ"ל סיבי דימונה ונציג הקונים, דויד ברקת, לארצות-הברית כדי לנסות לשכנע את הקרן לנקות בכל זאת את הקונצרן. סיבי דימונה הוא קונצרן של שלושה מפעלי טקסטיל. מחזורו השנתי מעל 120 מיליון לירות. המייסדים הם קב-

מנכ"ל סיפור לפתח, ביטול

בגלל התנגדות זו של מרכז ההשקעות, טע השבוע סגן מנכ"ל סיבי דימונה ונציג הקונים, דויד ברקת, לארצות-הברית כדי לנסות לשכנע את הקרן לנקות בכל זאת את הקונצרן. סיבי דימונה הוא קונצרן של שלושה מפעלי טקסטיל. מחזורו השנתי מעל 120 מיליון לירות. המייסדים הם קב-

הבנק המסחרי - החדש - בכל זאת יקום

מנכ"ל בנק יפת סוף-סוף, לידה

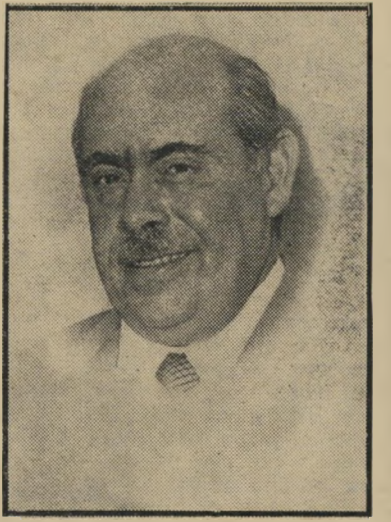
לאחר שהכול סברו כבר כי הרעיון נקבר סופית - עומד בכל זאת לקום, בימים הקרובים, הבנק החדש להשקעות המסחר. בעליו יהיו בנק לאומי, בנק דיסקונט וקבוצת סר יצמון ורבורג. הבנק החדש יעסוק בהנפקות של ניירות-ערך, עידוד מיוזמים שונים, ומימון לטווח ארוך.

תרגיל בחשבון ישראלי

העיתון סנדי סלגרף עולה באנגליה 6 פני. בישראל מחירו 1.80 ל"י. הסנדי-טיימס עולה באנגליה 10 פני. מחירו בארץ 4.35 ל"י. שהוא נובע: ההפרש של 4 פני עולה בישראל 2.55 ל"י. הכיצד?

לונדנה"ז" חגדיל מספר טיסותיה לישראל

חברת התעופה לופטהאנזה תפעיל שמונה טיסות שבועיות לישראל, החל מקיץ 1974, לעומת שש כיום. לופטהאנזה גם תחליף את המטוסים בקו הישראלי. עד כה הטיסה בואינג 727 עם 103 מקומות. בעתיד תפעיל טיפוס חדש של 727/200 עם 144 מקומות - הגדלת מספר המקומות ב-33%. אל-על תמשיך להפעיל בואינג 707, עם 148 מקומות. תהיה זו הפעם הראשונה ששתי החברות מתאמות את תוכניות הטיסה שלהן. לופטהאנזה תקיים בקיץ הקרוב ארבע טיסות שבועיות ישירות בין פראנקפורט לתל-אביב - בימים שלישי, חמישי, שבת וראשון. המטוס ייצא מפראנקפורט ב-9.30 בבוקר, יגיע ללוד ב-14.20 זמן מקומי. גם ממינכן ייצאו ארבע טיסות ישירות ללוד באותם הימים. המטוס ממינכן ייצא ב-18.40, ינחת בלוד ב-22.05. בכיוון הפוך יטוסו לופטהאנזה בימים שני, רביעי, שישי וראשון. אל-על מתכננת לקיים בקיץ שש טיסות שבועיות בלבד, בימים ראשון, שני, שלישי, חמישי, שישי ושבת. כולן תהיינה לפראנקפורט. בטיסות של שבת, תפעיל אל-על ג'מבו 747.

מנכ"ל "אדריק" בן-ארי לראשונה, תיאום

פלטסטיות, מוסיק רלבנטיות להצהרות.

שלושה

עקרונות

עם הפלסטיני הראה נכונות ל- התווכח עם ישראלים על רעיונות קונסטרקטיביים להשגת מודוס ויוגנדי, כמו שהוסבר במאמרי בטיימס ב־16 בינובמבר. התגובה הישראלית היתה עמדתה השלילית והנוקשה הרגילה. אם יורשה לישראל לכפות את רצונה על המרחב, כי אז לא יוכל איש להאשים אותנו על כך שאנו מאמינים כי התעניינות העולם בזכויות הלגיטימיות של הפלסטינים היא רק צביעות ומס־שפתיים.

אמת, ועידת־שלום נהוצה, וכל הצדדים לסיכסוך צריכים לשבת סביב השולחן הז' עגול, אבל לא רק כדי להתווכח על הנסיגה הישראלית מן השטחים הכבושים, דבר שעליו כבר החליטו האומות המאוחדות והמעצמות הגדולות. שתי הנקודות, אותן ציינתי בתחילה, יהיו האתגרים העיקריים בדיוני הוועידה. איך להביא את היהודים הישראליים ואת הערבים הפלסטינאים לי תנאי הסכמה — זאת היא הבעייה אשר תזדקק לא רק לכישוריו של ד"ר קסינג'ר, אלא גם להשקפה בלתי־דוגמטית. זוהי שאי

הדרך אל ההתפכחות: הלווייה של מחבל שנהרג

לה שאינה יכולה להיות נידונה בהיעדר הפלסטינים. ארשרטט שלושה עקרונות, אשר עליהם אין האירגון־לשיחרור־פלסטין מוכן להתי פשר:

- (1) הפלסטינים הם עם אחד, בעל מטרות אחת. העובדה כי מאז 1948 הם היו כפופים לכמה מישטרים, אינה הופכת אותם לכמה עמים. כל האנשים שמוצאם מפלסטין הם מגדסרית, וצאצאיהם, הם פלסטינים. יהיה מעמדם הנוכחי כאשר יהיה.
- (2) האירגון־לשיחרור־פלסטין הוא הז' נציג האמיתי היחיד של העם הפלסטיני.
- (3) האירגון־לשיחרור־פלסטין שואף לז' פיתרון צודק לכל העם הפלסטיני, פתרון שיחזיר את הזהות הלאומית הפלסטינית ויסלול את הדרך להסדר בריקייא במזרח התיכון.

הזמנה

לוועידת־השלום

אשר עקרונות אלו יתקבלו עלידי האומות המאוחדות והמעצמות הגדולות, כשם שנתקבלו בכנס־הפסגה הערבי־בנובמבר, ועלידי המדינות הבלתי־מודהות בספי סמבר, אני משוכנע כי המנהיגות הפלסטינית תיענה להזמנה לוועידת־השלום. המנהיגות הפלסטינית יודעת איזה תפ־ קיד קשה הוא לשכנע עם, שגרמו לו עוול אכזרי כשם שגרמו לנו, לעשות את הצעד הראשון לקראת התפייסות, למען שלום צודק שיספק את כל הצדדים. לצעדי אלו, ולא יותר, אנו מוכנים. הצעד הבא הוא של העולם.

עד כאן, ולא הלאה, נוכל ללכת. מכאן והלאה תלוי הכל בעלי העולם. **סעיר אמאמי**

(המשך מעמוד 12) נשק הנפט או נפט ללא הגבלה, ועידת־ שלום או התנגשות צבאית, דיפלומטיה שקטה או נאומים חוצבי להבות — כל אלה אינם משנים את העובדות השורשיות של הסיכסוך. המהוות אתגר לכל הז' נוגעים בדבר:

(1) הערבים הפלסטיניים והיהודים הישראליים היו, ועדיין מהווים, את הצדדים העיקריים לסיכסוך. ניגוד האינטרסים והז' שאיפות שלהם הוא שיצר את הרקע לז' סיכסוך.

(2) כתוצאה מכך, שני השותפים הללו, ורק הם, יכולים להניח את הבסיס לעתיד של שלום במזרח התיכון. צדדים אחרים במרחב עצמו או מחוצה לו, יכולים לתר' רום לשלום. תרומתם תעזור רק אם אבן התשתית שתונח עלידי שני הצדדים הז' עיקריים תהיה חזקה ויציבה.

אנו, הפלסטינים, אין לנו כל סיבה לשנות את אמנותנו כי מדינה חילונית דר־לאומית, הכוללת את כל פלסטין, שבה יחיו יחד באורח דמוקרטי כל הערבים הפלסטיניים וכל היהודים הישראליים, היא בסופו של דבר הפיתרון הצודק והיציב לסיכסוך. אבל אנו יודעים כי פיתרונות כאלה הם מטבעם מטרות לטווח ארוך, שיש לפעול למענן, ולא נקודת־ההתחלה של פיתרון.

אנו גם מודעים היטב לעובדה כי מדינה

אחת מתכונותיה לשבוע התקלקל, אך לא נורא, מפני שבמקומה תבוא אחרת, מוצ' לחת לא פחות. ידיד ותיק, אותו לא פגשתי זמן רב, יביא עימו הפתעה נעימה. בת מאזניים — השבוע תפ' גשי אותו, סוף־סוף, אם תתנהג כשורה, תכבשי את ליבו. חשבי היטב על כל מה שאת עושה או אומרת, זה ישתלם.

אל תשקיע את כספך בעיסקות מופקדות, ובכלל, חכה עוד קצת לפני שאתה מחליט מה לעשות בו. היחסים המתוחים עם אדם קרוב מטרדיים אותך יותר מדי — כדאי שתוותר קצת עד שהיחסים ישתפרו ושמוחק יתמנה לדב־ רים חשובים יותר. עקרב — בריאותך היא נכס יקר. אל תזלזל.

אל תעשה צעדים דראסטיים. חכה עוד קצת לפני שתבצע את החלטתך. בת קשת — לא תפגשי השבוע את נסין החלומות, למרות שבסוף השבוע יהיה נד־ מה לך שפגשתי. כדאי שתנצלי את השבוע כדי לשפר את הופעתך. הת־ חילי בדיאטה, שני את התיסרוקת, והי יפה כמה שרק תוכלי יותר.

אל תהיה כזה ברון. אין בני־אדם מושלמים. כדאי שתתחיל לעשות כמה פשרות בעניינים רומנטיים. נסה להסתפק במצוי ואל תחפש כל העת שלימות. ריב עם אדם שאתה מכבד מאוד ישפיע על פעילותך. כדאי שתבדוק אם הז' סיבה לריב אינה נעיר צה בך. מכתב שיגיע מאדם שלא שמעת ממנו זמן רב, ישמחק.

פרשה מסוימת שאתה שומר בסוד תיוודע השבוע לאדם הז' נכון, ועלולה לגרום לך עוגמת נפש גדולה. אין טעם שתכחיש את הז' עובדות כאשר האדם ישיח אותן בפניך. השתדל להיות אוהד אליו, כי אחרי הכל, הוא זה שסבל מכל העניין. השתדל לכלכל את מע־ שיד בייתר זהירות.

המרץ שיש לך יעזור לך למתור כמה בעיות המטריות אותך מזה זמן רב. למרות זאת חגיע הז' זמן להקדיש קצת זמן כדי לבחון דרכים להג' ברית יעילותך. נדיבותך ויושרך יוכו השבוע להערכה מתאימה. אל תחשב לתת לזידיך עצות — כאשר תתי בקש לעשות זאת, כי שאת נוהגת היי זחירה ושימרי על מצב רוחך.

לאחר הפסקה ממושכת, חזרת להיות עצי מך. נצל את השלווה היחסית ממנה אתה נהנה כדי לקדם את מעמדך בעבודה ולשפר את היחסים במשפחה. פקח עין על שותפיך ועל הכפופים שלך, ואל תתרשם מדברי חנוי פה. בת טלה — אם תניחי לו לרכב עלייך תגרמי סבל לעצי מך, ואת היחסים לא תשפרי במאום. אל תפחדי להיות תקיפה, בתנאי שתהיי צודקת, הוא לא יזדנז לברוח, השבוע יצוצו במניך כמה אתגרים חשובים. רצוי להימנע מנסיעות ארוכות־טווח השבוע.

במחצית השנייה של הז' שבוע צפויים בחיך כמה שינויים, ולא דווקא לטובה. שמור בקפ־ דנות על בריאותך, כי היא עלולה להיות הז' ראשונה שתיפגע בימים רגישים אלה. דחף פנימי, שסיבותיו לא תהיינה ברורות לך די צרכן, ידרבן אותך לבזבז הרבה מרץ, זמן וכוח על עניינים בעלי חשיבות מינימלית. מוטב שתרסן את עצמך ותשמור את כוחותיך לשבוע הקרוב. צפויים לך הפסדים מסחריים.

השבוע יצוצו במניך כמה אתגרים חשובים ורבי עניין. יש מקום לצפות כי אתגרים אלה יהיו קשורים בנסיעות ממושכות, ובעקיפין גם בתפתחות רומנטית. תוכל להצליח לעמוד בהם אם אדם קרוב אליך ובעל השפעה רבה לא יכשיל אותך. השתדל, איפוא, להיות חביב וידידותי בצורה יוצאת דופן לכל האנשים הסו־ בבים אותך. את מנסה להפיל אחרים — פה — בו את עלולה ליפול בעצמך.

הימים הקרובים יתנו לך אפשרות נדירה להתקדם מבחינה מיקצועית, חברתית וכספית. גם יחד, ימי אמצע השבוע יזמנו לך סיכויים רבים לזיום מיפנה חיובי גם במישור המישפחתי, ואם תחמיץ את ההזדמנות, תעשה בכך עוול גדול לנפשות הקרובות מאוד לליבך. היום־הים האחרונים של הז' שבוע צופנים סיכוי להתעוררות רומנטית מהירה, שתוצאותיה יורגשו בטווח רחוק.

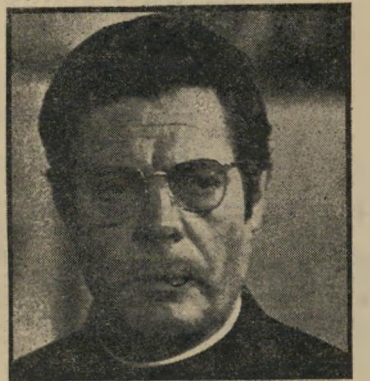
שבוע שקט יחסית, ש־ יאפשר לך לנוח מבחינה רגשית ולאגור כוח לים שיוצבו למניך בז' עתיד הקרוב ביותר. אתה יכול, אמנם, לפ־ תוח במאמצים ולקצור הישגים נאים כבר עתה, אך מאחר שכושר שימוטך רחוק משיאו, והאינטואיציה שלך בוגדת בך לעיתים קרובות, טוב תעשה אם תימנע מלנקוט יוזמה בשלב הנוכחי. כדאי שתנצלי את נטייתך הדרמטית. התגברי על ביישנותך.

למרות האהדה וההכנה שהאנשים הקרובים אליך מגלים כלפיך, תי אלץ לפתור את הבעייה המציקה לך בכוחות עצ־ מך. נטייתך לזנוח לך ייכשל, ויוסיפו מתח מיותר למצב ש־ הוא גרוע בלאו הכי, חפונת נעימה צפויה לך לקראת סוף השבוע, וכן אפשרות לגמול טובה תחת טובה לידיד.

הוואתיקן רוגש לאחרונה כפי שלא רגש מאז כתב הוכחות את הכפיל שלו. הסיבה: סרט חדש בשם טבח ברומא, המבוסס על מוות ברומא, סיפורו של רברס כץ — יהודי כמובן.

ספר זה מעלה פרשה אמיתית שקרתה בחודש מארס 1944, כאשר המפקדה הי גרמנית ברומא הוציאה להורג 335 בני ערובה, כעונש על כך שמישמר נאצי נלכד והושמד באחת מסימטאות העיר עליידי פרטיזאנים איטלקיים.

מה שמרגיז ביותר את הוואתיקן הוא תפקידו בפרשה של כומר, שנלחם על-מנת לשכנע את האפיפיור פיוס ה-12 להתערב למען בני-הערובה ולמנוע את הטבח האכזרי. האפיפיור, אשר לפי כל הסימנים ידע על כל הפרשה, העדיף, כמו במחזה של הוכחות, להישאר מן הצד. מובן שסיי פור המעשה, כיום, אינו תורם במיוחד לתדמיתה של הכנסייה. מכאן הועלו סידרת

מאסטריוני

בדס קר מול לב קר

תביעות נגד הסופר ונגד במאי הסרט, ג'ורג' פאן קוסמאטוס, במאי יווני שזה לו סרטו העלילתי המלא הראשון.

קארלו פונטי, מפקי הסרט, ריכזו בו כמה מן הכישרונות היקרים ביותר של עולם הקולנוע. ריצ'ארד ברטון מגלם את הקולנוע הנאצי שפקד על הריגת בני הערובה. ומארצ'לו מאסטריואני הוא הר כומר המנסה להציל את חייהם.

תדריך

תל-אביב

*** צ'ארלי וארי (ארצות-הברית, אלנבי): סעולתו בעל קצב מסחרר והצהר קות מטורפות. וולטר מתאו מלהיב בעי צוב שודד בנקים קטן המסתבך עם הכוחות הגדולים של המשטרה והמאפייה גם יחד.

*** איזו מין עוזרת (איטליה, פאר): סאטירה חברתית שבמרכזה עוזרת בית המשלסת על אלמן סיציליאני ושלו- שת בניו. כדי להפוך לגברת הבית היא נאלצת לרקוד לסי חלילו של הבן האמצעי, במשחקים סאדומזוכיסטיים הקורעים בלא רחם את מסיכות הצניעות המזוייפת של הבורגנות החסודה.

* שלום, תפנית הדרך (ישראל, סטודיו): ניסיונו של במאי ישראלי צעיר, יקי יושע, לבדוק מה לא בסדר אצל הי ישראלי הלא-מרצה. הבעיות חריפות ו- עומדות ברומן של עולם, אך הנסיון לחדור לתוכן אינו מעמיק.

*** נשיא ער הכוונת (ארצות-הברית, אורדן): מותחן מעולה על פרשת התנקשות דימונית בנישיא דה-גול, לפי רבת-המכר יום התן.

ירושלים

*** מ. א. ש. (ארצות-הברית, ירוש- לים): מצחיקון מפחיד בן בית-חולמי- שדה במלחמת קוריאה, המתאר את הרופ- אים קצבים בעלי חוש הומור שסני. הסרט כה משעשע עד שהוא הופך לחיגית בשי- רים, במקום לגיינו חריף של המלחמה, כפי שהתפרסם להיות.

חיפה

*** סאטיריקון (איטליה, בית- דוסטליד): תיאור מדהים בחזיונותיו של רומי המתנונות, כאזהרה להתמוטטות הי מוסרית של העולם המודרני. פליגי במלוא

נוחאות

וחלונות

הפירחחים העלזים (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — האני שים הקטנים מנסים להתמודד עם העולם הגדול והחברה המסודרת, אינם יכולים להם, ובסופו של דבר מוצאים מיפלט לעצמם בעולם האגדות. זהו נושא סירטם החדש של הצמד דונאלד סאתרלנד ו- ג'ין פונדה, הנושא את גושפנקאת המחאה ששניהם דוב- רים בשמה.

הסיפור: ג'סי ואלדיני, אחיו של פרקליט מחוז, הוא פושע לא-יוצלה, שכל מעיניו בחיים להרוס מכוניות יש- נות, להיות ללא כבלים ולהגיע למקום בו אין בתי-סוהר. שותפים לחלומותיו גם אחיו הצעיר, חבר מזור שהוא ספק מטורף וספק מאחז-עניים גאון, מכונאי שמצטיין במלאכת הכיטות, וצעירים רבים אחרים המוכנים להושיט לארבעה אלה עזרה במלאכתם.

איתם משחק גם התסריטאי דויד וארד, הפוסח על הסעיפים לאורך כל הסרט, ובמקום להגיש כרוז אנטי- מימסדית, כפי שנרמז מן התיאור הסרקאסטי של נציגי החוק, הוא מתעסק בעיקר בהמצאות קומיות, הבאות בתדירות גבוהה ומשעשעות בהחלט, אבל לעלילה תורמות אך מעט.

כך, גם אם לא זוכרים מה בעצם פשר המעשייה כולה, והשליחות הסוציאלית לא משכנעת, עדיין תחייכו עוד זמן רב לזכר תצוגת כייסות וירטואוזיות, כוסית משקה

לו

העקשו

שובר הלבבות (צפון, תל-אביב, ארצות-הברית) — לן קאנטרו, צעיר יהודי בינוני, פוגש נערה יהודיה בינונית, ונישא לה בטכס יהודי בינוני. הם יוצאים לירח-דבש בפלורידה.

זה לא מקורי ביותר, ותוך כדי הנסיעה לשם, יורדת הכלה על בעלה בכל כובד מוסד הנישואים הבינוניים. פרק שני: הכלה הטרייה מתבשלת יותר מדי בשמש, ויוצאת מן המערכה, מרוחה במישחות, רתוקה למיטה ב- מלון, מתבוננת בטלוויזיה. נכנסת לבמה אליה ארית בלונדית, הזוהר בהתגלמותו, יפה, עשירה, מתחכמת. החתן הבינוני נדהם מן ההופעה השמיימית, זונח את כלתו הבינונית ודוהר אחרי החלום.

הסיפור של ניל סיימון יכול להיות פארודיה על מירדף העושר הבלתי-פוסק של האמריקני הממוצע. אולם, כדרכו, סיימון ממשיך ומאמין שבדיחה טובה ראוי לספרה יותר מפעם. לכן חוזרות חוכמות על עצמן שלא לצורך, מתוך אמונה שהקהל אינו מסוגל לקלוט בדיחה בפעם הראשונה.

איליון מאי (שותפתו-לשעבר למערכונים של מייק ניי- קולט) מוציאה מבתה, ג'ני ברלין, הופעה מבריקה בדמות הכלה היהודית הדורשת עידוד מתמיד במיטה, והחופכת רומנטיקה לטיגרה מעצבנת. מולה, סיביל שאפרד (הבלוני- דית מהצגת הקולנוע האחרונה) מגלמת להפליא את ה-

נון הכפור

אל הפחת

המירדף החשאי (הוד, תל- אביב, צרפת) — סרט ריגול מתוחכם למדי: מדען צרפתי שנחטף על-ידי הרוסים לפני 16 שנים, נחטף שוב על- ידי הבריטים, הרוצים להציל מפיו את שמות הבוגדים שמסרו מידי לצד שכנגד. המדען מסרב לדבר, משום שהוא יודע מה מצפה לו מידי חוליות הרצח הרוסיות. מאידך, מבטיחים לו הבריטים, כי אם ישתוק, יפול לידי מרצ- חים אנגליים, לשם שינוי. בלית ברירה, מוביל המדען, שנלכד בפה כפול, את הבריטים אל מטרתם. הסרט כולו מתאר את המירדף חסר הרחמים של הביון הסובייטי אחריו.

קיים חשד סביר שמאחורי התסריט צריכות להסתתר כוונות נשגבות, חלקן אף בא לידי ביטוי על המסך. כמו למשל אפסיותו של האדם הקטן, הנישחק בין מנגנונים עצומים, חסרי מצפון ורחמים, בשני צידי מסך הברזל. או כמו הדרמה של אדם המוצא עצמו ללא עבר וללא עתיד. ועוד כהנה נושאים, שזכו כבר לטיפול נמרץ ומע- מיק יותר לפני זמן רב.

ואף על פי כן — זה סרט מרתק. הבמאי קלוד פינטו אינו מניח לעלילה לשקוט על שמריה אף לרגע. כל סצינה מביאה עימה תקיפת פעלתנית חדשה, המובילה בדהרה לזו שאחריה.

סאתרלנד ופונדה: נשר זולל זכוכית

קפוא המרוקן לתוך תחתוניו של איש חוק תאוות, או משרד המתפרק בשיטתיות תוך כדי שיחת רעים, כביכול, בין שני אחים. ומכל השחקנים, אי-אפשר יהיה לשכוח את פיטר ("ג'ו"), בוייל, בדמות "נשר" המטורף, הזולל זכוכית, מטפס על קירות חלקים, ומחקה להפליא את מארלון בראנדו.

שפרד, גרודין ואלברט: מירדף אחרי החלום

חלום האמריקני הנשי ובהיר-השיער, והופכת משחקי אהבה לפולחן מיסטי, והתעלסות במיטה להצצה באולימפוס. צ'רלס גרודין ואדי אלברט, החתן הנצחי ואבי האלי- לה, משלימים צוות שחקנים מעולה, שהוא חיוני בסרט המצטיין בדיאלוגים יותר מאשר בתמונות.

ונטורה: ללא עבר, ללא עתיד

למזלו של פינטו, לינו ונטורה, המגלם את התפקיד הראשי, הוא שחקן משובה ואמין מאין כמוהו. מספיק לראות אותו נהנה מכוסית יין צרפתי, אחרי 16 שנות גלות, או מחייך אל אשתו, אותה לא ראה כל השנים הללו — כדי להיווכח בכישרונותיו. למראהו, הופכים אפילו דברים לא מתקבלים על הדעת לאפשריים.

(המשך מעמוד 13)

לחלוטין) שהמלך חוסיין מוכן ומסוגל לכרות שלום נפרד, תוך ויתור על ירושלים וביקעתה לירדן.
הפיראיון דבקו במצעים, התובע הקמת "מדינה פלסטינית דמוקרטית, בלתי-תלויה, בכל פלסטין". כלומר: פירוק מדינת-ישראל.
משה דיין, "הסולטאן של השטחים", נתן לפיראיון מונופול בילעדי על העניין הפלסטיני, על-ידי כך שאסר כל פעילות מדינית בשטחים, וכלא או גירש כל ערבי שהעז לזנוח פולחן כואת.
כך נהרסה האפשרות שבשטחים תקום מנהיגות לאומית פלסטינית, מתונה וריאליסטית.

ברית-המועצות פחדה מן הפלסטינים, מפני שחשבה שהם נוטים לעבר סין. היא דבקה ב"סטאטוס-קו אנטה-בלום", המצב שלפני המלחמה. לכן רצתה בהחזרת השטחים לירדן. רק "ח ומפ"ם בישראל קיבלו דיעה זו, והפכו מיפגות מונארכיסטיות.
החלטת ומועצה-הביטחון 242, שנתקבלה בנובמבר 1967, התעלמה כליל מן העניין הפלסטיני, ודיברה רק על "פיתרון צודק של בעיית הפליטים".

וארצות-הברית תמכה, כמובן, בהמשך שילטון של חוסיין, שהיה עמוד-התווך של המערך האמריקאי במרחב, ואיבטח את האגף הצפוני של סעודיה ונסיכויות-הנפט. הפלסטינים יכלו כאמת לשיר, כאותם הימים, "העולם כולו נגדנו..."
אסונם הלאומי הגיע לשיאו בספטמבר 1970, כאשר השמיד חוסיין את הפיראיון בארצו, תוך עריכת טבח במחנות-הפלסטיים, והעולם הערבי כימעט כולו שתק. נסיון של התערבות סורית לטובת הפיראיון סוכל על-ידי צה"ל ותאמריקאים.

אותו מאורע טראגי העניק לישראל שוב את הזדמנות — האחרונה — לפתח יוזמה כלפי הפלסטינים. כמה פיראיון התדפקו על דלת המדינה, עבור את הירדן מערבה, וביקשו מיקלט. הדבר עשה רושם עמוק בעולם. הצעה ישראלית לפלסטינים, ברגע שהגיעו לשפל המדרגה, יכלה לעורר תגובה במעמקי הנפש.

אבל כינתיים השתלטה בישראל גודדה מאיר — ראשיה-הממשלה האנטי-ערבי ביותר שהיה לישראל עד כה. אצל גודדה, שלילת קיום הפלסטינים היא אידאולוגיה-מקסימלית שאינה ניתנת לריפוי. היא פיקדה על ספינת-השלום, שהפליגה בעליצות לקראת השואה של יום-הכיפורים.

הסכנה ה'אוי-ציונית'

ספטמבר השחור — ספטמבר 1970 — היה נקודת-השפל בדרכו של הרעיון הפלסטיני. מייד לאחר מכן החל לעלות במהירות מסחררת, כאילו צמחו לו כנפיים, מיבצעי-הוועדה של הפיראיון בעולם עוררו לא רק סלידה וזעם, אלא גם הכרה גוברת שאי-אפשר להתעלם מן הגורם הפלסטיני. דעת-הקהל העולמית נפתחה בפני הפלסטינים. הם הפכו מוקד של חדשות, נושא לכלי-התקשורת. הם חזרו למפה.

באותו זמן התחיל תהליך סמוי במחנה הפלסטיני. דור צעיר, ריאליסטי יותר, צמח באירגונים. מנהיגי האוכלוסיה בגדה, העומדים במגע עם האירגונים, חזקו מגמה זו. המצע הרשמי של "מדינה פלסטינית דמוקרטית בכל הארץ" לא השתנה — אבל יותר ויותר אנשים, בייחוד בקרב פתח ואירגון-השיחור, ראו, הבינו שזוהי אוטופיה שאינה ניתנת להשגה.

הוויכוח הפנימי הסמוי מצא לו ביטויים מוזרים. כך הופיע בביירות ספר שנשא את השם "אורי אבנרי והסכנה ה'אוי-ציונית", שמחברו תיאר בהגינות את רעיונותיו, ופסל אותם מכל וכל. הוא טען שזוהי מדינה ציונית לשים קץ למחשבה הפלסטינית, להביא את הפלסטינים להשלמה עם קיום ישראל, ובכך לסיים את הסיכסוך ההיסטורי. ספר זה הופיע בערבית, ולא תורגם לשום שפה. (בצרפת הופיע ספר אחר מטעם פתח, בו הוקדש פרק לוויכוח עם "תוכנית אבנרי" באותה רוח, אך יותר מתומצת.)

ממילא נתעוררה השאלה: לזו מכון הספר? התשובה הפכירה היחידה היתה שבתוך פתח עצמו קנה זו הרעיון אחיזה חזקה. כדי להתיי- מודד עימו היה נוח לשולליו להדביש עליו שם ישראלי.

באותו זמן חל שינוי מהפכני בעמדה הסובייטית. לפני דור החליט סטאלין, לפתע פיתאום, שיש סיכוי להקמת מדינה יהודית, ושזו עדיפה על המשך קיומו של בסיס בריטי בארץ. התוצאה היתה הצהרת-גרומיקו ההיסטורית. עכשיו החליטו יורשיו שהעם הפלסטיני הוא עובדה קיימת, וכדאי לקשור עימו קשרים בעוד מועד. עראפאת וחבריו הודמו למוסקבה. על המפלגה הקומוניסטית האיטלקית הוטל לקחת את אירגון השיחור תחת חסותו.

בחודשים האחרונים החלה ברית-המועצות לתמוך בכירור בחקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה.

מעניין עוד יותר היה השינוי האמריקאי.

ביוני 1969 ביקרתי בוואשינגטון, כדי לבדוק את סיכויי של הפיתרון הפלסטיני. נפגשתי עם ג'וזף סיקסו, ומצאתי אצלו תמיכה מוחלטת בחוסיין. אבל כאשר עברתי לבית הלבן ונפגשתי עם עוזריו של הנרי קסינג'ר, שמעתי צלילים שונים לגמרי.

בילית ושעות ארוכות בשיחה עם הארלוד סונדרס, האיש שהיה (ותהו גם עכשיו) יד ימינו של קסינג'ר בענייני המרחב שלנו. הוא חקר אותי במשך ערב שלם על העניין הפלסטיני. סיכויי וסיכונים (העולם הזה 1969). הרגשתי בדבריו את התחלת השינוי המהותי — ההכרה במציאות שבה לא ייתכן עוד הסדר בלי השתתפות הפלסטינים. באחב השנים שעברו מאז, התקדמה המדיניות האמריקאית במהירות לקראת

הכרה ביישום הפלסטינית, תוך נסיון לפשר בינה ובין המשך קיום ממלכת ירדן. כאשר הגיע קסינג'ר לשילטון גם במישרי-החזק האמריקאי, הפכה התפיסה הפלסטינית שם לעובדה קיימת. בנאומו בז'נבה דיבר קסינג'ר על "תיקון העוול שנגרם לעם שנעקר ממולדתו", ועל "הסדר האינטי- רסים הלגטימיים של הפלסטינים".

הכל הבינו שזוהי התחלת ההכרה האמריקאית במדינה פלסטינית — אולי תוך קשר פדרטיבי כלשהו עם הכתר הירדני.

במציאות זו מתחנסת בשבוע הבא הוועידה הפלסטינית. נוצרו כמה עובדות בשטח, שאי-אפשר עוד להתעלם מהן:

הפלסטינים הפכו גורם עצמאי, ושוב אינם כדור-מישחק בירי מישחה.

● בשנים האחרונות הפך אירגון-השיחור-הפלסטיני לגזע הבילעדי של עם זה. החלטתו של משה דיין לאסור על מנהיגי הגדה והרצועה לנסוע לוועידת קאהיר, ולמנוע את שיבתם של מפירי איסור זה — אינה משנה דבר. בשנים האחרונות הצטרפו לאש"ף כימעט כל הגורמים, האירגונים והאישים של העם הפלסטיני בארץ ובתפוצות. אוכלוסיית השטחים המוחזקים תהיה מיוצגת בוועידה. על פי מישקלה היחסי בעם הפלסטיני (כימעט מחצית).

● שתי מעצמות-העז הכירו במציאות זו, ורוצות לשלב את הפלסטינים בפיתרון הכללי שהן רוצות לגבש בז'נבה.

● ירדן אינה יכולה לחגור להסדר עם ישראל בניגוד לדעת מצריים וסוריה. מצריים וסוריה אינן יכולות להגיע להסדר עם ישראל ללא אישור הפלסטינים. לא יתכן, על כן, שום הסדר ישראלי-ערבי ללא השתתפות הפלסטינים.

● בקרב הפלסטינים גוברת המגמה המתונה, והזמנת נציגי השטחים באה לחזק מגמה זו.

אולם אם תאשר הוועידה הפלסטינית קו של משאומתן והסדר, תיווצר חזית עולמית אחידה — כשרק ממשלת-ישראל והמלך חוסיין עומדים מולה.

במיקרה זה יתדפקו הפלסטינים על דלתות ועירות ז'נבה, ואי-אפשר יהיה להשאירם בחוק.

(בגליון הבא יתח אורי אבנרי את הטענות נגד חקמת מדינה פלסטינית, ואת הסיכויים להקמתה.)

אורי

כנס ארצי של פעילי מרי לסיכום לקחי הבחירות, בהש- תתפות אורי אבנרי, יתקיים בשבת זו, 19.1.74, ב-10.30 בבוקר, באולם "מקסים" (מתחת לקולנוע "מקסים") ברח' המלך ג'ורג' פינת שדרות חן. פעילים שלא קיבלו הזמנות בכתב, בשל שיבושי הדואר, מוזמנים לבוא.

ספרות טוטו

השבוע עליה
מינימום הפרס הראשון
ב"טוטו"
350 אלף ל"י
(כולל העברה)
* * *
מינימום כלל הפרסים
650 אלף ל"י
(כולל העברה)
* * *
ביום ה' המועד האחרון
למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע -
חלא טוטו כל שבוע!

לנוחיותך

טפסים שיטתיים ב'טוטו'

בניחוש נכון. סיכויך גדולים יותר בטפסים שיטתיים.	8 סימנים 28 ציורים אפשריים
פרטים בכל תחנות האיסוף של	9 סימנים 84 ציורים אפשריים
טוטו	10 סימנים 210 ציורים אפשריים

אִישׁ, צִפּוֹנִית מְקָאֵהִי, מִתְחַפְּרִים וּמַחֲכִים לְהַפְרֹדֶת הַכּוֹחוֹת מִדּוֹתָנוּ עַל חֵייל

לְבִדִּיקָה אֶצֶל הָרֹפֵא, כִּשְׁהוּא חָבוּשׁ חֲגוֹר מְלֵא, כּוֹבֵעַ פְּלִדָּה וְנֶשֶׁק — אֲבָל לֹא כָל בְּגָד, עֵירוֹם כִּבְיוֹם הַיּוֹלָדוֹ. לְאַחֵר בְּדִיקָה נֹסֶפֶת הוּא הוֹעֵבֵר לְשִׁפּוֹל בַּעֲדֶיהָ. כָּל זֶה מֵתְרַחֵשׁ אֶצֶל אֲנָשִׁים הַשּׁוֹמְרִים כִּבְר 90 יוֹם וּמַעֲלָה בָקָה, כָּל יוֹם — בִּסְכָנֹת מוֹת אוֹ פְצִיעָה. כָּל יוֹם — מְקוּיִם לְשִׁלּוֹם, הַמוֹתָנָה בְּשִׁיחוֹת בִּירוּשָׁלַיִם. אֲנִי חֹשׁ זֹאת עַל בְּשָׂרִי. בְּכָל מְקוֹם אֵלַי אֲנִי מְגִיעַ, שׁוֹאֲלִים אוֹתִי עַל סִכּוּי

כּוֹחוֹת. הוֹרָאוֹת הַבִּיצוּרִים שֶׁלּוֹ יוֹצְרוֹת דִּמּוּי כִּאִילוֹ אֲנִי נִשְׁאָרִים לְנֹצָה בְּאִיזוֹר זֶה.

200
רופאי-עיניים
זורים מהופעת הגשש, שנמשכה בבונקר. אחד ממטיר בדיחה: שמע

מוועידת ז'נבה לג'אבל ג'נייפה - יגאל לביב חזר לקווים ומדווח
(תמונות: תלי שפירא)

אִם, לְהַפְגִּיזוֹ אֶת הַמוֹצָבִים — בְּשִׁטְתִּיּוֹת. בִּיסוּדִיּוֹת.

פְּצִצוֹת הַמֵּרְגָמָה שֶׁלָּהֶם נִפְלוּ בֵּין הָאֲחֻלִּים וְהַעֲמָדוֹת. הַחֵיילִים, שֶׁרָק כְּמֵה יָמִים קֹדֶם לָכֵן קִילְלוּ וְגִידְפוּ אֶת הַמַּפְקָד שִׁירָד לְחֵייהֶם עַל שֶׁלֹּא הִתְחַפְּרוּ מִסַּפִּיק, הוֹדוּ עֲתָה לִּי מַפְקָד, וְלִכְל סֵנְטִימֶטֶר נֹסֵף שִׁיכְלוּ לְהַכְנִים אֶת רֹאשָׁם לְאֶדְמָה. מוֹת כֹּאשֶׁר שִׁיחוֹת הַהִפְרָדָה בַּעֲצוֹמָן — אֵין אִישׁ רוֹצֵה.

כניסה
לעמדות

הַגִּשְׁשִׁים הַפְּמִיקוֹ אֶת הוֹפְעָתָם. סָגַן הַמַּפְקָד חָשָׁה כִּי הַהִפְגָּזָה תַּעֲבֹר גַּם לְמוֹצָב שֶׁבֹה הַתְּקִימָה הוֹפְעָה, הוֹרָה עַל פִּיזוֹר וְכִנְסִיָּה לְעַמְדוֹת. אוֹתָהּ עַת עֲלָה הַמַּפְקָד עַל גִּיפּ, מִיָּהֵר לְמוֹצָבִים הַמוֹפְגָזִים. כֹּאשֶׁר עֲבַר בֵּין הֵר חֵיילִים, שָׁאֵל בְּאִירוֹנִיָּה: נוֹ, גַּם עֲכָשִׁי אַתֶּם חוֹשְׁבִים כִּי הַעֲמָדוֹת הֵן נֶגֶד הַמַּפְקָד? עֲכָשִׁי, לְאַחֵר שֶׁנִּפְגַּע הַחֵייל בְּמוֹצָב, הַחֵלִט הַמַּפְקָד כִּי יֵשׁ לְנִסּוֹת וּלְמַנּוּעַ גַּם פְּגִיעוֹת כֹּאֵל.

גַּם הַמְצָרִים וְגַם אֲנִי הַבִּאֲנוּ צִלְפִּים לְעַמְדוֹת. מְדִי פֶעַם, כֹּאשֶׁר הַחֵיילִים בַּעֲמֵי דוֹת הַתְּצִפִּית הָיוּ צוֹפִים, הָיוּ מִסְתַּכְנִים בִּירִיּוֹת מְדוּיִקוֹת. הַמַּפְקָד נֹזֵכַר בִּימֵי יָלִי דוֹתוֹ, עַת שִׁיחָק עִם חֲבֵרָיו בְּפִרְסִיקוֹפִים, הוֹרָה לְקִצְיָהּ מְדוּיִעִין שֶׁלּוֹ לְהַשִּׁיג פְּרִיסֵי קוֹפִים — בְּכָל מַחִיר. לְמַחֲרַת חֹזֶר קִצְיָן הַמְדוּיִעִין עִם שֶׁלֵּל: חֲמִישָׁה פְּרִיסִיקוֹפִים בְּשֶׁלֵּל צַבָעִים, „צַעֲצוּעִים אֵלּוֹ יִצְיָלוֹ חֵיִים,“ אֲמַר הַמַּפְקָד.

מִי שֶׁעוֹבֵר כִּיּוֹם לְאוֹרֵךְ הָקוֹ, לֹא יִכּוֹל שֶׁלֹּא לְהִתְרַשֵּׁם מֵעוֹצְמַת הַעֲבֹדָה הַמוֹשְׁקֶת בְּיַחֲדָה שֶׁלָּנוּ בְּבִיצוּרִים

מִבְּקָרִים זָרִים מְצִינִים. מִיִּבְנָה הָקוֹ הָרָאוּשׁוֹן וְעוֹצְמַת הַבִּיר צוֹרִים אֶצְלָנוּ. זִיעָה חוֹסֶכֶת דֶּם, חוֹזֵר הִי מַפְקָד בְּלֹא הַפּוֹגָה, וְעַבִּיד אֶת צוֹתוֹת הַהִנְדָּסָה בְּפֶרֶךְ כִּיּוֹם וּבְלִילָה, לְהַעֲמִיק וּלְחַפֵּר כְּמֵה שִׁוִּיתָ. נִדְמָה כִּי אֵין הוּא מוֹדַע כָּלֵל לְאַפְשָׁרוֹת שֶׁתוֹךְ כְּמֵה יָמִים עֲשׂוּיָה לְהִיּוֹת הַפְּרֹדָה

בַּיּוֹם הַמִּישִׁי בְּבֹקֶר נִהַרְגַּ חֵייל. דוֹבֵר צֶה"ל יוֹדֵעַ, קְרוֹב לוֹדָאִי, כִּי אוֹתוֹ חֵייל נִהַרְגַּ בְּחִילוֹפִי־אֵשׁ דְּרוֹמִית־מַעֲרָבִית לְפֹאִיד. כְּמוֹ שְׁאוֹמֵר שֶׁלֹּמָה וְנִצְיָה, הַסִּייר: סוֹף־סוֹף אֲנִי יוֹדֵעַ אִיפֹה אֲנִי נִמְצָא. אַחֲרֵי שֶׁשִּׁמְעֵתִי אֶת דוֹבֵר צֶה"ל מְדוּיֵעַ כָּל פֶּעַם עַל חִילוֹפִי־אֵשׁ דְּרוֹמִית־מַעֲרָבִית ל־פֹאִיד.

אֲבָל אוֹתוֹ חֵייל, בֵּן קִיבוֹץ מִשְׁאֲבֵי־שָׂדֶה, לֹא יָדַע כָּל זֹאת. הוּא יֹשֵׁב בְּמוֹצָב, לְאוֹרֵךְ הַגִּיזָרָה שֶׁל הַיַּחֲדָה, בָּקוֹ הָרֹאִי שׁוֹן מוֹל קֹהֵר, 60 קִילוֹמֶטֶר מִקְהִירָה, לִיתֵר דִּיקָה. בַּעֲרֵךְ בַּעֲשֵׂר בְּבֹקֶר הוּא יֹצֵא לְכִיּוֹן הַגִּדֵר שֶׁלִּפְנֵי הַמוֹצָב, לְחַקֵּן פִּירְצָה בֵּת. הַמְצָרִים, כְּשֶׁנִּי קִילוֹמֶטֶרִים מִמּוֹל, מִן הַצֵּד הַשְּׂנִי שֶׁל הַכְּבִישׁ, נִיגְשׁוּ לְעַמְדוֹת הַמִּמְקָל־עִים הַבִּינּוֹנִיִּים שֶׁלָּהֶם, הַגּוֹרִיאֲנוֹבִים, פִּתְחוּ בְּאֵשׁ לְכִיּוֹן הַחֵייל.

גַּם זֶה הָיָה שִׁיגְרָתִי. כָּל יוֹם הֵם יוֹרִים, אֲנִי מְשִׁיבִים, וְחוֹזֵר חֲלִילָה. אֲבָל הַפֶּעַם קָרָה מִשְׁהוֹ שׁוֹנָה. הַצֹּרֹר הָרָאוּשׁוֹן פִּילַח אֶת חוֹזוֹ שֶׁל הַחֵייל.

הרוג
ראשון

כִּמְהָ קִילוֹמֶטֶרִים אַחוֹרָה, בְּמִשְׁתָּה הַיַּחֲדָה, נִשָּׁךְ הַמַּפְקָד אֶת שֵׁף תִּינוֹ עַד זֹב דֶּם. הָיָה זֶה הַתְּרוֹג הָרָאוּשׁוֹן מֵאֵז הַפִּסְקָה הָאֵשׁ. בְּיַחֲדָה שִׁינָּה לֵה מוֹנִיטִין בְּקִנְאוֹת לְשִׁמִּירַת חֵי חֵיילִיהָ עַל־יָד הַמַּפְקָד.

כִּפְנִסְלִיב הָאֲגִדִּי, גַּם הַמַּפְקָד מִיִּמֵּשׁ יוֹם־יוֹם אֶת הָאִימָרָה: לְחוֹס עַל הַחֵייל — מִשְׁמַע לֹא לְחוֹס עֲלֵינוּ בְּטֶרֶם קֶרֶב. לְחוֹס עַל הַחֵייל — פִּירוֹשׁוֹ לְרֹדֶת לְחִייוֹ שִׁית־חֶפֶר, שִׁית־אֶמֶן, הַלְכִּירוֹ לְהַצִּיל אֶת עַצְמוֹ יוֹמִיִּים קוֹדֶם לָכֵן הוֹפִיעָה לְהִקֵּת הַגִּשְׁשׁ הַחִיּוֹר בְּאַחַד הַמוֹצָבִים בָּקוֹ. עַמְדַּתִּי בֵּין מֵאוֹת חֵיילִים שֶׁנִּהָרוּ לְמִקּוֹם מְכָל הַמוֹצָבִים בְּסִבִּיבָה, מַחֲכִים לְהוֹפְעַת אֲלִילִי הַצֶּבֶא. בְּאֲמַעַע הִקְטַע עַל הַחֶכֶם מִיָּמוֹן, נִרְאָה מִרְחוֹק בְּמוֹצָב הַסִּמּוֹן עֲשֵׂן שְׁחוֹר עוֹלָה, וְכִמְהָ שְׁנִיּוֹת לְאַחֵר מִכֵּן נִשְׁמַע פִּיצוּץ מוֹכֵר. מִרְגָּמוֹת 120 שֶׁל הַמְצָרִים, תוֹךְ שְׁתֵּי שְׁנִיּוֹת — עוֹד פִּיצוּץ. הַמְצָרִים הַחֵלּוּ, סָחַם פִּת־

נדנדה ז'נבה מִן שְׁפִירָא עַל נִדְנָדָה מְאֹלֶתֶרֶת שֶׁהִקִּימוּ הַחֲבֵרָה — הַמְסַמֶּלֶת אֶת הַשִּׁיחוֹת בְּזִנְבָה: פֶּעַם מְקוּיִם לְנִסְיָנָה וְשִׁיחַ רוֹר, פֶּעַם מִתִּיאֲשִׁים. מִלְבַּד הַתְּבַצְרוֹת, מְנִסִּים הַחֲבֵרָה בָּקוֹ לְשֹׁפֵר אֶת תִּנְאֵי הַחֵיִים.

שִׁלּוֹם. אַחֲרֵי הַכָּל, אֲוִמְרִים לִי, אַתָּה חֵיית בּוֹעֵדֶת הַשִּׁלּוֹם בְּזִנְבָה. אַתָּה בִּטַח יוֹדֵעַ מִשְׁחָה. אֲנִי נִמְצָאִים עֲתָה בְּמִרְכּוֹ שֶׁחַ הַמִּשְׁתַּרְע סִבִּיב גִּבְלֵי גִנִּיפָה. מוֹזִנְבָה יִשְׂרָאֵל לְגִנִּיפָה, תִּרְהוֹלֵתִי לְעַצְמִי, מִשְׁחָחוֹת שִׁלּוֹם לְפַצְצוֹת הַמִּלְחָמָה. בְּזִנְבָה שׁוֹאֲלִים לְמִתְרַחֵשׁ בְּגִנִּיפָה. בִּי גִנִּיפָה שׁוֹאֲלִים לְמִתְרַחֵשׁ בְּזִנְבָה. מְדִי יוֹם מִתְחִיל קִיסִינְגִ'ר בְּשִׁיחוֹת. מְדִי יוֹם מִתְחִילִים הַמְצָרִים בְּהַפְגּוֹת.

אנשים

בעלה של הח"כית לשעבר
אמנה תלמי (לוי).

■ מבין 44 הח"כים החדש
שים, שישה חוזרים לבית"המ'
חוקקים אחרי תקופת רגיעה
מחוז לו: מלבד שלושת הש'
רים ד"ר יוסף כורג, זרח
ורהפטיג ומשה קול שהת'
פטרו בראשית הכנסת השבי'
עית לטובת חברים אחרים מ'
מיפלגותיהם, יהיה עתה גם
השר שלמה הילל שוב חבר'
כנסת לאחר שהיה כבר ח"כ
בכנסת השנייה והתפטר להגל'
התמנותו לשגריר באחת מאר'
צות אפריקה. שני חוזרים נר'
ספים, אמנס במיסגרת שונה,
הם שולמית אלדני שהופיעה
הפעם ברשימה עצמאית וחבר'
רה לשעבר בסיעת מפא"י עו"ד
אמנון לין שנכנס הפעם ל'
כנסת כחבר הליכוד.

■ פירוש למצב בו נמצאת
עתה מדינת ישראל, נתנה השר'
בוע העיתונאית יוליה חר'
שפי: "אין ספק שאלוהים או'
הב את הארץ הזאת — כבר
אלפים שנה הוא דופק אותה."

■ קוריוז מטאורולוגי שהת'
פרסם השבוע בהארץ, גילה כי
כל שנת מלחמה במדינת ישר'
ראל, היתה גם שנה גשומה,
כשהכונה לשנים 1948, 1956,
1967 ואולי גם 1973. בתוכנית
הרדיו שלו יום שישי הקצר,
שידד לדי מנוסי את הידי'
עה, הביע את התיקוה שלא
יתחילו להשתמש במלחמות כי
אמצעי למניעת בצורת.

■ יצירותיו של הסופר-ה'
עיתונאי יגאל לב רודסות
אחריו, לאחר חודשים של
שהייה בקו הדרומי, הגיע סוף'
סוף סרט ליחידתו, היה זה
הסרט אסירי החופש שהוא כתב
לו את התסריט.

פסוקי השבוע

● ח"כ אברהם עוסר:
"אני מאשים את גולדה בכך,
שבפעם הראשונה בתקופתה יש
ספק אצל אנשים שונים, אם
ישראל באמת רוצה בשלום."

● אלוף (מיל.) יוסף
גבע: "לממשלה אין תוכנית,
מחליטים מרגע לרגע, בשיטה
הזאת, או שהפריץ ימות, או
שהכלב ימות, אבל יכול להיות,
חס וחלילה, שהיהודי ימות."

● סגן שריתתירות
ח"כ יחודה ישערי: "הממ'
שלה פועלת לפי דפוסי המאה
ה-17."

● כתב "דבר" דני
בדון: "שיטת המיטבה לא
תשתנה, עד שלא תוחלף המב'
שלת הראשית."

שלמה (צייץ') להט

ראש העירייה ה'
מיועד של תל'
אביב, השתתף השבוע בקבלת פנים שערך בבית ציוני אמריקה ח"כ
הליכוד אלימלך רימלס, לנבחרי מיפלגתו בכנסת ובעיריות. כשביקש
צלם עיתונות מצייץ' שיאסוף את שאר ראשי העיריות מטעם הליכוד
לתצלום משותף, סירב צייץ' והתנצל: "אני ממחר מאוד. משה דיין
הזמין אותי לביתו למסיבת קוקטייל עם שריחחון הנרי קיסניג'ר."

לא רוצה ממשלת חירום, לא
צריך להקים ממשלת חירום!"
הבדיחה האחרונה הנשמר'
עת בקרב חברי המפלגה: "ה'
בעייה אצלנו איננה יהודה ור'
שמרון — אלא יהודה וזבז'
לוה." כשהכונה היא לראשי
הצעירים במיפלגה חברי הכנסת
יהודה בןמאיר וזבולון
חמר.

■ אחרי מיספר שנים, נש'
מעם שוב שלושה שמות ישנים
במישכן הכנסת: הח"כית החד'
שה אורה נמיר, אשתו של
הח"כ לשעבר מרדכי נמיר
שהיה בזמנו שריחחון, ראש
עיריית תל-אביב ושגריר ישר'
ראל בכרית המועצות; צעיר'
חבריה הכנסת אהוד אולמרט
שהוא בנו של הח"כ לשעבר
מטעם חרות מנחם אולמרט
שהסתכסך עם הנהגת מיפלגתו
ואיבד כתוצאה מכך את מקומו
בכנסת, ומוכ"ל מפ"ם מאיר
תלמי מקיבוץ מישמר העמק.

שיחה של שלוש שעות, לא
הצליח להתויר מעמדתו. בין
השאר אמר לו הרב קוק:
"גולדה מאיר היא גדולה
ואילו אתם מחבלים. אם היא

האופוזיציה, יהיו אלה ארבע
שנים אבודות. אבל מה שבאמת
יהיה גורא, זה אם כן תיבחר.
או תעמודנה בפניך כל הבעיות
עליהן שוחחנו, ואז רק אלוהים
יעזור לך."

■ עקיצה למנהיג הליכוד
ח"כ מנחם בגין, השמיע ה'
שבוע שריחחון פניחם ס'
פיר ברדיון לעיתוני רב
גולדשטיין: "...הוא מאמין
במה שהוא אמר. בין שזה
מציאות, בין שזה דימיון. בזמן
האחרון הוא חזר לשנותיו הצ'
עירות יותר, והוא מדבר דמ'
גוגיה יותר מאמיתות."

■ ואילו יריביו של פניחם
ספיר, הידוע בכך שאינו יכול
לבטא את האות ל' מחליף אור'
תה בר', מסבירים בהלצה את
הסיבה לכך שהוא החליף את
מכונית השרד שלו לפיאט, בכך
שהוא אינו יכול לומר וולבר,
אומר וובר.

■ את הקשיים שבהסעות
החיילים, חש ביום השישי ה'
אחרון על בשרו איתמר ור'
הפטיג, בנו של שריהדות
זרח ורהפטיג, המשרת ב'
יחידת צנחנים. איתמר הגיע
לנמל התעופה הצבאי בפאיד,
תמתין חמש שעות עד שסודר
לו כרטיס טיסה.

■ טיל בלתיצפוי נחת על
צעירי המפלגה המנהלים מאבק
למען ממשלת חירום לאומית.
את הטיל שיגר ראש ישיבת
מרזו הרב שהוא הסמכות הרור'
חנית העליונה של המפלגה הרב
צבי יהודה הכהן קוק, אשר
שלח מיכתב בו כתב
שיש להיאבק נגד "ההצעה הי'
מגוחכת" של הקמת ממשלת
ליכוד לאומי. כאשר נודע הדבר
למצדדי ממשלת הליכוד במפ'
ד"ל, הביעו אחדים מהם את
הסברה כאילו הוצא המיכתב
מהרב ברמית. כדי לברר זאת,
ביקר אצלו יו"ר המרכז לחינוך
דתי ברוך דוברבני שלמרות

■ כאשר הגיע השבוע שר'
החוז תאמריקני הנרי קיסניג'
ג'ר לארץ, היתה לו בקשה
מיוחדת לאנשי משרד החוז
הישראלי: שלא ידליפו לעי'
תונות את תוכן שיחותיו כאן.
הסיבה לבקשתה, לדבריו, היתה
כי לאחר הישיבה של שרי'
החוז בזיבה, הוא ראה את
שריחחון הישראלי אבא אבן
גיש לדבר שלו אבי פרי'
מור ומסר לו הודעה לעיתונ'
נות על תוכן השיחות. אמר
קיסניג'ר: "אני עוד לא הספק'
תי לקום מהשולחן, ואבן כבר
מסר הודעות לעיתונות. אני
מקווה שכאן לא יקרה דבר
כהו!"

■ במיסגרת מדיניות החיס'
כון בדלק שהונהגה בארצות
הברית, טס שבוע שעבר הנרי
קיסניג'ר לקליפורניה כנוסע
רגיל במטוס נוסעים ולא
כמנהגו בתקופה האחרונה במ'
טוס המיוחד של הנשיא רי'
צ'ארלד ניקסון. לאחר הטיסה
נשאל קיסניג'ר מה היתה הר'
גשתו כנוסע רגיל? תשובתו:
"ההבדל העיקרי הוא שבמטוס
הנשיא אין דיילות."

■ אחת מפעולות ההכנה של
המיועד לתפקיד ראש עיריית
תל-אביב אלוף (מיל.) שלמה
("צייץ") להט, היתה פנייה
למיספר אישים שישתתפו ב'
צוות שייפגש איתו פעם בשר'
בוע בדירה ברמת-אביב כדי
לדון בבעיות מוניציפאליות ש'
הוא אינו מתמצא בהן. בין
השאר הוא פנה למתכנן הערים
אדישע גת. ימים ספורים לפי'
ני הבחירות, אמר לו גת:
"שמע, אם אתה עדיין יכול
איד שהוא לסגת, אם עליידי
תעודה מרופא שאתה לא יכול
להיות ראש עירייה או משהו
דומה, כדאי לך לוותר על הר'
גיוב." "מדוע?" התעניין צייץ'.
השיב לו גת: "תראה, אם לא
תיבחר, וזאת האפשרות הטור'
בה, אז תשב ארבע שנים כראש

הכבשה השחורה של אריק

אלוף אריק שרון בתמונה לאירגילה שצול'
מה בצד המערבי של תעלת סואץ. חיילי
באותה הזדמנות אמר אריק שרון, שהוא בעל חווה חקלאית גדולה: "אני אנשי המילואים החקלאים, נפגענו
מהמלחמה קשה מאוד. המשקים שלנו סובלים מאוד כשאנו פה."
(ציטוט נחום גוטמן).

יגאל קם צחוק, צחוק, אבל...

- לחקירת חשדפה באבירודס תמונה ועדה אד-הוק.
- אצלנו: למען חנופס, באש ובמים...
- מוטי פרידמן: יש נביא בעירה!
- מאפיין את הפרדת הכוחות: עקשנות פרד!
- ישראל דורשת נשק: קיסניג'ר קיבל עליו את הדיין!
- בארץ: מדלק נשאר לק.
- חלוקת התיקים: צרת רבין...
- מול האיטלקים לא עזרה אף יד אליהו.

אורי גלר משגע את השכל באנגליה ובצרפת

יונית עד שאפילו סוכנות ידיעות כרוטרס, מצאה לגלור לרועה עליה. כתב כתב הרוטרס: "אורי גלר הוא הברדל ומאז העיניים הגדול ביותר מאז הורדני, או שהוא אלוף העולם שהפאראפסיכולוגיה מחפשת אותו כל השנים. אם כל זה אינו אלא אחיזה עיניים, זה יהיה מביך למדי לגבי כמה אנשים מיושבים, וביניהם כמה כתבים מדעיים." ואילו העיתון בעל התפוצה ההמונית,

NEW TWIST FOR URI THE MIND-BENDER

אפשר להוידך שולל את כל האנשים במשך זמן מה. אפשר להוידך שולל חלק מהאנשים כל הזמן. אבל אי אפשר להוידך שולל את כל האנשים כל הזמן. נראה שה"טלפאט" הישראלי יפה-התואר אורי גלר, למד אמיתה זו, באותה קלות בה למד את שיטות ההונאה והאחיות העייניים שלו. שכן, אחרי שלפני שלוש שנים שיגע את כל ישראל והעמיד את אורחיה פעוריה מול הכוחות העל-טבעיים והאל-

מכופר הבונות

הדיילי מירור, פילס קאריקטורה, בה גר אים טנקים מצריים אחרי שאורי גלר הפעיל עליהם את כוחותיו — כשתחתיהם מופנים כלפי צוותיהם (ראה תמונה). מה שקרה בבריטניה אינו מפתיע. זה קורה בכל מקום בו מגלים את אורי גלר לראשונה. מה שמפתיע הוא שבעקבות הפירסומים בעיתונות הבריטית, החלו ישר-

טיו בלבד הצליח להפעיל את כולם. ושוב, עשרות אנשים טילפנו בעקבות הראיון הטלוויזיוני ודיווחו כי שעונים ישנים ומקולקלים בבתיהם, החלו לפתע פתאום לשוב ולתקתק. גלר זכה לראיונות עתונאים, צילומים פורסמו בכל העיתונים החשובים. בפני כל אחד מצוותות העתונאים והצלמים שכאו

התופעה הישראלית ששמה אורי גלר. את מסע כיבוש אנגליה שלו החל אורי גלר בראיון רדיו בו טען כי הוא ניהל באיזה כוח בלתי מוגדר המאפשר לו לכופף מתכות מבלי לגעת בהן. באותו ראיון, הדגים בפני מראייניו כיצד הוא מכופף כפית-מתכת פשוטה בכוח התרבויות בלבד, כשהוא מקרין לעברה קרניים מסתוריות, מבלי לגעת בה.

"ייתכן שאיש לא היה זוכר את הראיון הרדיופוני לולא תגובת המאזינים לאותו שידור. תוך דקות ספורות אחרי שהסתיים הראיון המשודר, החלו להציף עשרות קריאות טלפון את משרדי ה"בי.בי.סי." — תחנת השידור הבריטית הממלכתית. מאזינים נרגשים טענו כי בשעת הראיון, כאשר התרכו גלר כדי להקרין את קרניו לעבר הכפית באולפן הטלוויזיה, התכופפו גם הכפיות בבתיהם. אחרים טענו כי לא רק כפיות התכופפו להם, אלא גם חפצי מתכת אחרים. נהג מכונות, שהאזין במכוניות

אנושיים שכביכול טמונים בו, בחר אורי גלר, 27, להעתיק את פעילותו לאזורים אחרים של העולם.

במשך יותר משנה ערך גלר סיבוב הופעות בישראל, בו הציג לראווה את כוחות ה"טלקינזיס" שלו, בעזרתם הוא יכול לכופף מתכות במבט עיניים בלבד, לקרוא מחשבות בעיניים עצומות ולהניע שעונים שחדלו לפעול בכוח התרבויות ונתונים המאגיים בלבד. אבל הסוס הישראלי נגמר. ה"טריקים" בהם השתמש אורי גלר — שאין להתכחש לגאונותו כשחקן, מתחזה ומעמיד-פנים — נחשפו כזוה אחר זה. הקוסם התורן של ישראל גמר את תפקידו בארץ.

אחר-כך, בעזרת אמרגן ממולה, יצא אורי גלר, דוגמן הלבנים לשעבר, לכבוש בטערה ולשגע גם את האמריקאים. הוא הצליח בכך במידה לא מבוטלת. הוא זכה לפירסום רחב, גרף כספים, ואף העמיד במבוכה מיספר לא קטן של מדענים בעלי-

ראליים רבים, שהפכו להיות ספקנים לגבי התופעה ששמה אורי גלר. להתחיל להאמין בו מחדש. "אם הוא מצליח לשגע את הבריטים, ולכופף להם מולגות וסכנים — אולי בכל זאת יש בו משהו", הם אומרים. בסופו של דבר חזר אורי גלר בכל מקום על אותם תכסיסים אותם הדגים בישראל. רוב הסודות של תכסיסיו כבר ידועים בארץ. כמה מהם הם עדיין בגדר סוד, שרק מטעים יודעים אותו. אבל אין ספק שהוא מאחו עיניים ולהטות מוכשר.

לראיון אותו, הפגין גלר, ממש כמו שעשה בארץ, את אותם תרגילים "טלקינזיס", עד שכתבי המדע בעתונים האנגלים החשובים והרציניים עמדו מופתעים וחסרי-אונים לפתור את התעלומה.

סופרמן חדש

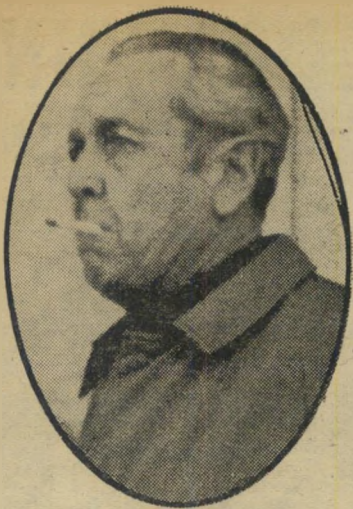
ב"ריאן סידקוק, כתבו המדעי של ה"סאנדיי טיימס", החליט לבדוק את גלר בעצמו. גלר נענה להזמנה. הוא נטל מפ"ת מתכת מושלחנו של סילקוק, העבירו לידיהם של הצלם בריאן וורטון. כעבור שניות מעטות טען וורטון כי הוא חש בחום ההודר דרך כפות ידיו. כאשר פתח את ידיו היה המפתח מכופף בזווית של עשר מעלות. "אם בני-אדם יכולים באמת לכופף מתכות באמצעות כוח מוחם, פירוש הדבר מהפכה לא רק במדע אלא בכל דרכי החייה שלנו על העולם בו אנו חיים." כתב סילקוק בעקבות אותה הצגה. "זוהי התגלית החשובה ביותר מאז הפך ניוטון את תחבולתו למשהו מיכאני לפני שלוש מאות שנה." תופעת אורי גלר הפכה כה סנסצ-

אורי בא! קאריקטורה זו שפורסמה בעיתון הבריטי דיילי מירור מראה טנקים מצריים אחרי שאורי גלר, הפעיל עליהם את כוחותיו המיוחדים לכופף מתכות — תחתיהם מופנים לעבר צוותיהם. קאריקטורה זו מחישה את יחסה של העיתונות הבריטית לגלר: התלהבות מביצועיו וספקנות לאמיתות שבכוחותיו העל-טבעיים.

לראיון המשודר, טען כי מפתח מכונות התכופף בשעת השידור. ואילו שוטר ב"משטרת לונדון התלונן על כך שתריסר סכיני אוכל התכופפו בביתו כתוצאה מהי קרניים של גלר. בעקבות הצלחה סנסציונית זו, זכה גלר מיד גם לראיון טלוויזיה. ראיון זה רק חזר ביד את עוצמת התחודה לכוחותיו הנסתרים של אורי גלר. בסעם הזאת הפעיל גלר את כוחותיו לגבי אוסף של שעונים ישנים, שכולם חדלו לפעול מזה שנים. בכוח מבי-

שם, שנטלו על עצמם לבדוק את תכונותיו העל-טבעיות. אלא שגם הסוס האמריקאי נגמר. אבל העולם הוא גדול ורחב, ועכשיו הגיע שעתם של האנגלים. אורי גלר משגע עכשיו אותם. ונדמה שבשום מקום קודם לכן לא זכה בהצלחה כל-כך גדולה כמו באנגליה, מה שמחזק שוב את הטענה שאלה "האם ככל האדם האנגלים?" מזה כמה שבועות שיעתוני בריר-טניה אינם מוסקים לכתוב בהרחבה על

הרופא

הרופא קבע את מות האשה, חוקרי המישרה שיחזרו את ההתאבדות, מוביל המתים קרב אל הגופה, ו-

"היא חיה!"

בילהמתים: "היא חיה. היא חיה. היא גושמת." השניים זינקו לעבר המיטה — וגדהמו: שיוביץ עמד רכון על הגופה, ידו האחת אוחזת עדיין באצבעות ידה, ידו השנייה מצביעה לעבר שפתותיה.

השפתיים נעו חלושות. "מיהרתי לטל" פן לרופא שקבע את מותה, נזכר מאוחר יותר אינבילדר. "הוא לא היה בבית. אמרתי לאשתו שהמתה חיה, ושעליו לבוא מיד. אולם האשה לא יכלה לאתר אותו. מיהרנו להזעיק רופא אחר, את ד"ר אפ"שטיין."

ד"ר אפ"שטיין הגיע מיד, בדק את ה-

אברהם שיוביץ קרב אל הגופה ש- שכבה במיטה*, החל מסיר מעל ידיה את הטבעות, כדי למוסרן לבנייהמשפחה. היתה זו עבודה שיגרתית לגבי האיש, שבעשר השנים האחרונות מצא את פרי נסתו בהובלת מתים באמבולנס הפרטי ה" כחול של. הוא זרק מבט בשעונו. השעה היתה אחרי שלוש אחר-צהריים, ביום השישי לפני שבועיים. מוטב שיודרו, חשב לעצמו. אם לא יספיק להגיע עם מיטענו אל אנשי החברה-קדישא לפני היכנס ה" שבת, יהיו גם הוא וגם מיטענו בצרות צרורות.

מלבדו ומלבד הנטרת היה בדירה גם

צחי ואשתו

אף אחד לא הראה

במדינה

צה"ל

הפצוע

רוצה

להתנצר

הכיפורים, נזרק ישר אל מול פני המלחמה. בבית מאחור נשארו אשתו, בחודש התשי" עי, ובנו בן תשמונה.

ביום הרביעי, בקרבות הבלימה בסיני, התפוצצה לידו פצצת-השהייה, ועבור שמי עון נסתיימה המלחמה.

כאשר שב להכרתה, אחרי ימים רבים, גילה כי נקלע ממלחמה אחת למלי חמה שנייה.

לחישות ומילמולים. כיום, שלושה חודשים לאחר פציעתו, מאושפז עדיין שמעון, שוכב בבית-החולים נווה-דאון בכני ברק. זהו בית-החולים לחולי-ריאה וחולים כרוניים, אולם מאז המלחמה מאושפזים שם גם פצועי צה"ל.

שמעון אינו מסוגל להתיישב או לעמוד. ברגע שהוא מנסה, הוא נתקף סחרחורת ונופל. הוא לוקה עדיין קשות בזכרונו. מתקשה בדיבור, משמיע לחישות ומילמור לים לא מובנים מדייפסם.

אולם למרות מיגבלותיו, הוא יודע יפה מאוד מה עשו למשפחתו. יותר נכון, מה לא עשו לה:

"מאז שנפגעת, הוא מספר, תוך שהוא מנסה להתיישב במיטתו ואינו מצליח, לא בא אף אחד, אף פעם, לבקר אצל אשתי בבית.

"היה לה הריון קשה. היא שכבה חודש וחצי בבית-החולים."

נרבות. "מאז שהתעוררתי מהפציעה, התחננתי שיעזרו לה, שילכו לבקר אותה, לראות מה אפשר לעשות בשבילה. כש הביאו אותי לבית-החולים, היא היתה הולכת אלי כל יום שעה וחצי, בחודש התשיעי, ואף אחד לא עזר לה. אף אחד לא הראה לה שהיא לא לבד, שתומכים בה.

"כתבתי לקצין-העיר, לוועד למען-החייל. כולם ענו לי שיהיה בסדר. שיעשו מה שיכולים.

"אבל לא עשו כלום. רק איזו אשה מי הוועד למען החייל נתנה לנו במתנה עגלת- תינוק הרוסה לגמרי, כאילו נדבות אני צריך."

הקש האחרון. הקש ששבר את גבו של שמעון נפל כאשר כתב את תלונתו לשירות-הסיוע משה דיין: "אתה יודע מה דיין ענה לי? זועם שמעון. "אני מאחל לך החלמה מהירה, הוא כתב לי. זה מה שהיה לו לענות לי.

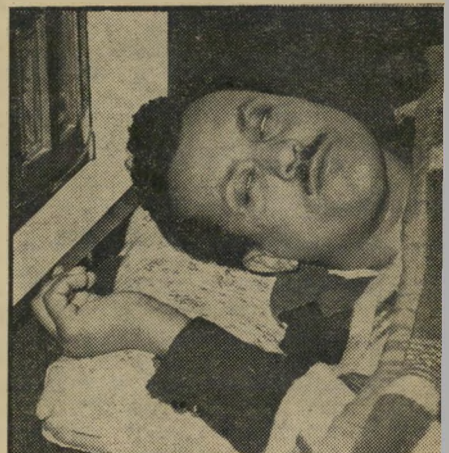
"היחס הזה של המדינה, אחרי שנתתי לה, כל-כך הרבה, הוא יותר מדי בשבילי. אני אתנצר."

כאשר נפצע שמעון צחי, ביום הרביעי למלחמת יום-הכיפורים, היה עדיין יהודי דתי. כיום, שלושה חודשים לאחר פציעתו, הוא רוצה להתנצר.

אולם בניגוד לכל אותם יהודים שביקשו להתנצר, ושהתנצרו, בגלל מצוקה כספית ופיתויי מיסיונרים, אין לצחי כל תביעות כספיות. מצבו הכספי אמנם עגום, וארבעת בני המשפחה חיים בדירה בת חדר אחד. אולם לא זה מה ששבר את רוחו של צחי.

שבר אותו הוילזול במשפחתו מצד ה- מדינה, מאז שנפצע.

המלחמה נסתיימה. אמונתו הדתית לא הפריעה לשמעון (37) להשתתף בארבע

פצוע צחי

— שאיכפת לו

מלחמת ישראל. בין מלחמה למלחמה, פירנס את משפחתו מעבודתו כפועל בבית- חרושת. כרבות בני-עמו הוזעק ביום-

הירענותו של מוביל המתים הצילה את חייה של המתאבדת. בבית החולים, לשם הובלה במכונית המתים, במקום באמבולנס — שהוזמן ולא הגיע — קיבלה האשה טיפול נמרץ, שבה לאיתנה, לפחות מבחינה גופנית.

האשה

מתה התייה קצרות, הורה להזעיק אמי בולנס כדי להעבירה לבית-החולים רמב"ם. בינתיים הגיע גם ד"ר גנול.

ממגן דוד אדום ענו שאין ביכולתם לשי- לוח אמבולנס. "לא היתה ברירה", סיפר אינבילדר. "העברנו אותה למכונית המי- תים של שיוביץ, ונסענו לפניו בניידת, מפנים עבורו את הדרך. מרגע שגילינו שהיא חיה ועד שהגענו לבית-החולים לא עברה יותר מחצי שעה.

"עשרים שנה אני עובד כבר במישרה, ולא נתקלתי במקרה דומה."

"טעיתי", הודה בתרגי- שות ניכרת ד"ר טיבור גנול, כי שחזרו את המקרה המזעזע בפני כתב חולום הזח. "ד"ר גנול הוא רופא בעל ותק של 28

צוות חוקרים, שעסק בשיחזור התאבדותה של הנפטרת. זמן קצר לפני כן עזב את המקום ד"ר טיבור גנול, שבדק את המגור- חה ואישר את מותה, הוציא על כך תעוד- דה מתאימה.

המתה

נושמת

ס מז יפה וצלם מישרת חיפה, יעקב אינבילדר, עסקו בעבודתם, כאשר שמעו לפתע את זעקתו המבוהלת של פו-

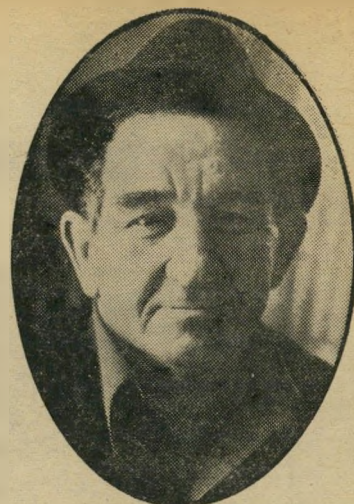
* שם המתאבדת מוסווה לפי בקשת ה- משפחה.

**הבן שלה נהרג
במילחמת ששת-
הימים. הבעל
חולה הסרטן נפטר
מהתקף לב, האשה
ניסתה להתאבד**

השוטר

**„טעיתי, טעיתי“,
הודה בהתרגשות
ניכרת הרופא
שקבע את מותה
של המתאבדת
שנשארה בחיים**

מוביל המתים

צעקה מוביל המתים

במילחמת ששת-הימים, ועתה הלך בעלה. היא השאירה גם קבלה על שתי חלקות קבר שרכשה בבית-הקברות, עבורה ועבור בעלה. לא היה ספק שהיא התאבדה. אולם הן טעות שלי היתה שהתפתית להיות חוקר, במקום רופא. נשארתי במקום כשעה. ראיתי שהשוטר רים רוצים לסיים את החקירה, ולבקשתם נתתי להם אישור פטירה. עד כאן סיפורו של הרופא. כשעה לאחר מכן חזר ד"ר גנזל לביתו — ואז שמע מאשתו את ה-

אני היכרתי היטב את המתאבדת, וגם את משפחתה. גם בעלה היה אצלי בטיפול. הוא סבל מסרטן. יום לפני שהיא התאבדה, הועיקו אותי אל הבעל. בדקתי אותו וראיתי שמצבו אנוש. הזמנתי מיד אמבולנס, ושלחתי ארי תו לבית-חולים. מאוחר יותר באותו יום, כשהתעניינתי במצבו, הודיעו לי שהוא נפטר בדרך, מהתקף-לב. למחרת, בסביבות השעה שתיים, קראו לי שוב לאותה כתובת — הפעם אל אשתו של הנפטר. המיטטרה כבר היתה במקום. השכנים הועיקו את השוטרים כאשר גילו

סיפר הוא כמה ימים לאחר ה' מקרה, עדיין נרגש ונרעש: לא אשכח את המקרה הזה עד סוף ימי.

שנים. בחמש השנים האחרונות הוא עזר בד במרפאת לילוסבורגר, שברחוב הבי נים, של קופת-חולים הכללית.

הוא ראה מוביל המתים אברהם שיוביץ ליד מכוניתו. היה זה הוא שהבחין כי המתה איננה מתה, הצילה ממוות מחוסר עזרה ראשונה, או מה שנורא יותר — מקבורה בעודה בחיים. שיוביץ, שעלה ארצה לפני 23 שנים, פתח חנות מכולת, ולפני 10 שנים עבר לעסקי ההובלות, מקווה לזכות ברישיון להובלת אנשים חיים.

בשורה המרה כי המתה לא מתה. כל עוד נפשו בו נחפו הרופא מיוסר המצפון לבית המתאבדת. שם, גילה כבר את ד"ר אפי שטיין, שני הרופאים נתנו לאשה זריקה, העבירה לרמב"ם. גיבור הפרשה, מוביל-המתים חדי-עין שהציל נפש בישראל, רואה את מעשהו כטבעי ביותר, אין הוא מבקש פרס לעצמו, ולא שום טובת הנאה. אם כבר, מבקש הוא לעזור לו להגשים חלום ישן נרשן שלו: מזה שנים שהוא חולם להעביר באמבולנס שלו פצועים ור חולים, לא גויות. הוא הגיש את הבקשות המתאימות למישרד-הבריאות, אולם עד היום טרם זכה בתשובה. „אולי עכשיו הור כחתי את עצמי במידה מספקת, ויתנו לי את הרשיון“, הוא מקווה.

אותה שוכבת במיטה ללא רוח חיים.

שני מכתבי התאבדות

יניה בלטו מחוריהן, והיו זוגיות. לשונה היתה שמוטה, ועל שפתיה היתה קצף. לא מצאתי אצלה כל דופק, ולא היו שום סימני נשימה. על הריצפה ליד מיטתה היו כדורים שונים, ביניהם סמים. היו אלה התרופות שרשמתי לבעלה לפני כמה ימים, לפי הוראות בית-החולים ששם היה מאושפז לפני שהוזרז הביתה. האשה השאירה שני מכתבים, בהם הסי בירה כי התאבדה עקב „יאוש“, בנה נפל

כך היא ראתה אותו? כך, מן הסתם, נראתה למתאבדת דמותו של הרופא, ברגע שהעיר אותה מעלפונה: מטושטשת, מעורפלת — הדמות הראשונה מהעולם שממנו ביקשה להימלט.

הצטרפת לצבא קבע

נצל את זכותך
לקבל כרטיס בנקומט

כמובן. אם תתן למת"ש
הוראה להעביר את משכורתך
באמצעות בנק לאומי.
הבנקומט מאפשר לך למשוך כסף
(עד 200 ל"י ליממה)
בכל שעה ביום ובלילה

לרשותך שרות חדשני זה

בתל-אביב:

דיזנגוף 100

ה' באיר, 76

ככר המדינה

מרמורק 4

הרצל 19

בנקומט זה פועל:

בימים א'—ה' מ-08.00 עד 18.00

ובימי ו' מ-08.00 עד 16.00

בחיפה:

שד' הנשיא 123

הרצל 33

בירושלים:

רמב"ן 21, רחביה

ברמת-גן:

ביאליק 22

ב ל ו ד:

נמל התעופה

ב ח ו ל ו ן:

סוקולוב 45

בבאר-שבע:

העצמאות 54

ובקרוב באילת

כלקוח של בנק לאומי אתה נהנה מיתרונות רבים נוספים:
* אפשרות למשוך או להפקיד כסף בכל אחד מ-225 סניפי הבנק
ברחבי הארץ.
* מבחר גדול של שרותים בנקאיים ותכניות חסכון המוצע לך בבנק

לאומי שהוא כל-בו בנק

בנק לאומי
לישראל בע"מ
הבנק הצועד עם הזמן

רחל מדחלת על כל העולם

גדולה על קטנה

ובמקום להציץ לאן שאתם תמיד מציצים, הציצו הפעם לכיוון אצבעה. שם, תוכלו לראות, שוכנת לבטח, טביעת יהלום צנועה, ששווייה 1,800 דולר. יפה מה?

זוהי מתנתו באהבה של פטרונה של סווי, פוקה הירש.

אלא שבינתיים, נסע פוקה, כדרכו בקודש, קצת לחו"ל, השאיר כאן את סווי בודדה.

ורק טבעי הוא, בהתחשב באוצר שעל אצבעה, שהקטנה תבקש לה הגנה, בהי' עדר המגן הקבוע שלה.

במיקרה הנוכחי, להגנה קוראים איציק, והוא החבר הקודם של פנינה רוזנבלום, שהתגישה לזה"ל — והשאיירה גם אותו ללא הגנה.

סווי

אל תיראוה שהיא כזאת קטנה. לזאת הקטנה, יש טבעת גדולה. אם תפגשו בימים הקרובים את סווי לרמר, תואילו לשנות ממנהגכם הקבוע,

רוח דיין לחפש -

כמעט

מה אני לא שומעת, וחוזרת ושומעת, בימים אלה על רוח דיין. יותר מאשר על משה דיין. טוב, כמעט. שהיא מתחתנת. שהיא לא מתחתנת. שהיא התחתנה בחשאי. והסיפור האחרון — שהיא עומדת לעזוב את הארץ, להשכיר את הווילה שלה בהרצליה-פיתוח, הנמצאת בסמוך לבית הוריה. אז דווקא שמועה אחרונה זו היתה נכונה.

רות

„אבל לאחר שקרה מה שקרה ביחסי חבש וישראל,“ אומרת רות, „לא יצא כלום מהתוכנית, ואני נשארת בארץ.“ אני גרה אצל אהרונה, כי אסי נמצא כל הזמן בצבא ובקושי מגיע הביתה, ויש שם גם התינוקות. כך שזה המקום בשבילי עתה.

ומה עם כל החתונות הפורחות באוויר? „זה פשוט מצחיק שאני מצליחה עדיין להישאר בתודעתם של אנשים.“ מצחיק מצחיק, אבל עובדה. יותר מזה: אפילו פאקט.

או, ליתר דיוק, כמעט נכונה. עד שבא גור-אריה יהודה וקילקל את הכל. מסתבר שרות באמת היתה צריכה לג' סוע קצת לחו"ל, ולא סתם לחו"ל, אלא לחבש. זו היתה הצעה הקשורה במשרד החוק, במסגרת פעילותה של רות במשכית. הרעיון היה לצאת לחפש לכמה חודשים, ולחקים שם סניף של משכית, בהתחשב בעובדה שעבודת-היד של חבש מפורסמת בעולם ביופיה.

מסיבה סינית-קאווקאזית

שערי דירתו של משה ינוקא, וקיבלה את הלם ההווה שלה. היא הוזמנה עלידי ינוקא לארוחה סינית שהוא ערך לכבודה, וציפתה ל- ארוחה סינית: שולחן ערוך כיאות, נרות, והיא והוא.

במקום זה מצאה דירה מלאה המון אדם צוהל ושמח, ובעיקר זולל. לא שנותר כבר הרבה מה לזולל, ב-11 בלילה. הצלחות היו כבר ריקות כולן. אפילו סתם 50 ישראלים מסוגלים לנקות צלחות, לא חשוב כמה, עד 11 בלילה — ועל אחת כמה וכמה כשהם 50 מידידיו של ינוקא.

והיה להם מה לנקות: שכן ינוקא הכין, במו ידיו העדינות, מין מישמש מעורפל, אך פיקאנטי, ממה שזכר מבית אמא — שהיא ממוצא קאווקאזי — ביחד עם אוכל סיני. כנראה שזה היה טוב.

וויינאן — הלא היא היפהפייה ה- תמירה שלכבודה בעצם נערכה השימ' חה — משכה בכתפיה, והשתלבה במה שנותר.

וויינאן היא ידידה ותיקה וטובה מאוד של ינוקא. אביה הוא מראשי הקהילה של בואנוס-אירס ומעשירה, והמסיבה לכבודה היתה מסיבת פרידה, בטרם עזב בה את הארץ.

בין היתר, נפרדו ממנה שם, שבועים ומלאים, אריה הירש, התעשיין הגרוש העומד בינתיים בהצלחה בסטאטוס שלו. אבי בינדר ושרה אשתו, ש-

עלמה

השעה היתה 11 בלילה, ביום השלישי שעבר, כאשר היפהפייה התמירה, המתנשאת לגובה שני מטר, נכנסה ב-

ינוקא

הופיעה בסרפן, כ- מו שאתם רואים. הדרה אבוטי בול, שבעלה ניס- פה במטוס סוויס- איר שהתפוצץ, וש- מספרים לי שהיא עומדת להתחתן כנראה עם יוסי ספקטור. נח- מה, אשתו של ה- טייס יגאל שו- חט, העומד להת- חתן עם אורית ירקוני (יפה יר- קוני חותנת, „העיר לם הזה“ 1894) ב- רגע שרק יקבל את הגט מאשתו. דני חסידוף, בנו של אחד מבעלי בנק דיסקונט, וידידתו זהבה, שהאכילה אותו תפוזים קלור- פים — סגולה בדור קה לנישואים, אל תשאלו. עלמה, אשתו של שייקה בן-פורת ואש- תו של טייס מסויים, שלא רצוי שבעלה יידע שהיא היתה שם, ועם מי היא היתה שם. בקיצור, היתה זו מסיבה אמיתית, כמו בימים של לפ- ני המילחמה.

קראו לה שו - היו לה פני בובה - כישרון ושכל...

היא משכה תשומת-לב בכל מקום: ברחוב דיזנגוף, בכיכר פיקאדילי, ב־שדרה החמישית. הקומה התמירה, השערות הבלונדיות, הפה הבולט שהזכיר את ג'ולי כריסטי, הלבוש שהיה תמיד מיוחד, ה־צבעים המרתקים.

היא נחרתה בזיכרון. מי שהכירה, לא שכח אותה. לא את יופייה, לא את אופייה. שמה היה שושנה רייך.

הכל קראו לה שו. לפני שבע שנים, הקדיש לה העולם הזה שני עמודים — אותם העמודים כמו השבוע, עם אותן התמונות, הכותרות היתה: „הנערה שהיה לה הכל.“ ואכן — היה לה הכל: יופי, שכל, רמה אינטלקטואלית, כישרונות בכמה שטחים. סיפר אז „העולם הזה“:

החודש נערכים בכל רחבי אמריקה תע-

הנערה

שהיה

לה

הכל

זוכות וירידים במיסגרת חודש הים התיכון. מציגות שם כל מדינות הים התיכון מה שיש להן להציג. וגם אנחנו. ישראל תציג בין השאר באטיקים, בדים מודפסים ביד, שהם גם ישראליים וגם ים־תיכוניים: מלאים בצבעי שמש וים ואדמה וחול. אבל על מנת שיבינו יותר טוב את המוצר הישראלי הזה, צירפו אליהם מוצר נוסף: את הנערה שציירה אותם, כדי שתצייר אותם לעיני הקהל. וכך, בזכות בדיה הנפלאים, הוטסה לארצות־הברית נערה בשם שושנה (שוֹ) רייך.

השושנה הייצוגית הזאת היא דבר מיוחד במינו: הנערה־שיש־לה־הכל. כמו שאפשר לראות בתמונות. הפרצוף שלה בסדר גמור. פני־בובה יפים, אמי־תיים, אבל עם הבעה רגישה של בנאדם. מתחת לשיער הבלונדי שלה יש לה אפילו שכל. זה די שימושי, כשלומדים באוניברסיטה, ומביא לה ציונים מצויינים, פרס לסטאטיסטיקה.

כלב

שהוא כלבה

הוּץ מכל המעלות המשובחות האלה, שהיו מספיקות לשלוש חתיכות, בערך, הבחורה הזאת יודעת גם לצייר. היא למדה בארץ, ולמדה בפאריס. שם קיבלה פרסים עבור המודעות של מארטיני. היא נמנתה עם חוג האמנים המצומצם, המתלקס מכל העולם ללמוד באנגליה אצל אוסקאר קוקור־שק, הצייר הגדול.

שושנה מדגימה את בדי הבאטיק שציירה בעצמה

מכונית המירוץ
של שו עוררה את קינאתן של כל החתוכות. היא סטה בה במהירות מסחררת בכבישים — כאילו היא בורחת ממשוהו שרק היא הרגישה בו. גם ידידיה הקרובים ביותר לא ידעו מהו.

שמאחורי הציירת, הסטודנטית שזכתה ב־ תואר מ"א לפילוסופיה ולפסיכולוגיה, שעברה קורס דוגמנות, שהצליחה בציור, שסובבה את הראשים. שו האמיתית. האומללה. הבודדה. זו שהיתה משוכנעת ששום דבר בחיים אינו מצליח לה. שהיתה בטוחה, עוד כתלמידה בת 12 על הרהרמל, שהיא נכשלת בלימודים. שנישואיה לטייס אל על אברהם ("קים") קימחי עלו בתוהו. שנשארה בודדה.

...מה יש עוד לנערה, שיש לה הכל? יש לה המון בגדים ממשי וקאשמיר, שנקנו בכל העולם. יש לה מכונית, כמובן, צברה לבנה, בה היא דוהרת בכבישי הארץ. יש לה אח נחמד נורא, ששמו מיכאל אוהד, איש-האמנות של הארץ. ויש לה כלב מקסים. לא סתם. כלב ששמו אדי, אבל הוא כלבה.

...מי שחושב שקל למצוא בחורה כזאת מוצלחת, טועה. דווקא היא לא מתרועעת בדיוגנוף, ולא מצטופפת בדיסקוטקים, ור במסיבות, ובכלל — בקושי יוצאת מדירתה הרמת-גנית. כי בחורה שיש לה הכל, לא צריכה להתרועץ לחפש את זה. הגיוני, לא? ובסוף, כשכבר מוצאים כזאת, מה עושים? שולחים אותה לאמריקה.

אבל מה — עוד לפני ששלחו אותה, היא התחייבה לחזור. סוף-סוף, אם כבר יש בארץ בחורה כל-כך מושלמת, אז השתגענו לייצא אותה לחוצלארץ?

מבט

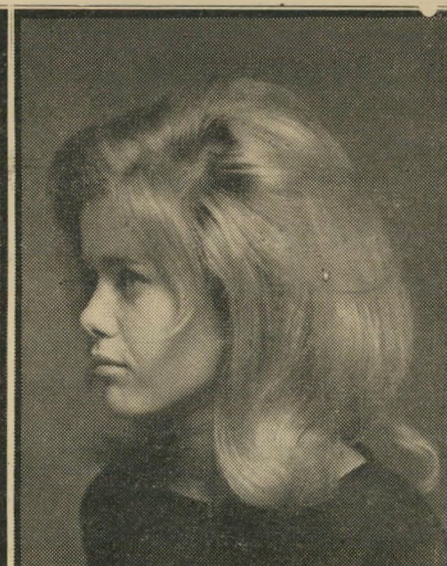
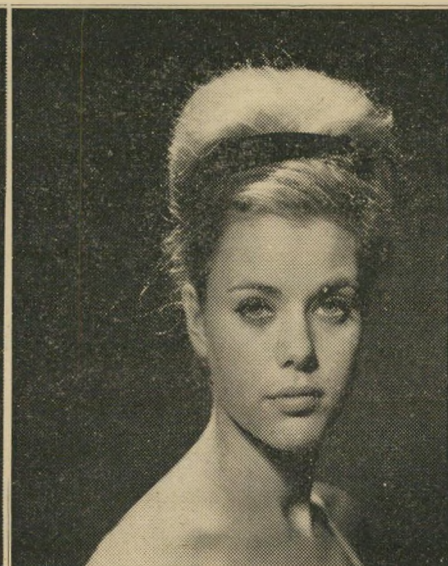
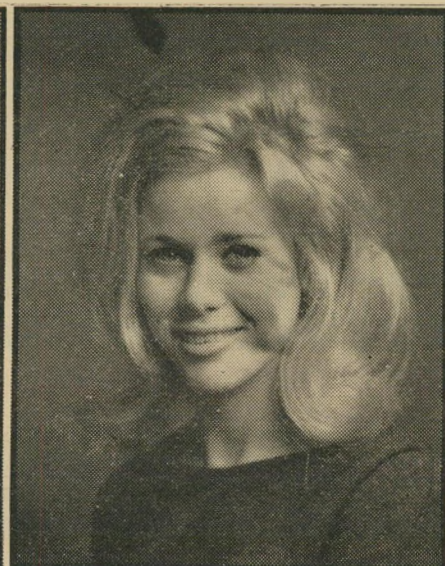
מפוחד

של נערה יפהפייה בעלת פני בובה. היתה זאת הבעה של אכזבה ומרידות, שעיקמה את זוויות פניה כלפי מטה. או מבט מפוחד של ילדה קטנה מתוך עיניה הבהירות, כמו בתמונה למטה מימין.

הבעה של עצב
רק לעיתים רחוקות הצליח צלם לתפוס הבעה שחלפה על פניה של שו כהרף-עין, ושנעלמה מייד מאחורי החיוך העליון

ע ד באן הסיפור מלפני שבע שנים. סיפור אמיתי. אבל הוא לא היה שלם. רק מעטים הכירו את שו האמיתית — זו שמאחורי הדמות מעוררת הקינאה. זו

פניה הרב-גווניות כפי שצולמו ע"י צלם צרפתי, שרצה להפכה לדוגמנית צילום

העולם הזה

הנערה

שאומצה

עלידי

גדוד

שריון

מציעה

פיתרון

לבעיית

התחלופה

של חיילי

המילואים:

הטובות לטנקים!